

Adam B. Bartoš: Zpověď

Jsem antisemita?

Edvard Steinský vs. Adam B. Bartoš

ZPOVĚĎ

Jsem antisemita?

© Adam B. Bartoš 2014

Všechna práva na reprodukci knihy či jakékoli její části jsou vyhrazena

Nakladatelství: Adam Benjamin Bartoš

Praha-Zbraslav

Tisk: TISK SPRINT s.r.o. Jesenice-Vestec

Grafická úprava: Adam B. Bartoš

Fotografie: Dominika Bartošová (s. 10, 34, 60, 114), František Červenka (s. 12),

Lukáš Petřík (s. 42)

První vydání

srpen 2014

<http://abbartos.wordpress.com/knihy>

ISBN 978-80-905861-0-9

Adam B. Bartoš: Zpověď

Jsem antisemita?

Obsah

Předmluva	7
Kapitola I.	
Volby	11
Kapitola II.	
Antisemitismus	33
Kapitola III.	
Vstup do politiky	41
Kapitola IV.	
Židovská otázka	59
Dodatek	
Některé texty z let 2011 - 2013	
<i>Jak se dělá antisemitismus</i>	116
<i>Jak se dělá antisemitismus II.</i>	125
<i>Kdo může beztretně vyzývat k likvidaci Čechů</i>	128
<i>Vladimír Stwora: Zabetonovat holokaust je neúcta k jeho obětem</i>	132
<i>Rabín, osel a Miloš Zeman</i>	140
<i>ŽDU-ČSL. Ze strany klerikálů je strana rabínů</i>	149

Poděkování

Věnuji tento rozhovor všem těm, kteří pochybují, tápou, nevědí. Je to tak trochu můj příběh o tom, jak se mi otevřely oči. Jmenovitě pak knihu odkazuji svému synkovi a svému otci – aby oba pochopili, jak smýšlím, co mne k tomu vede a proč dělám to, co dělám.

Děkuji na tomto místě především své manželce Dominice a dětem Kristiánovi Adamovi a Beátce za to, že díky nim neztrácím kontakt s realitou. Především díky nim, díky rodině, si lze uchovat čistou a pokojnou mysl navzdory tomu, jak smutné, děsivé, ba život naruby obracející mohou být některé skutečnosti, kterých jsme dnes a denně svědky a o kterých je i tato útlá publikace.

Předmluva

Dostáváte do ruky rozhovor nerozhovor. Tento werichovsko-klausovský pojem svědčí o tom, že něco na tomto rozhovoru není v pořádku. Odpovědi to nejsou – ty jsou upřímné a dobře míněné. Na vině nejsou ani otázky, které jsou leckdy kladeny ve snaze dostat zpovídaného do kouta – a to mnohem opravdověji, než se to může podařit jakémukoli novináři. Jeden se přesvědčeně a přesvědčivě ptá, druhý přesvědčeně a přesvědčivě odpovídá. Kde je tedy problém?

Vysvětlení je v tom, že se tento rozhovor nikdy neuskutečnil. Je fiktivní. Nejsou fiktivní dotazy ani odpovědi, ale samotný rámec rozhovoru. Zpovídaný a zpovídající se nikdy nesešli a nevedli spolu rozhovor, i když by klidně mohli – vídají se každý den.

Nebudu vás déle napínat. Ten, kdo v tomto rozhovoru není skutečný, ač ve skutečnosti skutečný je, je tázající se. Edvard Steinský. Prozrazuji tak na něho po

letech věc, kterou věděli jen jeho nejbližší přátelé. Ač je Edvard Steinský šéfredaktorem webového magazínu Eurabia.cz, ve skutečnosti jde o pseudonym. Myslím, že se roky podařilo udržet v tajnosti, že Edvard Steinský je ve skutečnosti Adam B. Bartoš.

Tím celý rozhovor dostává zcela jiný rozměr. Už to nejsou dva lidé, kteří spolu hovoří, ale jeden člověk, který zpovídá sám sebe. Jsem snad schizofrenik?

Než odpovím na to, co mne vedlo k nápadu vést rozhovor sám se sebou, k čemuž existence mého dosud neprozrazeného pseudonymu napomohla, vysvětlím, jak Edvard Steinský vznikl. Stalo se tak v reakci na situaci, kdy můj tehdejší zaměstnavatel, MF DNES, zjistil, že jsem (tehdy ještě pod svým skutečným jménem) šéfredaktorem protimuslimsky zaměřeného webu. Jak se to slučuje s pozicí novináře, který by měl být nestranný? Tuto otázku jsem dostal a snažil se na ni odpovědět. Moji obhajobu ale nikdo nebral vážně. Něco takového je přece nepřipustného, tvrdili nadřizení, aniž by se zamysleli nad mými argumenty. Novinář nesmí propagovat (a snad ani mít) vlastní názor, říkali a snad si to i – chudáci – mysleli a myslí dodnes. Naštěstí pro mne mi byl navržen způsob, který přímo nabádal k tomu vyřešit celou, pro MF DNES nepřijemnou, záležitost pouhým formalismem. Adam B. Bartoš už nesmí figurovat na serveru Eurabia.cz. Tak se zrodil Edvard Steinský. Změnilo se jen jméno, jinak nic.

Ale postupem doby se stalo ještě něco – změnil se i Adam B. Bartoš sám. Ze zapřísáhlého neokonzervativce, muslimobijce a obdivovatele George W. Bushe či Karla Schwarzenberga se stal člověk zastávající najednou úplně jiné názory. Problém islámu v Evropě nadále vnímá jako tíživý, skutečný a do budoucna třaskavý, ale uvědomuje si i jeho širší souvislosti – kdo tento problém vyvolal, kdo se ho snaží neustále udržovat při životě ba ho ještě více rozněcovat a umocňovat.

Následující rozhovor je tak vpravdě jakousi zpovědí, kdy hovořím se svojí vlastní minulostí (Edvardem Steinským) a konfrontuji ji se svými současnými poznatky a názory. Vyrovřádávám se se svými dřívějšími, leckdy naivními, postoji, na které se mne i dnes – po řadě let – mnozí ptají. Snad jim tato publikace bude dostatečným vysvětlením toho, jak k mému „probuzení“ došlo.

V neposlední řadě jsem se k tomuto neobvyklému kroku rozhodl i kvůli své nedávné zkušenosti totální mediální blokády, kterou naše strana, NE Bruselu – Národní demokracie, v předvolební kampani voleb do Evropského parlamentu zakusila. Nenajde se novinář, který by měl odvahu se ptát na témata, o kterých je tato kniha. Nenajde se dokonce ani novinář, který by měl zájem vést rozhovor s představitelem strany, jako je NE Bruselu – Národní demokracie. Instrukce majitelů médií jsou totiž jasné – nedělat zbytečnou reklamu (byť negativní) stranám, které mohou současný systém ohrožovat.

Než nějakého takového odvážného novináře hledat a doufat, že se správně zeptá, abych mohl odpovědět na to, co si skutečně myslím a co chci říci a nemuset se zároveň obávat, že tyto odpovědi zcenzuruje či překroučí a použije proti mně, pak je možná nakonec lepší vést rozhovor sám se sebou. Další má zkušenost z evropských voleb je totiž ta, že novináři nejsou až tak potřeba. Většinou jsou omezení, bojácní, politicky korektní, nepřemýšlí vlastní hlavou, nemají odvahu. Budou vám klást 100 + 1 zbytečných otázek a nikdy nepůjdou k jádru věci. Mluvit s nimi je ztráta času. V dnešní době komunikačních technologií je snadné – a hlavně mnohem účelnější – obracet se přímo na voliče. Bez novinářů. Ti jsou ve vztahu politik-volič beztak jen zbytečným mezičlánkem, který komunikaci neprospívá, ale škodí.

Jako bývalý novinář a současný politik jsem tak pojal úmysl tyto dvě role vyzkoušet najednou. Jako bývalý novinář se sám sebe ptám, jako politik sám sobě odpovídám – byť mé názory nejsou názory strany, ale názory mé vlastní. Myslím si, že tato netradiční forma rozhovoru může být pro čtenáře zajímavá. Ale o formu až tolik nejde – jde především o myšlenky obsažené v rozhovoru. Snad si najdou své podporovatele. A snad tento obsáhlý rozhovor, který by se v žádném sdělovacím prostředku nemohl nikdy odehrát, přinese vysvětlení a objasnění některých mých postojů, které jsou mediálními útoky překrucovány, karikovány a démonizovány. To je vlastně podstata této knihy – doručit čtenářům a voličům mé postoje nezkrasované, nezmanipulované. Proto tato dobrovolná --- Zpověď.

Na Zbraslavi dne 19. července 2014

.kapitola první
volby

Edvard Steinský: Začnu aktuálně – skončily evropské volby, ve kterých se vaše strana poprvé představila. Jak hodnotíte výsledek? Katastrofální propadák, nebo nadějeplný začátek? Nebo něco mezi? Jsem zvědav, jak z toho vybrusíte a zda budete mlžit podobně jako další politici, že to vlastně nebylo tak špatné.

Adam B. Bartoš: Asi vás zklamou. Nebudu mlžit. Na rovinu říkám, že to nebylo vůbec špatné. Chápu, jak se na výsledek dívá novinář. Vidí jen tu polovinu procenta, nicneříkající číslo. Připadá mu to směšně nízké. Nevidí práci, která je za tím výsledkem, nevidí skutečné lidi, kteří jsou schovaní za oním číslem. Jako novinář jsem to vnímal podobně – pamatuji si, jaké jsem měl úšklebky nad stranami, které získaly podobný výsledek. Jako dnes už vlastně spíše politik a hlavně jako ten, kdo stranu spolu s dalšími dával dohromady, se na to ale dívám jinak – vidím 7.109 statečných lidí, kteří se rozhodli volit Národní demokracii navzdory mediálním atakům, navzdory všem urážkám a nálepkám, kterými se je sdělovací prostředky snažily vyděsit – vyděsit, že svým případným hlasem se připojují k nějakému antisemitovi, kterého časopis Týden přirovnal dokonce k Adolfu Hitlerovi. Jde o skutečné lidi z masa a kostí, ne o nějaké virtuální postavy. To číslo ukazuje, že nás, kteří takto smýšlíme, je hodně. Národní demokracie není pražská kavárna, jsou to lidé ze všech koutů země, všech věkových skupin, různých profesí, lidí z města, stejně jako z venkova. Moc mne potěšilo, že jsme i na zapadlých vesničkách měli hlasy. A to o nás mnoho lidí nevědělo. Teprve stojíme na začátku a je před námi úkol, abychom to číslo zúročili. I proto se chystáme na další volby – na volby do obecních zastupitelstev 10. a 11. října. A do boje o Senát vysíláme čtyři kandidáty.

K mediálním atakům se dostaneme. Takže úspěch?

Přiznám se, že jsem byl jediný, kdo byl na výsledek nazlobený, protože jsem samozřejmě čekal více. Nemyslím své zvolení do europarlamentu, tak naivní, abych věřil, že se nám napoprvé pětiprocentní hranici překonat podaří, jsem nebyl. Přesto jsem čekal více. Na druhou stranu, nikdo z mých přátel, nikdo z našich sympatizantů, členů, našich kandidátů nepropadl malomyslnosti, nikdo (dokonce ani po bitvě) neřikal „tohle bylo špatně“, „toto se mělo dělat jinak“ – všichni to naopak berou jako pozitivní věc, vnímají to optimisticky, sportovně,

jako dobrý vklad, jako dobrý základ pro práci, která nás čeká. A že nás čeká a že nás jí čeká hodně, to je jasné – to jsme si řekli už na začátku, když jsme si slíbili, že půjdeme do všech voleb, že zkrátka nejsme strana na jedno použití, že nejsme projekt pouze na zkoušku a pak „zavíráme krám“. Řekli jsme si naopak už na samém počátku, že to myslíme vážně.

Porazili jste premiéra Paroubka či bývalého ministra vnitra Johna s jeho kdysi závratnou stranickou kometou zvanou Věci veřejné. To se dá jako úspěch brát. Jenže na druhou stranu vás porazil Vandas či dokonce kyvadélkový mág Cibulka...

Ano, cítím tu ironii ve vašem hlase. Máte pravdu v tom, že mne těší, že naše čtyři měsíce fungující strana, absolutně neznámá, protože médii ostrakizovaná, ba úplně zamlčovaná, porazila buldozer jménem Paroubek. A že jsme měli lepší výsledek, než ministr John se svými židovskými triky kupčení s voličskými hlasy nabídkou asistenční karty pro řidiče zdarma, když se u něj zaregistrují. Jsem přesvědčen, že naše myšlenky byly silnější, než lákadla pana Johna. S Vandasem nemáte pravdu. Pan Vandas dostal půl procenta po jedenácti letech práce a docela velké (byť negativní) medializace. My dostali půl procenta po čtyřech měsících a absolutní mediální blokádě. Ten výsledek se tedy musí hodnotit v tomto kontextu.

A Cibulka?

Zřejmě v České republice žije dost okultistů, kteří věří ve všelijaká kyvadélka a podobně. Což mimochodem není tak úplně nadsázka. Obří nárůst esoteriky, okultismu a víry ve všemožné šarlatány je vážný problém, kterému bychom se měli věnovat.

Když věříte, že na národovecké scéně můžete vystřídat Vandase, pak úplně nerozumím tomu, proč se s ním spojujete. Mám teď na mysli nedávno ohlášenou koalici s DSSS.

Díky za otázku, rád to vysvětlím. Přece jen může být tato věc zdrojem různých nepochopení, proto je dobré, že se k tomu mohu vyjádřit. Neřekl jsem, že

vystřídáme Vandase, to není náš cíl a být ani nemůže. Samozřejmě, že máme zčásti stejné voliče, ale nejde mi o to, abychom na národovecké scéně bojovali mezi sebou, mezi těmi už přesvědčenými. Chceme oslovit nové lidi, kterým se postupně otevírají oči. Bartoš nemůže bojovat proti Vandasovi, ale Bartoš s Vandasem musí bojovat proti babišům a schwarzenbergům. A pak – nikdo z nás, malých neparlamentních stran, které se hlásí k vlastenectví a staví se proti globalizaci, není tak silný, aby mohl sám samostatně uspět. Možná jsme si to o sobě někteří mysleli, ale evropské volby ukázaly, jaká je síla každého z nás jednotlivě. Voliči tak rozdali karty, jak politici rádi říkají. Rozhodli jsme se tedy jít polskou cestou, kde deset malých stran, trvale získávajících kolem půl procenta hlasů, sjednotilo svůj postup a v evropských volbách získaly pod názvem *Kongres nové pravice* přes 12 procent hlasů. To je fenomenální úspěch, kterému ale předcházelo to, že tyto malé strany našly společnou řeč, každá se upozadila a společně vyzdvihly novou značku, nový název. Nemyslím, že bychom mohli snadno kopírovat vzory z ciziny a přenášet je do českého prostředí, ale je to nápad vhodný k otestování. Buď se to podaří, nebo ne. Nemáme co ztratit. Buď spolu budeme mluvit a pak můžeme být silnější, nebo se budeme hašteřit a moc zůstane u globalistů. Proto jsme se rozhodli založit Národní kongres.

Ale proč zrovna DSSS? Nemyslíte, že si tím uškodíte?

Od člověka, který nás nevolil, je to skoro dojemné, že má takovou péči o to, zda nám něco takového uškodí, nebo prospěje. Samozřejmě, že si uvědomuji rizika, ale riskantní je vše, co v dnešní podivné době děláme. I vznik NE Bruselu – Národní demokracie a samostatná účast této strany ve volbách do Evropského parlamentu byl svým způsobem risk. Nevěděli jsme, jak to dopadne, nevíme to ani nyní. Ve hře je mnoho proměnných.

Před chvílí jste ale říkal, že máte naději do budoucna, že stačí jen vytrvat, aby se lidé o vaší straně dozvěděli. Mnohé ale nyní odradíte, protože váš koaliční partner je tak mediálně pošpiněn, že se od něj ušpiníte...

Osobně si myslím, že to ustojíme. A není vůbec jasné, kdo ušpiní koho. Někteří lidé od vandasovců se mohou obávat toho, že spojení s „antisemitou Bartošem“

je poškodí, přece jen je to strana, o které židovská obec napsala, že pro Židy dlouhodobě nepředstavuje žádné riziko, protože se k tématu Židé a Izrael nevyjadřuje. Takže se můžeme maximálně pošpinit vzájemně. Mně jsou navíc mediální nálepky ukradené. Média neskutečně démonizují, Vandasova strana není žádná banda křiklounů, holých lebek či neonacistů. Jsou to lidé přemýšliví, možná naštvaní – ale kdo v dnešní době není naštvaný? Já jsem také. Věřím, že naši voliči jsou voliči inteligentní a vnímaví, dokážou rozlišit realitu od mediální fikce. Kdo ji nedokáže rozlišit, kdo tupě věří médiím, ten ať nás nevolí – nejsme stranou mainstreamu a nikdy nebudeme. Navíc bych podotkl, že spolupráce s „dělníky“ tak nějak vyplynula z předchozích jednání – oslovili jsme původně devět stran, kde DSSS byla jednou z mnoha, a nabídli jsme jim koncept Národního kongresu. Dělníky to zaujalo, podobně jako například Janečkovu OK Stranu a další politické subjekty. Ale jen DSSS měla vůli v jednáních pokračovat a dotáhnout je do konce, což oceňuji. Takže jsme vlastně začali ve dvou, ale do budoucna se bude Národní kongres rozšiřovat. Už nyní vím o dalších dvou stranách, které mají zájem Národní kongres posílit. Myslím, že to bylo vykročení správným směrem, že na to byla vhodná doba a že je dobře, že jsme ten krok udělali. I když je mi jasné, že to bude terčem kritiky, útoků, urážek. Ale já jsem na to připraven. Kdybychom žili v normální době, kde by politika fungovala tak, jak má, asi by k takovému spojení nedošlo. Ale nežijeme v normální době, proto se musíme dívat kolem sebe a přemýšlet, jak naše kroky koordinovat. V tom může být naše síla.

Můžete stručně vysvětlit podstatu Národní kongresu?

Ano, jde o jakýsi orgán, který by mohl být do budoucna třeba i konkurencí, alternativou, parlamentu, stínovým parlamentem. Bude sdružovat vlastenecké a euroskeptické politické strany, ale i spolky. Každá strana či subjekt v něm má tři zástupce, předsedu a další dva členy, které si předseda určí. Přitom ale disponuje pouze jedním hlasem – bez ohledu na velikost strany či dosažené volební výsledky. Každá strana je samostatná a nezávislá, do jejích vnitřních záležitostí nikdo nemůže mluvit. Neznamená to žádné slučování, nikdo také nemůže Kongres ovládnout, protože žádná strana v něm nemá více než jeden hlas. Určitou

praktickou formou spolupráce na bázi Národního kongresu může být právě utvoření společných kandidátek – například v Praze jdeme s DSSS do koalice právě pod názvem Národní kongres – za českou Prahu. Ale Národní kongres by mohl a měl také zaujímat nějaká společná stanoviska k ožehavým domácím či zahraničním tématům a událostem. Umím si představit, že jak se bude blížit nebezpečí války, která už na Ukrajině vlastně vypukla a hoří, bude význam Národního kongresu narůstat.

Znamená to, že jste opustili myšlenku Národní demokracie, když nyní mluvíte o tom, že samostatně to nejde?

Ale kdeže. Vůbec ne. Už jsem to několikrát vysvětloval, že Národní kongres je jen jakási nadstavba, něco, co nám může pomoci, ale nebudeme toho otrokem. Každá strana zůstává samostatná, jedná sama za sebe, je nezávislá. Pokračujeme v tom, co jsme začali – budujeme Národní demokracii, zakládáme místní organizace, přijímáme členy, pilujeme program, chystáme se na volby – a kromě toho vše jsme navíc schopní uvažovat ještě o pár tahů dopředu. Toto vše, co jsem vyjmenoval, je správné, děláme to usilovně, mne osobně to nesmírně baví. Ale je zároveň pravda, že nemůžeme ustrnout v tom, že budeme každý jen opečovávat svou vlastní stranu. Zároveň totiž musíme být s tou naší stranou připraveni uzavírat účelová spojení, když tušíme, že to prospěje dobru věci. Tou věcí není nic menšího než záchrana národa.

Dobrá, zpět k volbám. Tedy jsem vás tipoval správně. Mluvíte jako politik – nedáte hlavu na pomyslný špalek, nerezignujete na svoji funkci, i když ten výsledek byl tristní. Chápu, člověka to začne bavit, proč by měl odcházet...

To, co říkáte, je populismus. Politici jsou populističtí a právě proto naopak dávají hlavy na pomyslný špalek, jak je to ze strany médií vyžadováno, byť neochotně a nemyslí to vážně. Ale protože média vytvářejí přesně takový prostor nebo spíše takovou poptávku, kdy se něco takového od politika všeobecně očekává, tak politici chtě nechtě hrají divadlo, jakože vyvozují nějakou osobní zodpovědnost. Mám pocit, že předseda strany by měl mít naopak alespoň tři roky na to, aby předvedl, zda je jeho koncepce správná. Proto já nebudu nic vyvozovat

z toho, že napoprvé to nevyšlo. Dejte mi čas a já vám předvedu, že to jde. Ale nic nejde uspěchat.

Co je vaše koncepce?

Říkat věci bez příkras, radikálně, tak jak jsou. Nebát se, nemlžit, nemluvit jako politik, ale mluvit tak, aby tomu lidé rozuměli. Politici lidi hrozně podceňují. Ale lidi rozumí tomu, co se děje. Ne každý podle toho jedná, někdo se možná v obavách z toho, co nás čeká, snaží před těmi věcmi zavřít oči, ale že se blížíme k propasti, to tuší všichni. Ale politici to nechtějí říkat.

To si nemyslím, mnoho politiků či komentátorů dnes mluví o tom, že se řítíme do nebezpečí. Podívejte se někdy na titulky v Parlamentních Listech. To je samé: katastrofa, vulgarismy, krize, lidi vezmou tyče a potáhnou, bude defenestrace apod. Mám naopak pocit, že se to až přehání. Jakoby někdo chtěl lidi záměrně vyprovokovat.

Částečně máte pravdu. Přehání se to, je za tím cítit snaha něco uměle vyvolat. To bezesporu. Pravdu máte i v tom, že se na krizi poukazuje. Možná jsem se špatně vyjádřil. Mně nejde o to říkat, že bude krize, to tuší všichni, jak jsem už uvedl. Ale my chceme mluvit o příčinách té krize. Kdo ji způsobil, kdo za tím stojí. A to ostatní politici říkat nechtějí. Nikdo z nich nebude mluvit o zednářích, nikdo z nich nebude mluvit o židovských bankéřích... A tady se vracím k vaší původní otázce. My jsme to téma zdvihli a získali jsme přes 7000 hlasů. 7000 lidí, kteří to vnímají jako my. To je přece úžasný start pro stranu, která vznikla v lednu, na veřejnosti se představila v únoru a kampaň dělala tři měsíce a až na pár skandalizačních článků se nedostala do médií, takže o ní nikdo jiný, než čtenáři alternativních webů, nemohl vědět...

Takže to nevzdáváte, myslíte, že příště to bude ještě lepší? Ale teď vám přece mohla napomoci nízká volební účast. Přesto nepomohla.

Nízká volební účast ubrala všem stranám. Kdyby přišlo dvakrát tolik voličů, jsem přesvědčen, že by volili obdobně, tedy, že bychom měli dvakrát tolik hlasů. Lidé zůstali doma, mnozí z nich neměli možnost si přečíst na hlasovacím lístku, že

existuje nějaké „NE Bruselu“, protože volby zkrátka vypustili. Stojí před námi úkol, jak je k volbám přitáhnout a nabídnout jim lepší alternativu, než nevolit – tou lepší alternativou je *volit vlastenecky*.

Někteří namítají, že volby jsou pouhá šaškárna, hra, matrix. Že volby nic nezmění. Možná lidé toto pochopili a proto zůstali doma.

Chápu, kam míříte. Četl jsem pár článků různých publicistů, kteří těch 80 procent lidí, kteří zůstali doma, oslavovali téměř jako nějaký úspěch a vzor pro Evropu, která ještě naivně volí. Nejsem si jist, že u většiny to bylo takto uvědomělé rozhodnutí. Bezesporu část voličů tímto způsobem ukázala, co si o Evropské unii myslí, protože k volbám ostatního druhu přece jen chodí voličů mnohem více. Ale zase nemůžeme říci, že takto uvažovali všichni ti, kteří zůstali doma. Je v tom i neochota něco změnit. Nebo možná zklamání z pocitu, že to změnit nejde. Musíme lidi přesvědčit, že přicházíme s konceptem, jak to změnit jde. Samozřejmě i já se obávám toho, že tento systém, kdybychom pro něj byli obzvláště nepohodlní, může volby zmanipulovat tak, že vlastně volbami změny docílit nelze, ale to neznamena, že dopředu vyklidím pozice a uzavřu se do vnitřní emigrace, jak se dnes zase začíná říkat...

Ale vždyť v minulém režimu vnitřní emigrace zafungovala... Lid, který se přestane podílet na budování systému, nakonec dovede systém k zhroutilí.

Nejsem si tím tak úplně jist. Platilo to možná o minulém režimu, který byl mnohem primitivnější, než režim, který se na nás chystá a jehož zárodky už kolem sebe vidíme dnes – rafinovaný systém, ve kterém lidé ani nedovedou rozpoznat nepřítele a nic je nenutí se vůči tomuto nepříteli vymezovat, vůči tomu nepříteli bojovat. To je má hlavní námitka proti myšlence vnitřní emigrace – že totiž máme co do činění s nepřitelem, který nás chce zničit. Stáhnout se před ním na chaty a chalupy, je to nejhoupější, co můžeme udělat.

Nepřítel, kterého nikdo nevnímá jako nepřítele, a přesto nás chce zničit? To si myslíte, že jen vy vnímáte nebezpečí a všichni ostatní se mýlí?

Mnoho lidí to vnímá, tuší. Podvědomě se bojí toho, že máme pravdu. Je pro ně

pohodlné žít život i nadále tak, jak ho žijí. Mnoho věcí si nechtějí připustit. Ale každý alespoň jednou v životě slyšel o tom, že například 11. září bylo jinak. A každý se s tou myšlenkou musel nějak po svém vyrovnat – po zvažování ji zamítl, po zvažování ji přijal, po zvažování ji vytěsnil, ale každý minimálně ví o tom, že realita, ve které žijeme, má nějakou odvrácenou tvář. Jak bude nepřítel utahovat šrouby, přibude bojácných lidí, stejně jako přibude lidí probuzených. Ale nyní je to opravdu tak, že většina žije v pohodlném systému, na který sice nadává, ale nemá zároveň potřebu ho měnit. Útěk i těch několika málo probuzených lidí na chaty a chalupy, když nevyšel první či druhý nebo klidně i třetí jejich pokus něco změnit, je hloupost. Opakuji, je to to nejhorší, co bychom mohli udělat.

Stále nechápu, v čem vidíte nebezpečí této koncepce. Sám tvrdíte, že média manipulují a lžou a že by si měl člověk uchovat vlastní rozum. Není pomyslný útěk na chatu či alespoň na zahrádku či do nějaké vnitřní chaty, vnitřní zahrádky, projevem takového uvědomělého vzdoru?

Rozumím, kam míříte, ale mýlíte se, pokud toto považujete za řešení v kontextu dnešní doby. Za prvé bych polemizoval s vaším tvrzením, že tehdy, za minulého režimu, to vyšlo. Zhroucení minulého režimu nebyla zásluha ani disentu, ale ani šedé většiny, která svou pasivitou přivedla minulý establishment ke konci, jak se někdy tvrdí. Řekl bych, že pravdu neměl ani Havel (že režim padl díky disidentům), nemá ji ani Klaus (že režim padl díky nezájmu šedé většiny), ale má ji Hájek. Byl to z USA řízený převrat, placený Židem Sorošem a dalšími, kdy Havel byl v této hře pouhá figurka. V jeho případě bych dokonce řekl, že kašpárek. Tomu dnes už naštěstí věří většina tohoto národa a kdo tvrdí opak (jako havlisté), sám se zesměšňuje. Kdyby Židé nebyli zafinancovali Chartu 77 či nějakou jinou podobnou organizaci, systém mohl pohodlně fungovat i nadále, jakkoliv si Jakeš mohl připadat jako kůl v plotě. Ale o tom nechci mluvit. Odmítám myšlenku vnitřní emigrace jako takovou. Vůbec odmítám emigraci – nikdy bych z této země neuprchl. V této zemi jsem se narodil, v této zemi zemřu. Nikdy bych neutekl jen proto, že někde je život snadnější – beztak není snadnější nikde. Židé jsou všude (smích). Ale myšlenka vnitřní emigrace je přece to samé –

odmítání osobní odpovědnosti za stav této země. Ještě nikdo nikdy nad nepřítelem nevyzrál tím, že by před ním utekl.

Ale copak to od těchto lidí není prozíravost, když řeknou, že se na tomto systému nechtějí podílet a že tento systém nechtějí legitimizovat? Raději se stáhnou do ústraní, než by s ním kolaborovali...

To by mohlo platit, kdyby šlo o nějaký režim, který je jen zkorumpovaný, ale nemá větší ambice. On by se možná ten minulý systém nakonec onou už zmiňovanou neúčastí většiny na jeho budování přece jen sesypal, ale trvalo by to desítky let. Přece jen bez nadšení lidu nelze nic budovat. Ale to se bavíme o systému, který je zkorumpovaný, o systému, kde nějaká třída vládne nad druhou a stačí jí jen to, že má peníze a moc a snaží se si obě udržet – lidem dává „chléb a hry“, aby ho udržela v pocitu klidu. Ale tak přece nevypadá náš současný nepřítel. I on chce moc, peníze a to, abychom mu do toho moc neremcali. Ale to není vše. On nás chce vyhladit. A to je přece problém, to je ten diametrální rozdíl. Kdyby celá krize současné politiky spočívala pouze v tom, že si nějaká parta rozdělila moc a užívá si peněz, kdyby spočívala v tom, že se nějaký establishment dostal ke zdrojům, myslí jen na sebe a na to, jak si ty zdroje pro sebe uchovat, jako to bylo právě za minulého režimu, pak by možná ještě stálo za to nad tím mávnout rukou, vynadat politikům do politiků a uzavřít se na chatě či na zahrádce. Ale když jde zároveň o establishment, který má vysloveně nepřátelskou, zlou až satanistickou agendu, který usiluje o depopulaci planety, který z nás chce učinit nesebevědomé otroky, který chce zničit celé národy a vůbec usiluje o světovládu, pak je naší povinností vzít do ruky zbraně a bojovat.

Zbraně?

Mluvím v obrazech, ale možná se tomu nevyhneme. Proto naše strana prosazuje, aby měl každý muž právo nosit zbraň, samozřejmě pokud splní náležité podmínky. Lid je svobodný jen tehdy, když je ozbrojen. Zbraň do každé rodiny, to je naše heslo. S tím souvisí i sebevědomá národní armáda, určená k obraně země, k ničemu jinému. Tedy vystoupit z NATO, abychom nemuseli bojovat za izraelské zájmy ve světě, a zaměřit se pouze na obranu země proti nepříteli.

Myslíte, že jednou přijde doba, kdy bude třeba účtovat se zbraní v ruce?

Nevím, jestli přijde doba, kdy si uvědomíme, že nic jiného nám nezbývá. Ale zcela určitě přijde doba, kdy oni půjdou po nás a pak bude třeba se bránit. Za jak dlouho ale taková doba přijde, záleží právě a jen na tom, jak jsme aktivní nyní a do jaké míry se sami vzdáme a odklidíme se na chalupy a jim necháme čas a prostor, aby nás mohli zpacifikovat. Chci říci, že když se pokusíme změnit věci ve volbách, můžeme získat nějaký čas navíc, náskok. Můžeme pak odsouhlasit takové zákony, které nás před něčím podobným ochrání nebo které nám dají alespoň čas navíc, čas připravit se na to, co nás čeká. Mohli bychom zastavit zákony, které se na nás valí a které nás mají zničit. Ale když se stáhneme z veřejného prostoru, je bláhové si myslet, že nepřítel toho proti nám nevyužije. Nevím, zda nepřítel oceňuje nějakou naši údajnou intelektuální převahu, o které jsme přesvědčeni a s níž se v dobré víře uzavíráme sami do sebe nebo na své chalupy. Jistě, jako věřící vím, že duchovní věci jsou důležitější a že je prvořadá záchrana duše, než se politicky angažovat, ale člověk by neměl rezignovat na to, co se děje kolem něho. Zlu je třeba se postavit aktivně. To je náš hlavní motiv z eurovoleb – existuje tu Zlo (had) a my ho nenecháme, aby nás pohltilo. My se mu postavíme. Klidně u toho zahyneme, ale zahyneme jako bojovníci, jako hrdinové, ne jako strašpytlové či ignoranti.

Kdo je onen nepřítel? Kdo jsou oni? Teď nám přeče vládné pan Babiš se Sobotkou. Počítáte je k nepřítelům?

Babiš se Sobotkou jsou další kašpárky, ale když mluvíme o nepříteli, mám na mysli toho, kdo zůstává v skrytu a pouze před sebe podobné babiše a sobotky vystrkuje. I Obama je jen kašpárek. Zcela určitě oba zmínění pánové hrají v nepřátelově hře svůj part, stejně jako Obama. Do jaké míry jsou ale (oni i Obama) seznámeni se všemi rovinami plánu, to nevím, spíše předpokládám, že mají úzce vymezené úkoly a neznají celou mozaiku, jen její dílečky. Dělal jen to, co mají dělat. Zcela určitě ale nejsou nevinní. Když domlouvali koalici, viděli jsme na fotografiích v mainstreamových médiích, jakým podivným způsobem si tiskli ruku. Tak se zdraví svobodní zednáři. Nemám důvod věřit lidem, kteří jsou členy tajného řádu. Ti nikdy nemohou mít nějaké dobré úmysly. Zároveň ale dodávám,

že skutečné centrum moci a Zla je někde jinde, než ve Strakovce. Babiš a Sobotka jsou jen loutky, podobně jako Havel, jak jsem o tom mluvil. Nedělají sebevědomou politiku, kolaborují s cizáky, kopou za jejich zájmy. Jejich loutkovodiči jsou někde jinde, za hranicemi tohoto státu. I ta jména, o kterých se často píše, že vládnu tomuto světu, jsou podle mne jen nějaký mezistupeň. Ti skuteční jsou ukrytí před zraky veřejnosti. O nich nevíme, o nich neví ani konspirační teoretici. Existují lidé nad Rothschildy a nad Rockefellery...

Všiml jsem si, že vaše strana proti zednářům vystupuje ostře a ve svém programu máte dokonce bod, který mluví o zákazu svobodných zednářů. Víím, co se o zednářích říká, ale není to přece v rozporu už jen s jiným bodem vašeho programu, kdy říkáte, že chcete absolutní svobodu názorů?

To je několik otázek najednou. Začnu odzadu. Ten rozpor je jen zdánlivý. Svobodný zednář si může říkat, co chce, nikdo ho do žádného vězení posílat nebude. Ale ta organizace jako taková musí být zakázána. V minulosti se dopustila tolika zel, že ji nemůžeme tolerovat. Samozřejmě ale víme, že jde o tajnou organizaci a nějaký zákaz jí vadit nebude – bude pracovat ilegálně i nadále. Na tom principu je vlastně postavená. Ale dáváme tím najevo, co si o nich myslíme a nějak bychom jim tu práci přece jen stížili. Deklarujeme tím, že o nich víme a že si jsme nebezpečí, které představují, vědomi. Člověk, který jde do politiky či usiluje o nějakou vysokou úřednickou pozici ve státě, by měl podepsat přísěžné prohlášení, že není členem nějakého takového tajného spolku. Pokud by byl, nemohl by na to místo nastoupit. Samozřejmě, že to nikdo nepřizná, ale nějak se s tím začít musí. Nějak se ty vazby musí zpřetrhat – bude to náročný úkol, běh na dlouhou trať, ale nemůžeme si dovolit toto nebezpečí ignorovat. Je to organizované spiknutí, které musíme začít rozplétat a zároveň vymyslet způsob, jak náš stát jejich infiltrace uchránit. Politik, který je zároveň členem tajného řádu, je mnohem větším rizikem, než kdyby byl zároveň v představenstvu nějaké firmy. Členství v tajných spolcích a řádech – to je opravdový střet zájmů, který ale nikdo dosud neřešil. My s tím začneme.

Nemohu se nezeptat na Stranu svobodných občanů. Sice neoficiálně, ale přesto jste v kampani poukazovali na propojení této strany se zednáři.

Byla to slovní hříčka, kterou umožňoval název jejich strany, ale mám pocit (důkaz mohu mít těžko, když se zednáři skrývají), že mezi svobodnými je zednářů hned několik – především ve vedení. Myslím, že Petr Mach je svobodný zednář.

Myslíte? Copak je možné jen tak někoho osočit?

Já nikoho neosočuji. Jen říkám, co si myslím. Navíc – zednáři přece nevnímají zednářství jako něco špatného, ale naopak jako něco vznešeného, důstojného, pokrokového, humánního – takže to pro ně nemůže být žádná nadávka, žádná urážka. Ale pamatuji si dobře, ještě z dob, kdy jsem Svobodným fandil a měli jsme jednu schůzku s Petrem Machem krátce poté, co jsem zrovinka napsal jakýsi článek o zednářích v politice, jak se to Petra dotklo, aniž bych tam vůbec mluvil o něm či o jeho straně. Přesto pociťoval jako důležité říci mi jako snad první věc, když jsme se přivítali, že ten článek se mu vůbec nelíbil, že byl špatný, nedůvěryhodný, bez důkazů a podobně. Vůbec nevím, proč to chtěl řešit, proč o tom mluvil, proč se ho to dotklo. Bylo to úplně mimo téma našeho setkání. Měl jsem z toho pocit, že ho to nějak ohrožuje.

A to je ten váš důkaz? Z toho se přece nedá nic vyvozovat...

Jasně. Když se bavíme o zednářích, nemůžeme se nikdy bavit v rovině důkazů, snad jen nějaká taková fotografie, kde se Sobotka s Babišem zdraví podivným stiskem ruky, jak jsem zmiňoval, může být výmluvná, ale jinak to bude vždy v rovině spekulací. Ale je důležité umět číst mezi řádky. Indicií, proč mezi Svobodnými jsou zednáři, je vícero. Mohu si vzít program Svobodných, to, co propagují, všechno to libertariánství, sobecký individualismus – to jsou přece výsostně zednářské myšlenky. Vezměte si jejich zahraniční politiku – podpora vazby na USA a na NATO, podpora barevné revoluce na Ukrajině, která byla v režii zednářů, jak jsme viděli ze vztyčené pyramidy na Majdanu, jejich velice opatrný vztah k EU. Obliba Masaryka, kterou vidíme například u prof. Bednáře – vždyť Masaryk byl zednář par excellence. U Bednáře je to obzvláště komické –

staví se proti EU a přitom adoruje člověka, který byl zednáři vyhlédnut jako první prezident Spojených států evropských. Myslím tím Masaryka.

Přiznám se, že tomu moc nerozumím. Tvrdíte, že zednáři jsou tak ohromným nepřítelem, že byste v jejich případech udělal výjimku a rovnou je zakázal. Ale přitom Svobodní, které se zednáři ztotožňujete, jsou euroskeptici. Ostatně, sami jste jim navrhovali spolupráci.

Tak zaprvé, Svobodní svůj euroskepticismus odpískali. Chtějí EU už jen reformovat, opravovat euronemysly. Tak do toho, hoši. Já osobně to jen vítám, protože se nám na politické scéně uvolnil prostor, který předtím zaujímali. Jsme nyní jediná euroskeptická strana, která požaduje vystoupení z EU. A za druhé, všimněte si, už jsem o tom mluvil, že oni řeší jen ekonomiku. Pořád jen čísla, grafy, výpočty, jakoby vše bylo pouze o penězích a zisku, o trhu. Nic jiného než trh je nezajímá. Ale uniká jim, co všechno se sem tlačí za agendu v morálně-etické oblasti. Eutanázie, potraty, gender ideologie, útok na národ, na rodinu, juvenilní justice, homosexualismus, pedofilie, obchod s dětmi – záležitosti naprosto likvidační. Jsou proti všem formám regulace v ekonomice, ale že se tu někdo snaží regulovat náš hodnotový systém, to jim nevadí. Kdyby Mach měl rodinu, možná by se mu rozsvítilo. Má jen přítelkyni a proto řeší žárovky...

To od vás nebylo pěkné, taková zlá slovíčka...

To jsem ještě byl mírný. Mohl bych říci, že pokud Machovi uniká tolik podstatných věcí jen proto, že se dosud neusadil, bylo by to ještě dobré. Až se usadí, dojde mu to. Ale možná je to ještě jinak – možná má za úkol, aby se strana, kterou vede, skutečně důležitých věcí nikdy nedotkla. A to by bylo ještě vážnější.

Ani nevím jak, ale vzpomněl jsem si na jedno z vašich prvních prohlášení, kterými se vaše strana uvedla. Asi tou zmínkou o pedofilii nebo možná tím, jak jste vždy s každým hotov – ten je zednář, ten je pedofil apod. Tak kdo byl ten pedofil ve vládě, před kterým vaše strana varovala?

Pokud vím, je tam jeden pedofil a jeden bisexuál s nějakými sadomasochistickými sklony...

Kdo to byl a bylo vůbec šťastné začít kampaň tím, že vydáte tak ostré prohlášení, vlastně bez důkazů? Není to vůbec problém celé vaší strany, že říká silná slova, ale nemá důkazy?

Myslím, že to potřebné bylo. Považovali jsme za nutné na to upozornit. Navíc existovala šance, že by toho ministra prezident nejmenoval, protože – ať už to byla shoda náhod, nebo o něčem takovém prezident také věděl – nechal se předtím slyšet, že by ministra, který je pedofilem, nejmenoval. Řekl to jako bonmot, ale možná měl podobné zprávy. Připadalo nám vhodné se toho chytnout. Ale k vaší otázce obecně – ano, mnoho věcí, které říkáme, vypadá bláznivě a moc důkazů se často předložit nedá. Jak chcete podávat důkazy o něčem, co je tajné, co je předmětem nejvyšších a nejrafinovanějších způsobů konspirace, utajení? Často se nedostanete k ničemu jinému, než k náznakům, indiciím nebo k informacím od insiderů, kterým můžete věřit, nebo je odmítnout.

To téma je zajímavé. Zkusme u toho ještě zůstat.

Nemám rád plané mluvení o něčem pro mluvení samotné. Nemám rád filosofování. Ale řekl bych k tomu pár poznámek. I kdybyste měl sebelepší důkazy, nic to neznamena. Lidé dnes ničemu moc nechtějí věřit, máloco je zajímavá. Nepřítel má stejně média ve své moci a i kdybyste měl sebeprůkaznější důkaz, postará se, aby vás i s celým důkazem zničil či zesměšnil. Kdyby se dnes objevil důkaz, že Babiš je zednář a že je propojen s Mossadem, myslíte, že by se něco změnilo? Každá větší aféra v novinách je podepřena nějakými údajnými důkazy, odpislech, dokumenty apod., ale lidé jsou z toho unavení, přesycení a otrávení. Proto si myslím, že náš úkol není honit se za důkazy, i když jako novinář bych samozřejmě nějaký takový krásný důkaz někdy v ruce třímal. Ale nakonec můžete být jako Winton Smith z Orwellova *1984*, který sice věděl, že má v ruce důkaz – nějaký starý výstřížek z novin, který Stranu usvědčoval, že nemluví pravdu – ale k čemu mu byl? Byla to nepřenositelná zkušenost – jen on věděl, jakou to má pro něj cenu. Pro něj to byl důkaz, který pak klidně mohl hodit do oné odsávací roury, protože ho už vlastně nepotřeboval. Ale kdyby ho ukazoval všem okolo, nevěřili by mu – všichni by argumentovali těmi novinami, které už

byly opravené. Omlouvám se za ten příklad z knihy, kterou možná někteří nečetli a který jim tak nic neříká. Ale chci říci, že i kdybyste měl v ruce důkaz, i kdybych já jako novinář měl kupříkladu flešku, na které budou například digitalizované vázací akty Havla se CIA nebo já nevím jaká jiná „bomba“, jaký jiný solokapr, bude případné uveřejnění takové zprávy, takového důkazu, jen částí našeho boje, protože pár lidem možná otevře oči, pár váhajícím dodá odvahy, ale mainstream a ti, kteří ho řídí, vynaloží veškeré úsilí, aby celou věc obrátili vzhůru nohama. Pokud by mne s takovou fleškou rovnou nepřejelo auto na přechodu jako paní Veverkovou, pak by mne převálcovala Babišova MF DNES. Tím chci říci, že důkaz není to hlavní. Já raději věci promyslím, snažím se dávat si je do souvislostí a hledat vysvětlení toho, co se kolem nás děje, i s rizikem toho, že bez důkazů se mi lidé mohou vysmát, i s rizikem toho, že se někdy utnu, že někdy přestřelím. Ale sázím na to, že lidé nejsou hloupí. A i když nemají důkazy, mají nějaký šestý smysl, vědí, že se něco děje jinak, než jak je to prezentováno. Mnohé z toho, co říkáme, je také dáno nějakým soustavnějším studiem, čtením knih, dáváním si věcí do souvislostí v historickém či mezioborovém kontextu.

Takto fungují i tajné služby. Samozřejmě, že pasou po důkazech, pracují s odposlechy, ale drtivá část práce tajných služeb spočívá v tom, že sestavují hypotézy, spekulace, promyšlejší coby-kdyby, vyhodnocují, analyzují, sbírají informace. Takto uvažuje každý – každý jeden z nás by dovedl vysvětlit, jak v něm uzrálo přesvědčení, že dnes už ví jistě, že „Samet“ byl podvod, že Havel nebyl žádný hrdina, ale zrádce a podobně. Je to klubko informací, dojmů, faktů, zkušeností, vlastních poznatků. Něco jste si přečetli, nějaký váš známý vám něco řekl, někdo, kdo někoho zainteresovaného znal, vám prozradil, jak se už před Listopadem vědělo, co bude. Do toho si vy sám vyhodnocujete, co se dělo, tu dobu jste přece prožil, měl jste nějaká očekávání, vidíte tu naopak realitu, ke které to pak vedlo. Časem se otevírají archivy, objeví se nové informace, nové dílky do mozaiky. Víte to, aniž byste měl ten důkaz s velkým D. Vše vám to do sebe zapadá, takže vás dnes nikdo nepřesvědčí o tom, že Havel byl dobrý dramatik, který nezištně vstoupil do politiky, aby tento národ pozvedl. A to je jen jedna takzvaná konspirační teorie. Podobné je to i s dalšími událostmi či jevy. Nemusíte mít důkaz a přesto víte, že to tak je. Vnímáte svět kolem sebe komplexně,

vnímáte historii, vše vám dává smysl, když se podíváte na to, jak se svět ubíral. Nic nového pod sluncem. Historie se opakuje a přitom někam směřuje. Je to jako s těmi slavnými Protokoly – nikdo neví, zda je to pravda, nebo podvrh, ale vše do sebe zapadá a Protokoly se uskutečňují. Naše strana tedy není strana pro hloupé a prosté lidi, kteří uvěří kdejaké konspirační teorii, jak je nám někdy zlomyslně podsouváno, ale je to naopak strana pro odvážné a kriticky myslící. Strana pro přemýšlivé lidi, kteří mají vlastní úsudek a nevěří tomu, co se říká v televizi.

To je jistě zajímavé. Snad se ale nebudete zlobit, když z té obecnosti uteču zpět k té otázce. Kdo byl ten pedofil?

A je to důležité – vědět to jméno? Mohu vás ujistit, že v té vládě sedí a už to je samo o sobě varovné. Není dostatečně skandální i ta samotná informace ve své obecnosti? Jméno je těžké říci – máte informaci ze dvou důvěryhodných zdrojů, za které byste dal ruku do ohně. Ty zdroje to mají z vlastní zkušenosti, kterou s tím člověkem učinily, tedy z první ruky. Ale nikdy by to nemohli veřejně odpřisáhnout, kvůli určitým – a já dodávám, že plně pochopitelným – objektivním překážkám. Je to skoro neřešitelné.

Pak jste to ale neměli vůbec říkat.

Jak to? Objektivně tady je problém, že takoví a takoví lidé sedí ve vládě, jsou v nejlepším případě pouze vydíratelní, v tom horším případě mohou být zneužitelní k tomu, aby kryli nějaké takové aktivity, které s jejich orientací souvisejí, například obchod s dětmi a podobně. Vzpomeňme jen na Kuřimskou kauzu, která vedla do nejvyšších pater české politiky, mezi havlisty a pravdoláskaře – dosud jsme se nedozvěděli, jak to bylo a nejspíše se to už ani nedozvíme. V podstatě je jedno, zda se ten pedofilní ministr jmenuje Pepa nebo Honza. Děsivá je samotná zkušenost, že někdo takový tam sedí.

A co ten bisexuál?

Podobný případ. Informace z první ruky, hodnověrné zdroje z církevního prostředí. V době, kdy jsem se to dozvěděl, jsem byl ještě novinář a přemýšlel, zda

se to dá napsat. Nedalo. Důkazy nikdo neposkytne. Psát bez důkazů je na žalobu. Ale je to pravda. Ten člověk má vztahy s chlapy, s ženami, vyžaduje tvrdé praktiky a přitom vede tak křehký resort, jako je – ale to bych prozrazoval moc...

Když jste zmínil prezidenta Zemana...

Ano, poslali jsme tu informaci přes prostředníka až k prezidentovi. Snad doputovala. Ale Zeman ho stejně jmenoval. Nerozumím tomu, i když vysvětlitelné to je – ten člověk je pro mne zklamáním. Jak jsem ho podporoval v prezidentské volbě (dnes bych to asi udělal stejně, kdyby jeho protikandidátem byl opět Schwarzenberg), tak je pro mne od té doby neustále zdrojem dalších a dalších zklamání.

Tvrdí se, že vás Zeman pozval na recepci k 28. říjnu, aby se revanšoval za to, že jste mu pomohl v kampani.

Nevím, jak jsem mu pomohl v kampani. Pokud ano, bylo to nepřímo. Zeman, nebo spíše jeho tým, využil informace z mého článku o tom, co Schwarzenberg sám o sobě přiznal v jednom svém životopise rakouské novinářce. Pro Schwarzenberga citlivé téma Benešových dekretů bylo na světě. A podobných inspirací bylo více, i když některé byly nevydařené – například hrad Hardegg. To příznám. Takže bych spíše řekl, že Zemanův tým se chytal toho, co bylo a co mohl využít v kampani a já měl štěstí, že jsem mohl pomoci tím, že jsem občas uveřejnil nějakou municí, kterou on střílel. Ale nic nebylo domluvené.

Takže odměna v podobě pozvání na Hrad se nekonala?

To je nesmysl, který šíří aktivista Antify vydávající se za novináře, Vít Hassan. Vyfotografoval mne, jak jdu společně s dalšími desítkami lidí na Hrad a dělá z toho „kauzu snů“. Asi nic jiného nikdy nezjistil, jinak si nedovedu vysvětlit, jak se kolem toho pořád točí – i po více než roce. Dělal se mnou nedávno rozhovor a měl potřebu se na to neustále ptát. Přitom je to tak jednoduché – nebyl jsem pozván. Kdybych byl, šel bych se svojí manželkou. Bývalý prezident Václav Klaus mne pozval na recepci několikrát, vstupenka je pro dvě osoby, šel jsem se svojí ženou na Hrad vícekrát. Zeman mne nepozval, ale kamarád novinář měl vstu-

penku, která je pro dvě osoby. Šli jsme na ni oba. Kdyby mne Zeman pozval, nešel bych s Lukášem Petříkem, ale se svojí drahou polovičkou. Je to jednoduché jako facka, ale pan Hassan je zřejmě ještě jednodušší, že to nechápe.

Ted' jste mi poskytl můstek k další otázce na prezidenta Klause...

Nechme to na jindy. Na jinou kapitolu. Ted' se mi o Václavu Klausovi mluvit nechce.

Proč?

Proto. Je to pořád to stejné téma. Očekávatelné otázky, na které můžete dostat očekávatelné odpovědi. Všichni řeší to samé. Pojdme se bavit o něčem aktuálnějším.

Třeba jak se od vás Klaus distancoval v kampani před evropskými volbami?

Ach jo. To je sice, pravda, aktuálnější, ale zase je to Klaus. Tohle není rozhovor o Klausovi. Klaus by naši stranu nevolil, Klaus mne od toho spíše zrazoval, Klaus tomu od začátku nevěřil. Ale my neděláme stranu proto, aby se líbila Václavu Klausovi, jakkoli si ho vážím. Chci ji dělat tak, jak věřím, že to má být. V leccems se shodneme, byl jsem k němu celou dobu loajální, na mnoho věcí sdílím jeho názor, ale ne ve všem. Ostatně, on se distancoval ode mne, ne já od něj.

A vy se divíte? Mohl udělat něco jiného? Vždyť některé věci, které říkáte, jsou opravdu na pováženou.

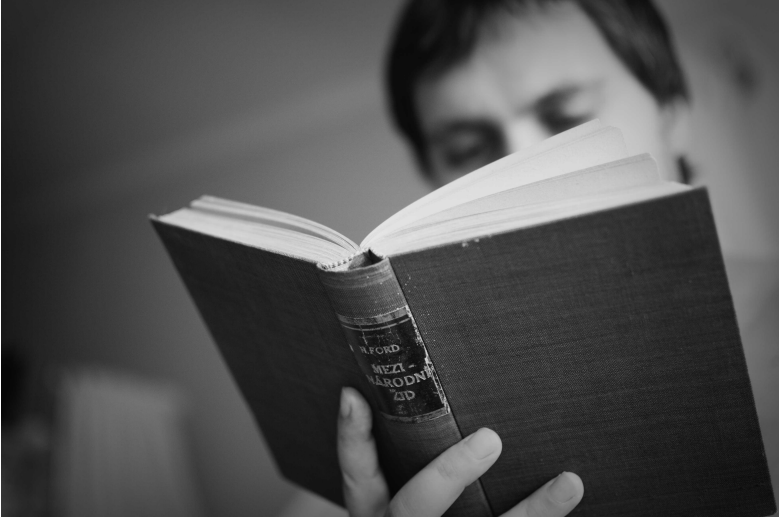
To máte pravdu, tak to také vnímám. Spíše jako ze strany médií vynucené gesto, protože vím, že ve skutečnosti s řadou mých názorů – i těch kontroverzních – souhlasí. Ale nebylo by fér s tím seznamovat veřejnost. Byly to věci řečené v soukromém hovoru, ze kterých jsem ale chápal, že se mu líbí to, co píšu. Ale uvědomuji si, že ve svém postavení (byť už jen jako prezident ve výslužbě) mne nemůže plně podpořit. A možná je trochu nazlobený, že neomílám mantry jeho ekonomických guruů. U mne to je ale tím, že mne ekonomie nikdy nezajímala a alespoň laicky mi ten svět židovských ekonomů-myslitelů typu Friedmana, von Hayeka, von Misese a dalších Klausových oblíbených autorů přijde neskutečně

vzdálený. Možná k tomu mám nějakou nedůvěru, předsudky, ale vsadit na nějakou židovskou ekonomickou školu prostě nechci. Možná proto se ve mne zklamal. Ale dost už toho.

Dobře. Mám na téma Klaus ještě několik dotazů, ale necháme je napříště. Musíte mi ale slíbit, že se k nim dostaneme.

Slibuji.

.kapitola druhá
antisemitismus

Jak si jako bývalý novinář, který ví, čeho jsou novináři schopní, chráníte své soukromí?

Nejsem v žádné funkci, v žádném postavení, kdy by mi zájem novinářů vadil či mne přímo ohrožoval. Jsem pro média tak nepohodlný, že se mne na nic neptají, ignorují mne, ignorují naši stranu. Takže se nemusím bát toho, že by někdo z novinářů ohrožoval moji rodinu.

A když nebudu myslet jen novináře...?

Aha. No, Židé mi snad také nic neudělají, oni mne vlastně svým způsobem potřebují. Byli by hloupí, kdyby mi nějak vyhrožovali, vědí totiž, že by se to obrátilo proti nim (já bych to obrátil proti nim). Tak vyhrožují a vydírají mé kolegy a spolupracovníky. Mně osobně zatím nikdo z nich nijak nevyhrožoval, když nepočítám anonymní útoky v mailu nebo v komentářích pod článkem či „bláznivou“ paní Tydlitátovou, která mi píše, že už brzy bude soud a že popírači budou pykat. Když mi to napsala poprvé, myslím jsem, že o tom asi něco ví a že podala nějakou žalobu. Pak se ukázalo, že to bylo jen „přání otcem myšlenky“ a že to byl z její strany obyčejný „stalking“ nebo jak se tomu dnes módně, po americku, říká.

Počkat, počkat, to je několik návnad na otázku najednou. Začnu postupně. Jak to myslíte, že vás Židé potřebují?

Přesně tak, jak jsem to řekl. Je to samozřejmě nadsázka, ale takto to funguje. Potřebují ve společnosti utvářet dojem, že tu existuje jakýsi antisemitismus, který je ohrožuje, proto jim někdo takový jako já, kdo je kritizuje, přichází spíše vhod, než nevhod. To je jediný důvod, proč přes naprostou blokádu v českých médiích o mne a naší straně vyšly texty v listech jako New York Times či The Economist. Česká média mlčela, ale židovské NYT psaly, že snad chceme vyhubit Židy či co.

Teď mluvíte sám proti sobě – pravidelně říkáte, že česká média jsou židovská, ale v takovém případě, pokud platí, co jste naznačil, by o vás měla psát stejně tak, jako ta americká.

To mne chytáte za slovíčka. Samozřejmě, že česká média jsou židovská. O tom není pochyb, jmenujte mi jediné české médium, kde Židé nejsou majiteli nebo alespoň nadměru početně zastoupeni v redakcích. Ale záleží spíše na míře jejich zkušenosti či přesněji nezkušenosti – americká média pochopila, jak to funguje. Jsou to desetiletí zkušeností, je to vypracovaný systém lobbistických a nátlakových skupin, nevládních organizací a podobně. Ta česká, naproti tomu, ještě nejsou v tomto tak zběhlá. Když je někdo podle nich antisemita, raději mu nedávat prostor, abychom mu nepomáhali. Američané, myšleno američtí Židé, se na to dívají jinak – zase další antisemita? Paráda, udělejme mu reklamu, aby svět viděl, jak nás pořád nemají rádi. Pofoukejte nám naše bebíčko.

Považujete se vy sám za antisemitu?

To je těžká odpověď. Kdo je to antisemita? Podle jednoho dobrého bonmotu je antisemita každý, koho nemají Židé rádi. Tím chci říci, že je to nálepka pro ty, kteří jsou Židům nepohodlní. V tomto smyslu jsem antisemita, protože to o mne Židé jednoznačně tvrdí a protože mne nemají rádi. Ale když se bavíme o antisemitismu, nebavíme se jen o nějakém mediálním termínu, který je spíše virtuální? Není to jen uměle vytvořené? V tomto smyslu tedy jsem i nejsem antisemita. Nejsem jím programově, tak, jak by si kdokoli antisemitismus vykládal – jako nějakou iracionální nenávist k Židům coby rase. U mne to není ani racionální nenávist k Židům. Není tam totiž žádná nenávist. Je to spíše kritika. Ale co říkají média? – ten, kdo kritizuje, musí být antisemita. Takže v očích médií jsem antisemita a nikdo mi to neodpáře – proto jsem trochu rezignoval na to snažit se tuto nálepku ze sebe setřást. Nepodaří se to, je to zbytečná práce. Víím, co jsou média zač, jak pracují. Takže nějaké nálepky neřeším.

Vám je jedno, když z vás dělají antisemitu?

Ne. Ale co proti tomu mám dělat? Za prvé, bránit se by znamenalo přistoupit na jejich hru. A to já nechci. Za druhé věřím, že je spousta lidí přemýšlivých, kteří dnes už dokážou roli médií prokóknout a tvoří si svůj vlastní úsudek nezávisle na nich. Za třetí – mám svědomí čisté a nemám potřebu to někde vysvětlovat – kdo je upřímný, dohledá si informace, aniž by se spokojoval s povrchním

hodnocením novinářů. A konečně a za poslední – jestli to, před čím varuji a burcuji, je médií označováno za antisemitismus, pak to klidně přijímám – v tomto ohledu jsem klidně antisemita, protože si stojím za tím, co říkám.

Necháte se médií zatlačit do kouta a klidně souhlasíte s nálepkou antisemity?

To mi připadá hloupé a zbytečné...

Nechápete mě. To není žádné zatlačení do kouta. Já na ně kašlu. Novináři mi volají a ptají se mne – jste antisemita? Cítíte se být antisemitou? Řeknu jim, že to je blbost, ať si přečtou mé články, pokud chtějí zjistit, jaký je můj vztah k Židům. Ale myslíte, že to udělají? Neudělají. Napíšíou, že jsem antisemita. Ale já nemám čas na to, abych se ospravedlňoval z nějakých lží a nálepek. Kdo jde do politiky nebo chce nějak promlouvat do veřejného prostoru na straně pravdy, proti jejich lžím, vždy bude vykreslen jako ten špatný. A musí s tím počítat a pokud je tím zaskočen, ukazuje se jeho naivita a nepřipravenost. Byl bych hodně nespůsobilý, kdyby mi ta stejná média tleskala a psala o mne pozitivně. Dokonce i to, kdyby se mne jen dotazovala a dávala mi prostor a byla přitom zdánlivě neutrální, by znamenalo, že něco není v pořádku. Ona z principu taková být nemohou. Někomu patří, prosazují agendu toho, komu patří. Líčí svět tím, že své ideové protivníky vykreslí v nejhorších barvách, nebo – v tom se poslední dobou poučila – o nich ještě raději mlčí. Toho, kdo jim je nepohodlný, zkrátka ignorují. Zlobit se proto na média by znamenalo nechápat situaci. Dokonce bych mohl v nadsázce říci, že dokud o mne píšou, že jsem antisemita, dělám svou práci dobře.

Na začátku jsem se vás ptal, jak si chráníte své soukromí a vy jste hned vyrukoval s Židy. Jak to s tím souvisí?

Už jsem to naznačil. Když nemohou vyhrožovat mně osobně, protože na mne nemají žádné páky – například tím, že by na mne tlačili skrze zaměstnavatele (žádného nemám) a podobně, vyhrožují Židům mým kolegům, na které páky mají. A to mnohdy hodně brutálně. Kdybych mluvil i nadále v příměrech, mohl bych říci, že kolem lítají jako komáři a snaží se nám to nezpříjemnit. Bzučí, občas píchnou. Je to jejich taktika.

Prosím vás, držme tento rozhovor v mezích slušnosti. Nezlobte se, ale teď prokazujete, že jste antisemita. Mluvíte o Židech a generalizujete, používáte příklady, za které by se nemusel stydět ani Hitler.

Hloupost. Použil jsem příměr. Uniká vám podstata toho, co jsem chtěl říci – Židé nám vyhrožují. Ne já jim, ale oni mně, respektive mým kolegům. Poukázat na to je antisemitismus?

Mluvíte v náznacích, v příměrech, obecně, nekonkrétně, beze jmen. Kteří Židé? Komu vyhrožují?

Co na to říci? Zase nemohu prozradit jména. Mohl bych, ale nebylo by to účelné. Asi bych těm svým lidem nepomohl, ba naopak – kdybych řekl, komu přesně Židé vyhrožují, svým kolegům bych ještě více přitížil. Takže to řeknu opět – k vaší nespokojenosti – pouze obecně. Židé vyhrožují, vydírají, vyvíjejí nátlak. Jsou to neuvěřitelné věci. Nečekal jsem, že se s něčím takovým setkám v 21. století. Spíše to připomíná praktiky minulého režimu.

Nemáte pocit, že teď útočíte na rasu, na etnickou skupinu, když zevšeobecňujete a tvrdíte, že Židé vyhrožují a vydírají?

Není to pravda, nic nezevšeobecňuji. Konstatuji holý fakt. Za dva týdny jsem zažil tři případy, kdy Židé útočili na mé kolegy a kolegyně. Byli ti konkrétní lidé Židy? Byli. Figurovala v tom nějak, byť nepřímo, židovská obec? Figurovala. Proto shrnuji a říkám – ano, Židé vyhrožují, vydírají, vyvíjejí nátlak. To se nesmí říci? Ptám se řečnický. Víím, že nesmí. Dnes se skoro ani nesmí říci, že někdo je Žid – i to je antisemitismus. Kolem Židů se chodí po špičkách, nesmí se o nich skoro mluvit, ač jsou všude – to je přece tak neskutečně zvrácené, že nedokážu pochopit, že na tuto hru přistupujeme. Já na ni přistupovat nehodlám. Oni spoléhají na cenzuru a ještě více na autocenzuru. Já si autocenzuru v tomto ohledu zakázal. Je potřeba o těch věcech začít mluvit.

To vám neberu, ale snad nečekáte, že mne taková obecná odpověď uspokojí. Přímo vzbuzuje zvědavost. Když řeknete A, řekněte i B. Když říkáte, že vám Židé vyhrožují, řekněte i, kteří a komu. To by bylo férové.

Dobrá. Jednomu našemu členovi, jméno po mně nechtějte, vyhrožují, že přijde o místo. Nechci říkat podrobnosti, protože to bych prozradil mnoho. Ale je to případ, který se v novodobé historii nestal. Tohle se dělalo jen za bolševika. To mne děsí a to také ukazuje, v jakém marasmu žijeme.

Jak víte, že to byli Židé?

Přišel od nich udavačský dopis.

Opět nejasné osočení...

A co po mne chcete? Že vám ten udavačský dopis přečtu či ukážu? Řeknu jiný případ – všechny je dělí tak týden dva. Jedna naše kolegyně, která nás v kampani podpořila, dostává výhružné telefonáty od lidí spojených s židovskou obcí. Ohromně jim pomohla ve své profesi, ale přesto ji takto pronásledují – jak to, že se spojila s tím hrozným antisemitou Bartošem? Říkala mi to a byla z toho celá špatná: „roky jim pomáhám a pak mi takto vyhrožují“. Takhle Židé pracují – mají své nátlakové organizace, ale někdy stačí jeden Žid, aby vás obtěžoval telefonáty a vzkazy na záznamníku. A to není vše. Do třetice, případ, o kterém jsem se dozvěděl jen pár dnů nato – další náš podporovatel – pokud za nás bude kandidovat, přijde prý o místo. To ještě chápu, takhle se to dělá. Podobných věcí jsem zažil v kampani více, kdy lidé by chtěli kandidovat, ale mají strach, že přijdou o práci. Ale je to ještě horší – i jeho si zavolali a na podivné schůzce mu neznámý člověk z té obce, o které se bavíme, řekl, že pokud bude pokračovat ve svých výrocích, může se mu něco stát. Takhle daleko jsou ochotni zajít. Přemýšlím, že místo těch vylhaných zpráv o stavu antisemitismu, kdy Židé nadhodnocují počty jakýchsi antisemitských incidentů tím, že do těch loňských započítávají i předloňské či dokonce dva i tři roky staré, jen aby mohli vytrubovat, že zaznamenali nárůst antisemitismu a že jsou v ohrožení, tak místo těchto nesmyslů asi začnu dělat opravdové výroční zprávy o stavu židovské nenávisti ke Slovanům, k Čechům. Řekl jsem vám první tři „incidenty“. Možná, kdybych zalovil v paměti, bude jich více. Urážející maily a komentáře nečtu – kdybych měl počítat všechny urážky od židovských čtenářů, čítala by rubrika „incidenty židovské protičeské nenávisti na internetu“ asi stovky příkladů. Židovské výročky bych trumfnul.

Dobrá, dobrá. Ne že to není zajímavé, ale jak jste nechtěl mluvit o Klausovi, já se teď zase nechtěl bavit o Židech. Na to máme jinou kapitolu. Ale vy k nim vždy hned sklouznete...

Omlouvám se, chtěl jste se bavit o soukromí, o rodině, to máte pravdu.

Měli jsme se bavit o rodině. Utekl jste mi k Židům.

Asi jsem tím chtěl naznačit, že kdyby se něco mělo stát, mně nebo mé rodině, tak kde pak hledat viníka. Nebo já vlastně nevím, jak jsme se k nim dostali. Jsou všude (smích).

I v rodině? Ve vaší rodině?

Máte smysl pro humor. Zabývám se rodinnou genealogií, a nic, co by vaší otázce nasvědčovalo, jsem nenašel. Jen jedno německé jméno ve vedlejší větvi, ve vzdáleném příbuzenstvu, navíc člověka, který se do té větve přičlenil, které by sice při troše fantazie mohlo vypadat jako židovské, ale žádný důkaz jsem pro to nenašel, ač jsem se po tom pídil. Naopak, všichni mí předci byli katolíci, nebo – po roce 1918 – přecházeli k Československé církvi nebo zůstávali bez vyznání.

A co kdyby se nějaký Žid přesto našel? Neměl byste pak ostudu jako jeden politik maďarského Jobbiku, který mluvil proti Židům a pak zjistil, že jím sám je?

Teď zase vy odbíháte od rodiny k Židům. Asi bych pak byl „self-hating jew“ nebo jak tomu říkají (smích). Ostatně, mnozí lidé, kteří jsou vnímáni jako kritici Židů, jsou také Židy. Výborná je třeba kniha pana Bakaláře „Tabu v sociálních vědách“.

Ale vůbec vlastně nevím, proč se ptáte tak, aby vznikl dojem, že mi Židé vadí jaksí z principu. Nevadí. Měl jsem a mám mezi nimi přátele. Přiznávám, že mnozí nepochopili mé současné názory a uvěřili jejich mediálním karikaturám a naše kontakty přerušili. Ale stále ještě jsou mezi mými známými lidé židovského původu a jejich přátelství si o to více vážím - jsou to ti, kteří si mé názory neberou osobně, nevztahují je na sebe. Navíc i na naší kandidátce jsou Židé. Ať mi tedy nikdo neříká, že jsem antisemita.

.kapitola třetí
vstup do politiky

Proč jste se vlastně rozhodl vstoupit do politiky?

Vstoupit do politiky – to zní až příliš honosně. Ale zatím je to spíše promyšlení politiky – zatím ještě veřejné věci nespravujeme. Ale rozumím otázce. Přiznám se, že mne to lákalo už dlouho. Politiku jsem začal sledovat od svých sedmnácti, od chvíle, co padla Klausova vláda. Tehdy jsem mu začal fandit, do té doby jsem Klause znal jen z vtipů. V roce 2002 jsem vstoupil do ODS a prožíval všechno to nadšení z politiky, které mladý člověk zakouší, když se dostane do tohoto prostředí. Vystoupil jsem z ní v roce 2006 po dohodě s mým tehdejším zaměstnavatelem, MF Dnes, kterému vadilo, že bych psal o politice a byl přitom členem strany. Ale nijak jsem toho nelitoval, v tu chvíli to už byla ne klausovská, ale topolánkovská ODS a to jsem nesl velice těžce a snažil jsem se svými texty proti tomu topolánkismu v politice bojovat. Svým způsobem pro mne byla tedy skutečná politika zakázané téma – psát o ní ano, ale jít do ní jsem nemohl, má profese novináře mi v tom bránila. Tu novinářinu jsem pak dělal osm let. Osm let jsem se tedy o politiku zajímal z opačného břehu. Samozřejmě, že mne kolikrát napadlo, jestli bych neměl přejít na druhou stranu, ale vždy to byly jen myšlenky, které jsem zaplašil. Bylo by to brzy, říkal jsem si, nevěděl jsem vlastně ani, jak bych do ní měl vstoupit. Za jakou stranu, když ODS později zradila klausovské dědictví a stala se pro mne nedůvěryhodnou a nevolitelnou? A jak do ní naskočit, když většinou cesta do politiky vede od členství v místním sdružení? Já byl v místní organizaci několik let, získal nějak nevýznamné vnitrostranické funkce na místní a oblastní úrovni, ale pak jsem o to vše přišel oním odchodem k novinářině a nějaká politická kariéra by znamenala zase začít od začátku. Takže jsem si, po pravdě, onen vstup do politiky vlastně ani neuměl prakticky představit. Člověk také pořád čekal „spásu“, která odněkud přijde: jako že se Klaus rozhodne a vrátí se na scénu. Pořád to tak vypadalo, ale pak přišlo zklamání z toho, že to vzdal a že projekt Hlavu vzhůru skončil fiaskem. Konzervativci z toho byli dlouho v šoku, protože takto velký debakl nikdo nečekal. Tady ale musím říci, že to, jak to dopadlo, bylo do jisté míry pochopitelné – Hlavu vzhůru nebyl dobrý projekt, když dnes člověk zpětně ví, co se v něm dělo. Asi to nemohlo dopadnout jinak, chyby v něm byly zakódovány od samého počátku. Byl to chybně vystavěný projekt, kočkopes, který nebyl důvěryhodný pro pravici

ani pro levici. Přesný příklad toho, jak se spojování a spolupráce dělat nedá a nemá.

Vy o tom víte nějaké podrobnosti?

Ne zase tolik, aby bylo zajímavé se o tom bavit. Nechci vytvářet dojem, že jsem viděl do zákulisí. Spíše zpětně jsem se dozvěděl nějaké věci, které potvrdily mé vlastní rozporuplné pocity z tohoto politického projektu. Také jsem v něj doufal, také jsem byl zklamán. Mám na mysli věci, které opět přemýšliví volič vytušil sám. Bylo to moc rozkročené. Bobošíková, která svou stranu vždy označovala za levicovou, nyní mluvila o tom, že je pravicová a zaklínala se Klausem. To její tradiční voliči nemohli rozdýchat. Tradiční pravičáci zase nemohli rozdýchat duo Bobošíková-Volfová. Do toho ještě vstupoval faktor bývalých ódéésáckých struktur, které do toho projektu daly peníze a pak si diktovaly vše a porušovaly i to dohodnuté. Někteří lidé od toho pak začali dávat ruce pryč, protože tušili, že to nedobře dopadne. Už to byly nějaké signály, že něco není v pořádku. Voliči to zřejmě vytušili a i proto to tak asi dopadlo. Na tomto případě jsem si uvědomil, že peníze ve straně, peníze na kampaň, nejsou vše. Hlavu vzhůru stála asi třicet milionů a výsledek byl nula nula nic.

Ano, podzimní volby dopadly pro konzervativce katastrofálně...

Dopadly katastrofálně, ale v tu chvíli jsem měl jiné starosti či spíše radosti, narodila se nám dcerka, takže podzim se nesl ve znamení skákání kolem miminka (pracuji dlouhodobě z domova, takže mám tu výsadu, na rozdíl od jiných otců, kteří vidí děti až po příchodu z práce večer, že mohu své děti vidět vyrůstat den za dnem). O tom, co dělat, člověk přemýšlel jen tak bokem. Nikdo vlastně nevěděl. Ani Václav Klaus sám, nikdo. Sepsal sice skvělou knihu, vlastně hotový program pro stranu (mám na mysli jeho publikaci *Česká republika na rozcestí*), ale nenašel odvalu s ním jít do voleb. Vzpomínám si, že jsem byl pozván na druhé hovory na Hanspaulce, kde se řešilo, zda jít do něčeho dalšího hned, nebo zda se takticky stáhnout atd. Myslím, že jsem tam byl v menšině, nebo možná jediný, kdo říkal, pojďme do toho, je málo času, nemůžeme si dovolit nějaké volby vypustit. Navíc, když se to povedlo Okamurovi a Babišovi, kteří neměli

žádný program, jen marketing, můžeme přece uspět také, zvláště když máte dobrý program, nosné ideje, ne nějaké nesmysly a pseudotémata, ale skutečné myšlenky, o kterých víme, že jsou navíc s postupem doby stále více sdílené širokou veřejností a že je po nich poptávka. Ale vlastně ani já jsem v tu chvíli nevěděl, co by se mělo přesně dělat nebo spíše, jak to dělat. Jen mi bylo jasné, že do voleb evropských, které byly od té chvíle zanedlouho, bychom jít měli. Tehdy jsem ještě tím „my“ nemyslel naši stranu, jak to teď možná vyznívá, protože jsem se počítal spíše za nějakého přívržence takových myšlenek, budoucího voliče takové strany, ještě pořád to vypadalo, že budu stále novinářem a že takový projekt budu podporovat jen zpovzdálí, z pozice žurnalisty. Nevěděl jsem, že později budu nějak osloven. Měl jsem zkrátka jen pocit, že Václav Klaus váhá, zda do toho jít, nebo ne. Můj názor byl, že do voleb má jít.

Takže Klaus nechtěl, tak jste do toho šli nakonec sami?

No takto se to úplně zjednodušit nedá, protože to je trochu zavádějící, ale v podstatě to tak skutečně bylo. Asi dva týdny nato jsem dostal nabídku od přátel z konzervativních kruhů, té části, která se nechtěla stahovat a ustupovat do ústraní jako někteří, ale která si naopak řekla, že teď je čas zabojovat, že změna na politické scéně, která přišla po podzimních sněmovních volbách, znamená, že už neplatí dřívější pravidla hry, vše je rozbořeno, stojíme na začátku, pojďme tedy do toho nečekaně, naplno, s radikalismem, který bychom si dříve netroufli prezentovat, protože tehdy se stále ještě braly ohledy právě na Václava Klause, na ODS, na různé politické spojence, čekalo se, zda se něco vyvrbí apod. Ale bylo to zbytečné čekání. To bylo i období Akce DOST, která v době po bátoryádě hodně taktizovala a podle mého soudu říkala věci záměrně hodně opatrně, aby nevyplašila případné spojence na politické scéně, ve které pořád nějak doufala, že by mohli být základem pro nějaký další politický projekt. Ale my si řekli, že chceme boj. Když oni, pravdoláskaři, takto útočí a vše rozvrací, pak i my budeme tvrdí a nekompromisní a nebudeme na nikoho brát ohledy. A tak zvítězila koncepce – být naprosto sví. Začali jsme mluvit o Židech, zednářích a dalších opomíjených tématech, která ale s politikou velice úzce souvisejí. Vlastně jsme už v tu dobu věděli, že prezident do ničeho nepůjde, což byl další argument, proč

se do toho pustit. Když se nikdo k ničemu nemá, půjdeme do toho sami. Nic jiného nám také nezbyvá. Nebudeme sedět s rukama v klíně. Nebudeme pořád čekat na to, až odněkud někdo sestoupí a celé to zachrání. Pokud vím, i pro Václava Klause byl takový postoj některých – očekávání, že on přijde a bude vše zachraňovat – značně nepříjemný, protože on nikdy nechtěl roli takového „mesiaše“ přijmout.

A to byl ten důvod, proč jste se rozhodl vstoupit do pomyslného politického ringu? Ptám se proto, že mne zajímá, co vede novináře k tomu, že se dá na politiku, když o ní většinou píše negativně.

Já o politice nikdy nepsal negativně. Spíše jsem se snažil psát opačně, proti tomu trendu, který si z politiky utahoval, politiku dehonestoval a skrze vymyšlené kampaně, kauzy či spíše pseudokauzy ji cíleně likvidoval. Důvody, proč jde novinář do politiky, mohou být různé. Záleží na člověku. Asi jiné je mám já a jiné pan Komárek z MF DNES, který se přidal k Babišovi. U sebe mohu říci, že to byla snaha něco napravit, dát naději konzervativně laděným voličům, kteří měli pocit, že tu není subjekt, který by hájil jejich zájmy. Což v té době byla objektivně pravda. A mohu říci, že se to i potvrdilo – že jsme dostávali desítky mailů a dopisů od lidí, kteří psali – konečně máme koho volit, konečně strana, která říká, co si myslíme. Konečně nemusím volit menší zlo a dělat kompromisy. A když jsme u toho – myslím, že v mém případě o vstupu do politiky rozhodli nakonec sami Židé. Vidíte, zase jsme u nich...

Že vás tam vyslali? To by se asi vašim voličům nelíbilo.

Samozřejmě, že ne. Myslím tím, že mne k tomu vyprovokovali.

V jakém smyslu?

Vpodstatě mne vyštípali z mé poslední práce, z poslední redakce, kde jsem byl a kde jsem několik let měl úžasnou tvůrčí svobodu a volnost psát bez cenzury a autocenzury. Protože se to ale nakonec sešlo spolu s tím mým pocitem zděšení z toho, jak se po volbách proměnila česká politická scéna a s na to navazující úvahou, že by se s tím něco mělo dělat a že bych nakonec do té politiky přece

jen jít měl, tak mi to až tolik nevadilo. Říkal jsem si, že už bylo novinařiny dost, že mne stejně už nikde v médiích nevezmou a že mne vlastně o politice už ani nebaví psát, když ji dělají lidé jako Babiš a Okamura. Dodnes ani nevím, jak se jmenují lidé ve vedení Sněmovny – nezajímají mne ty figurky ANO a dalších pseudostran.

Politika vás přestala zajímat a tak jste do ní vstoupil? To je jakýsi protimluv, nemyslíte?

Přesně tak. Mne ani teď nezajímá ANO a Babiš, já jen vím, že on je ideový nepřítel, loutka temných struktur, člověk, který symbolizuje všechno to, proti čemu jsem psal posledních několik let a nepotřebuji zkoumat každý den, co dělá a jak si počíná. Mám ho jasně přečteného, vím, o co mu jde. Nečtu média, nezajímají mne jejich kauzy a pseudokauzy a žabomyší války politiků, kteří si na politiku jen hrají, protože ji dnes už nedělají, pouze implementují směrnice z Bruselu a působí, jak cvičené opice, které ve Sněmovně pouze zvedají ruce pro zákony, které z 90 procent přicházejí z EU. Jdu si vlastní cestou. Nechci se vyjadřovat k tomu, co dělá Babiš, chci říkat, co chce dělat naše strana.

Dobře, zpátky k tématu. Zaujalo mne, že jste říkal, že vás Židé přinutili odejít z práce. Pochopil jsem to tak správně?

Ano. Když říkám Židé, tak tím samozřejmě nemyslím oficiálně židovskou obec. Já Židy neberu v první řadě nábožensky. Tlak na můj odchod asi nešel přímo z obce, ale šlo o byznys – asi o nějakého podnikatele židovského původu, nevím, details mi nebyly nikdy sděleny a já se po tom nepídil. Ale bylo mi řečeno, že na firmu existují tlaky od Židů, abych odešel. A že asi budu muset jít, protože má pozice je neudržitelná. Podobné tlaky se vyskytly už předtím, ale vždy jsem to ustál. Můj tehdejší šéf, Jan Fulín, za mnou stál a vždy, když si na mne někdo takto stěžoval, se mne zastal. Pak ale došlo k fúzi Prvních zpráv (PZ) s Parlamentními Listy (PL) a třebaže musím říci, že i jejich majitel se ke mně celou dobu choval korektně a prokázal jistou odvalu, tak ale od určitého bodu, kdy se ony tlaky zvýšily a kdy to zřejmě bránilo nějakým obchodům, inzercí, tak prostě za mne nechtěl už dále tahat horké kaštany z ohně. Nevyčítám mu to, chápu to.

Takže váš odchod byl nakonec výsledkem nějaké dohody?

Ten tlak od Židů byl velmi silný, zprvu to vypadalo, že skončím okamžitě někdy v prosinci před Vánoce. Mí přímí nadřízení z PZ ale za mnou stáli a nechtěli jen tak ustoupit kolegům z PL, kteří chtěli „tlakům“ vyhovět. Do toho přišly dovolené, Vánoce, takže to tak trochu utichlo. Nakonec by to snad i nějak usnulo na delší dobu, ale důvěra už byla narušena. Věděl jsem, že při dalším židovském zadupání budu muset stejně jít a že tedy už v této práci nemám žádnou perspektivu – žít v obavách, kdy to bude příště, to není nic pro mne. Tak jsem už v tu chvíli byl rozhodnut, že odejdu. A právě do tohoto okamžiku přišla už zmiňovaná nabídka, zda nechci vést kandidátku Národních demokratů, kteří ale v té době ještě ani neexistovali. Byl to jen plán nějakou takovou stranu vybudovat. Sešlo se to všechno v ideální době. Kdyby to bylo o měsíc dříve, asi by bylo vše jinak. Takže nakonec odpovídám: ano, byla to dohoda. Když jsem oznámil, že budu kandidovat a že jsem i předsedou strany, tak bylo jasné, že to je přesně ten formální důvod, který spolupráci ukončí. Důvod, na který se čekalo. Vlastně jsem to vyřešil za ně. Ergo – shrnuji – Židé mne vyštípali, oni mne vlastně vyprovokovali, tak jsem si pak řekl: máte, co jste chtěli mít. Teď do toho půjdu natvrdo, nejen nějaké psaní. Budeme politiku dělat.

Takže v tom byla či je nějaká osobní msta?

Takto bych to neřekl. Já se nemám komu mstít. Ani Židům ne. Ale když píšete o nějakém tabuizovaném tématu, přicházejí nutně tlaky, abyste přestal. Buď se tlakům podvolíte a skutečně přestanete, nebo se nepodvolíte a ten nátlak, ty výhrůžky, to varování, to strašení vás ještě více nabudí, zapálí, rozohní, vyprovokuje. Potvrdí vám, že jdete správným směrem. Řekl jsem si – chtěli jste se mne zbavit, částečně se vám to podařilo, ale já odcházím na jiné bojiště. A možná pro ně nebezpečnější. Ale při tom všem platí i to, co jsem řekl dříve. Oni něco takového potřebují, přišlo jim to vhod. Chtějí někoho, na koho budou moci ukazovat prstem: vidíte, antisemitismus, my jsme to říkali.

Dříve jste mohl psát. Dnes vás média záměrně ignorují. Vypadá to spíše, že vaše možnosti ovlivnit veřejné mínění jsou nyní paradoxně menší.

To je do jisté míry pravda, ale nemůže to trvat věčně. A dříve jsem mohl psát, ale to bylo vše. Nyní mohu v roli politika také psát a krom toho vyvíjet politickou činnost – tedy bojovat za to, abych mohl realizovat věci, o kterých píši. Mohu dělat věci, které jsem jako novinář dělat nemohl a nesměl. Tedy: nemluvit pouze, nepsát pouze, ale něco dělat. To mne nadchlo, proto jsem se vlastně rozhodl do politiky jít. Řekl jsem si – psaní bylo dost. Je potřeba jednat. Navíc jsem viděl, že tu existují nová média, která píší o věcech, o kterých jsem psával já a že tudíž nejsem nijak nepostradatelný, jak mi někteří naznačovali, že mé místo je v novinářině a tam mám zůstat. Myslím tím prezidenta Klause, který říkal, že bych měl psát dál. Vždyť Petr Hájek píše úžasné věci, celý Protiproud říká to samé, co bych říkal já. Takže jsem publicistickou scénu nemusel s nějakým těžkým srdcem opouštět. Naopak jsem si říkal, že až příliš mnoho lidí píše nebo „bojuje“ na facebooku a málokdo se k něčemu má. Tak jsem chtěl jít příkladem a sestavit tým skutečných bojovníků a s nimi jít do voleb. A to se povedlo.

Obecně se říká, že přestupy novinářů do politiky se moc nedaří. Vzpomeňme například na Viliama Bucherta a další novináře, kteří kandidovali a neuspěli. To jste si nevybavil?

Nemyslím, že to bylo vždy neúspěšné. Třeba takový Mussolini byl dříve také novinář... (smích)

Vám se Mussolini líbí?

Jen jsem přemýšlel nad vaší otázkou a snažil se přijít na příklad novináře, který se dostal do politiky a byl v ní úspěšný.

Znovu se pokusím zeptat na něco, na co jsem nedostal uspokojivou odpověď. Dobrá, přeskočil jste tedy ze světa novinářiny do politiky. Jste teď spokojený? Nelitujete toho, po tom výsledku?

Ani náhodou. Už jsem říkal, že mne novinářina přestala bavit. Psát o tom, jak se hádal Paroubek s Topolánkem, bylo trapné, ale ještě trapnější je psát o hádkách Babiše se Sobotkou. To už je politika o několik řádů níž, to je úpadek, to už nemůže nikoho bavit. Trochu lituji své kolegy z PL, že musí psát ty neustále

články o tom, kterak kdo s kým a tak. Obvolávat politiky a ptát se na jejich nezajímavé názory a z toho se snažit uplácat stý podobný článek. Je to nuda. Vůbec mne to nezajímá. PL nečtu, skoro nic už nečtu. Zaměřuji se na to, co chci já, co chce naše strana, sledovat ty směšné spory jen člověka vysiluje a okrádá ho o čas. Navíc média vše manipulují, převracejí, nedá se tomu věřit. Je to fikce, mystifikace. Ztráta času.

Ale předpokládám, že nemáte na psaní moc čas, protože jsem toho od vás poslední dobou moc nečetl.

Je pravda, že jsem předpokládal, že budu mít v kampani na psaní více času. Nakonec se ukázalo, že se to úplně skloubit nedá. Kdybych byl jen lídr kandidátky, pak klidně ano, ale protože jsem byl zároveň neplánovaně zvolen předsedou strany a přiznám se, že mne to pohltilo, protože myšlenka budovat stranu je mi blízka a nesmírně mne baví, tak člověk raději přemýšlí, co udělat, kde koho sehnat na kandidátku, kde sehnat jakou podporu jaké osobnosti, píše maily, vyslovuje se k tomu či onomu, píše stanoviska, dopisy, oběžníky členům a podobně. Na nějaké články a glosy pro veřejnost není zatím moc času. Na rovinu říkám, že mi to chybí, nosím v hlavě nějaké nápady na články, ale nemám moc času. Ale ono se to usadí – máme teď volební rok, jedna kampaň střídá druhou, do toho stranu vlastně budujeme, zakládáme místní organizace, připravujeme program, chystáme sněm, vlastně úplně začínáme, takže je kolem toho hodně práce. Myslím, že na podzim, po volbách, už bude klidněji. A celý příští rok, kdy nebudou žádné volby, asi také. Chtěl bych ostatně vydat i druhý díl „Obřezané republiky“.

Mluvíte o budování strany. Není to trochu zbytečná práce v době, která nejenže nepřeje politikům, ale vůbec politickým stranám jako takovým, stranictví? Všude vidíme jen nějaká politická hnutí, nějaké nezávislé. Není to marný boj?

Právě proto. Nemyslím, že by to byl přirozený jev, přirozený trend. Je to médií uměle přizíváno, přizíváno těmi, kteří chtěli rozvrátit politickou scénu a vlastně se jim to povedlo. A já se s tím nechci smířit a chci navzdory tomu

vybudovat stranu, která půjde proti tomuto trendu a zlomí ho. Chci masovou konzervativní stranu. Nebude to hned, ale bude to.

Chcete něco, po čem není poptávka. Chcete to jen vy, protože žijete ještě v tom starém světě.

Není tomu tak. Jsem přesvědčen, že mnoha lidem se otevírají oči a že média svoji práci manipulovat dělají tak vehementně, až to přehánějí a vlastně sami sebe diskreditují. Lidé se už jejich masáži tolik nepoddávají. Zajímavý jev je ten, že se k nám hlásí za členy strany noví lidé, kteří nemají zkušenosti s politikou, nikdy v žádné straně nebyli. Samozřejmě i nějací bývalí straníci, třeba lidé, kteří utekli z ODS apod. Ale více je těch, kteří jsou politickým stranictvím nepopsaní a nepolíbení. Jsou to lidé, kterým se otevřely oči, kteří prohlídli onu hroznou mediální manipulaci a nazdory tomu tlaku se chtějí podílet na budování strany. To je skvělé, toho si moc cením, toho si vážím. Něco se děje.

Já si přesto myslím, že se svět změnil a některých věcí už nelze dosáhnout starými prostředky.

S první částí věty souhlasím. Svět se skutečně změnil. Zda lze použít staré prostředky, či nikoli, si nejsem jistý. Prostředky nejsou až tak důležité. Jsou to jen nástroje, které se buď ukážou jako dobré, nebo nepraktické. Ale myšlenky, které reprezentujeme, mají stále sílu a jsou nosné. Jsou totiž nadčasové. A třebaže se svět změnil, nezměnil se evolučně, ale revolučně. Tedy nepřírozeně. Někdo chce, aby se změnil. Média tvrdí, že se změnil a média to jsou, kdo ho také mění. Lidé však zůstávají stejní, stále mají stejné potřeby a těmi novými údajně pokrokovými vymoženostmi se cítí ohrožováni. Nežije se jim – navzdory tomu všeobecně a halasně oslavovanému progresu – lépe, ale hůře. Ohrožuje je mnoho nežádoucích, ale dnes bohužel propagovaných trendů, jako je homosexualismus, ohrožuje je juvenilní justice, ohrožuje je mediokracie a tak všelijak podobně. Takže věřím, že zase přijde doba, kdy bude poptávka po normalnosti, po návratu k osvědčeným hodnotám. Po akci přijde reakce. A to jsme my – z jejich pohledu reakcionáři.

Jak může někoho ohrožovat homosexualismus?

Ohrožuje a to vydatně. Ohrožuje celou společnost, vydává ji všanc úpadku. Ohrožuje naše rodiny. Nechci, aby mé děti vyrůstaly v takové propagandě, která jim říká, že je to normální. Bojím se dát své dítě do školky, kde mu budou číst pohádku o dvou princích. Je to nechutné, je to odporné, je to zvrhlé. Když vidím, jak se dva chlapi ocucávají, dělá se mi z toho fyzicky špatně. A jako občan nehodlám respektovat, že by něco takového mělo probíhat na našich ulicích a mělo se to vtloukat do hlavy našim dětem. Pokud nám to sociální inženýři s úmyslem rozložit poslední zbytky řádu záměrně vnucují, pokud chtějí boj, mají ho mít. Příští Prague Pride nesmí Prahou projít. Myslím, že rozumná reprezentace státu by udělala to, že třeba i s použitím násilí by ty exhibující zvrhlíky a jejich neomarxistické podporovatele rozehnala. Protože co dělají za dveřmi svého bytu, je jejich věc, ale nemohou se takto exhibovat na veřejnosti a vyvolávat pohoršení a hnus. Smutnou skutečností ale je, že policie místo toho rozhání ty, kteří mají názor jako já – kteří si myslí, že toto do našich měst nepatří. Ať si takto pochodují v New Yorku nebo Tel Avivu, ale Praha duhová nebude. To slibuji.

Praha už duhová je. Bojujete staré bitvy.

Ale to je jako s politikou obecně. Jistěže už je skoro vše rozbito, už se napáchalo tolik škod, už byly mnohé Rubikony překročeny. Ale každá akce vyvolává reakci. Některé věci nemohou zůstat bez odezvy. Proto se tu formuje konzervativní odpor, protože si chceme vzít svoji zemi zpět. Praha možná je duhová, ale přijde doba, kdy duhová zase nebude a tak to má být. A pak bojujeme i nové bitvy. Existují nebezpečné trendy, které jsou teprve v plenkách, lidé o nich ještě nevědí a bylo by dobré, žádoucí, se tomu postavit už nyní, dříve než bude pozdě, abychom pak nemuseli plakat nad rozlitym mlékem. Boj s homosexuálními jsme sice tehdy prohráli a čeká nás odvěta, ale například juvenilní justice je téma, které teprve vstupuje do povědomí veřejnosti a je důležité tuto donebevolající drzost odmítnout hned v zárodku, dříve než bude pozdě. Bohužel ale nikdo ze současných politiků neřeší, co se mezitím děje s našimi rodinami, jakým útokům jsou rodiny vystaveny. Proto o tom mluvím, proto o tom mluví naše strana.

Pojďme dále. Možná mi namítnete, že to jsou už staré záležitosti, ale mnozí je dodnes řeší. Některým lidem vadí vaše současné postoje k Židům a Izraeli, stejně jako jsem si všiml, že jiným naopak vadí vaše dřívější názory, vaše minulost, která je spojená s působením v Eurabii.cz, fotografie, na které držíte izraelskou vlajku, podpora Ligy proti antisemitismu a další podobné skutečnosti. Jak toto vysvětlujete, když na to přijde řeč?

Mně skoro připadá zláštní, že se nad tím někdo může pozastavovat. Zkrátka, byly to mé názory z doby před šesti a více lety. Ve svých 25 letech má člověk jiné názory, než jaké má v jednadvaceti. A i v 35 letech má jiné názory, než když mu bylo 30 let. Každý se vyvíjíme. Ano, byl jsem sionista, filosemita. Byl jsem neo-konzervativce a obdivovatel George Bushe či Romana Jocha. Nevnímal jsem tolik zednářské nebezpečí, proto mi nedělalo problém vstoupit na určitou dobu do Rotary klubu. Podporoval jsem americký radar a věřil, že zlí muslimové narazili s letadly do Dvojčat. Co vám na to mám říci? To, že fotografie, které tuto moji minulost dokreslují, existují, je jen dobře, protože nic neskrývám. Ze svého webu je nemažu, i když vím, že jsou proti mně zneužívány a že staré fotografie jsou vydávány za aktuální, aby zmátly některé naše příznivce. Mám je na svém blogu, protože jsou záznamem doby, mé někdejší osobní reality. Nemám v úmyslu svoji minulost lustrvat, vylepšovat a zamlčovat z ní ta z dnešního úhlu pohledu nepohodlná období. Prostě to tak bylo a já se k tomu přiznávám. Za některé věci, jako je třeba mylná podpora amerického radaru, jsem se už veřejnosti ve svých textech omluvil. Tedy nechápu, jak se někdo může divit. Ano, někteří lidé mají jistý náskok – věcem, o kterých já začal pochybovat až před pěti lety, nevěřili od samého začátku, byli kritičtí, já byl naopak naivní. Do toho skeptického proudu jsem nastoupil později, i když k EU jsem například byl skeptický od počátku a hlasoval jsem proti vstupu ČR do Unie. Odpovídá to i mému věku – k nějaké kritické fázi jsem se dopracoval až kolem třiceti let. A třicet let je obvykle věk, kdy se člověk názorově dotvoří.

A řeknu k těm fotografiím, které jste zmínil, ještě jednu věc. Myslím, že upravit zpětně svůj život není fér. Měl jsem ještě nedávno na svém blogu fotografii s Romanem Jochem, Matyášem Zrnem a Vojtěchem Bellingem, tedy s lidmi z Občanského institutu, z jedné konference ve Vídni. Fotografie pochází

z doby, kdy pro mne byli vzorem a oni si zase asi mysleli, že jsem jedním z výsledků jejich „misijní“ práce. Proto byli zklamáni, když jsme šli každý jinou cestou. Považoval jsem je naivně i nadále za přátele, ale mezi přáteli se přece nedělá to, že ten druhý zavolá a řekne – prosím tě, smaž tu fotku, na které jsme s tebou, my bychom byli neradi na nějaké fotografii v tvé přítomnosti, když máš nyní takové kontroverzní názory a my jsme přitom v nějakých funkcích (bylo to za Nečasovy vlády, kdy se lidé z Občanského institutu dostali do různých poradcovských pozic). Nechal jsem ji tam schválně i přes toto doporučení několik let, smazal jsem ji až nedávno, když jsem web trochu aktualizoval. Ani já nejsem nadšen z toho, že jsem byl neokonzervatívec, ale bych se za to styděl tak, že se to budu snažit ze svého života vymizíkovat, to mi přijde neskutečně trapné. Proto i ta fotografie s izraelskou vlajkou. Kdyby mne dnes někdo postavil před dilema, zda držet zase izraelskou vlajku na Staromáku a obhajovat celý ten koncept holokaustu, nebo zda raději pochodovat (ta akce, kde jsem onu vlajku držel, byla protestní akce proti plánovanému pochodu „extrémistů“ židovským městem), pak bych asi šel pochodovat. Zním se s Erikem Sedláčkem, s Patrikem Vondrákem, jsou to mí přátelé. Víím, proč tu akci tenkrát dělali, čeho tím chtěli docílit, chápu to. Média z toho udělala ohromnou kauzu a já byl v té době na straně médií – jednak jsem v jednom z nich působil, druhak jsem byl velký podporovatel Izraele. Tehdy jsem nemohl jinak, než držet izraelskou vlajku. Dnes zase pro změnu nemohu jinak, než vést tento rozhovor, který někomu může připadat kontroverzní.

Možná mohou být vaše současné postoje a názory pro někoho nedůvěryhodné, nemyslíte? Může mít pocit, že to vše třeba jen předstíráte.

Opět – co na to mám říci? My, konspirační teoretikové, jsme takoví paranoici, že někdo může takto skutečně uvažovat – co když to ten Bartoš jen tak hraje? Přiznám se, že i já podobně smýšlím o některých dalších lidech, na kterých mi něco nesedí a pozoruji je dlouhodobě. Člověka to hodně limituje, měl by se nad to povznést, lidem více věřit. Na druhou stranu je opatrnost na místě. Nemám to svým kritikům za zlé, že o mne takto pochybují. Vlastně ukazují, že jsou nezávislí, že se nedají snadno opít rohlíkem, že kriticky uvažují. To je vlastně dobře.

Když se člověk takto názorově vyvíjí, nebojíte se, že můžete podobných názorových veletočů absolvovat více? Co když po čase zjistíte, že i váš současný názor je extrém, že pravda je někde uprostřed?

Samozřejmě nevylučuji, že se v budoucnu názorově posunu ještě někam dál, ostatně vylučovat to by bylo stejně bláhové, jako si myslet, že v jednadvaceti musí mít člověk hotový světonázor, ale na druhou stranu si nemyslím, že bych revidoval zrovna své dnešní postoje k Židům, jestli máte na mysli zrovna toto. Zde jsem, myslím, došel určitého poznání, to není nějaká póza, tak tomu skutečně věřím, k tomu jsem dospěl tím, že jsem konfrontoval svůj dřívější, do jisté míry extrémně kladný a nekritický názor na Izrael, s realitou kolem. Zde je můj názor hotov, dotvořen.

Jako šéfredaktor Eurabia.cz se nemohu nezeptat na téma, které mne velmi zajímá – jak jste se stal z islamobijce židobijcem? Jak k té změně u vás došlo? Kdy jste přišel o iluze stran neokonzervatismu? Co vás přeneslo z pozic podporovatele Izraele na pozice jeho kritika?

Vidíte, sám mezi řádky naznačujete, že islamobijec je celkem v pořádku, ale židobijec je pro vás nebezpečí a zlo. A už to je chybná úvaha, buď je přecešpatné oboje, nebo je oboje pochopitelné. Dnes ale vidíme, že líčit muslimy v těch nejhorších barvách už vlastně není politicky nekorektní, ale patří to naopak do výbavy politicky korektního člověka. Když jsme před deseti lety začínali s Eurabií.cz, byla to doba, kdy po útocích z 11. září bylo velice módní psát o islámu a mladý člověk se toho velice rychle chytnul, rychle se nadchnul a papouškoval a dále rozváděl myšlenky, které četl v médiích. Na druhou stranu jsme měli pocit, že to je svým způsobem zakázané téma, protože trochu nabourávalo falešný koncept multikulturalismu a člověk si připadal jako odvážlivec, když před islámem varoval. Jenže vše bylo – jako vždy – trochu jinak. Jak multikulturalismus, tak boj proti islámu, jehož druhou stranou mince je u téměř všech „muslimobijců“, když už jste to slovo použil, nekritická podpora Izraele, je jen nástrojem elit k rozvracení společnosti. Elity podporují multikulturalismus, aby rozložily národně koncipovanou společnost. Za tím účelem importují tisíce a tisíce imigrantů, často radikálních muslimů, do srdcí našich zemí a pak se jen

s radostí dívají, jak vlna přistěhovalců ničí původní národy. Boj proti islámu ze strany domorodého obyvatelstva je pak sice přirozeným důsledkem, který je pochopitelný a já ho schvaluji, protože když už k něčemu takovému došlo, musíme se bránit, ale na druhé straně si člověk uvědomuje, jak i toto je vlastně elitami vítáno, protože nad rozdělenou společností se jim lépe vládne, v chaosu a rozvratu je jejich síla a oni vlastně potřebují většinové obyvatelstvo vystresovat, vyděsit, rozvášnit, dovést do stavu, kdy se lidé ve svých vlastních městech bojí o své bezpečí, o život. Takže má současná pozice je ta, že si jsem vědom toho, že pronikání islámu je třeba zastavit, dokonce jsem toho přesvědčen, že je třeba – nemá-li dojít k nějaké eskalaci – imigranty hromadně odsunout z Evropy, ale zároveň kriticky zkoumám všechny politické strany, politiky či publicisty, kteří proti islámu vystupují, protože si všímám toho, že jsou často podporováni Izraelem a oni zase na oplátku Izrael vychvalují. A tady mi něco smrdí.

To je ale přirozené – jsou to přirození spojenci. I Izrael bojuje proti radikálním muslimům. Co je na tom divného?

Divné to je, když si uvědomíte, co vám v novinách nikde moc neřeknou – že multikulturalismus je židovský vynález, že to je levicový koncept pocházející z hlav židovských filosofů frankfurtské školy. Jsou to Židé, kterým multikulturalismus a muslimská imigrace do Evropy vyhovuje a kteří ho všemi svými nástroji, které mají k dispozici (médiá, politické strany, think-tanky), podporují. Když si toto uvědomíte, rovnice spojenec – spojenec vám přestane vycházet. Chvilí vám to nedává smysl – proč podporují něco, co je proti jejich zájmům? Říkáte si. A pak vám to po čase zaklapne. Ono to jejich zájmům neodporuje, ono to jejich zájmy podporuje. A to hned v několika rovinách – mravně to rozkládá většinovou společnost, která by jinak byla pro Židy ohrožením, vytváří to jiného nepřítele, kterého Západ ochotně přijal a na Židy přestal dávat pozor a ještě se jich začal zastávat. To Židům velmi vyhovuje. Navíc se tím umocňuje pocit vzrůstajícího antisemitismu, o kterém jsme se už několikrát bavili, že je pro Židy velmi důležitý, protože jednak sjednocuje je samotné a je základem pro jejich vlastní identitu, jednak činí z Židů oběti, které druzí litují, než aby je kritizovali. Posiluje se tím vším podpora Izraele, podpora jeho počínání vůči Palestincům či

Arabům v okolí, posiluje se proizraelský kurz mnoha politických stran v Evropě. Vtahuje to celý Západ do boje za Izrael, který by měl být Západu jinak ukradený, protože se ho nijak netýká. Je to zkrátka geniálně vymyšlené, jak je Židům vlastní. Když mi toto došlo, uvědomil jsem si, že islám je samozřejmě problém, ale ne jediný a ne ten hlavní. Položil jsem si otázku, co je nebezpečnější – zda vnější nepřítel, který je předvídatelný, viditelný, proti kterému je možné se bránit, nebo nepřítel vnitřní, zálučný, který jako pátá kolona otevírá dveře tomu nepříteli vnějšímu? A když vám dojde, že toho vnitřního nepřítele, kterého jste dříve obecně nazývali levicí, tvoří vlastně židovské mozky, židovští myslitelé, židovské myšlenkové směry, že vlastně nacházíte onu židovskou stopu v celém řetězci od politických filosofů přes publicisty, nevládní organizace a think-tanky, až po média a politiky, stěží můžete zahnat dojem, že jde o nějaké spiknutí. A mně vždy vadí spiklenci více, než ti zjevné nepřátele za hranicemi. Tohle mi otevřelo oči a způsobilo, že dnes vidím větší nebezpečí v jiném semitském národě, než na jaký je dnes módní ukazovat prstem. A když si pak po studiu různých pramenů uvědomíte, že islám a judaismus k sobě vůbec nemají tak daleko, jak si myslíme a jak je nám vštěpováno a že je naopak spojuje nenávist k nám, nevěřícím, tedy ke křesťanské společnosti, dojde vám, že je to vlastně jeden velký podvod.

Co je podle vás podvod? Nerozumím.

Celé to tažení proti terorismu, válka proti islámu. Západ se spojuje s Izraelem proti muslimům, říkají nám média, ale ve skutečnosti se muslimové a Židé spojili proti Západu. Židé ovládli západní společnost a otevřeli brány muslimským hordám, takže Západ je totálně zničený, během pár desetiletí budeme, my bílí, v menšině. Pokud svoji společnost máme nějak zachránit, pak je třeba nejen hordy zastavit, nejen odsunout muslimy z Evropy, ale vyrvat i moc z rukou těch, kteří jim otevřeli ony pomyslné brány.

.kapitola čtvrtá

židovská otázka

Pojďme k avizované židovské otázce, vidím na vás, že se na to těšíte. Zeptám se přímo – nemáte někdy pocit, že jste trochu přestřelil? A spolu s vámi i Národní demokracie?

Nemám ten pocit, jinak bych to nedělal. Dělán jen to, o čem jsem vnitřně hluboce přesvědčen. Ale chtěl bych říci jednu věc – oddělujeme, prosím, mé osobní názory od postojů a stanovisek Národní demokracie. Když napíšu nějakou knihu, nepíšu ji jako předseda Národní demokracie. Jde o mé soukromé názory. Naše strana na toto téma nemá žádné usnesení, žádný bod programu, žádný oficiální dokument, který by se tzv. židovské otázky, jak říkáte, týkal.

Ale Národní demokracie se k tomuto tématu přesto vyjadřuje a to dost často. Možná ne v oficiálních dokumentech, ale mezi řádky určitě.

Ale to je přece správně. Jsme první novodobou stranou, která na toto citlivé téma upozorňuje. Žádná jiná politická strana po převratu na něco takového neměla odvahu upozornit.

Čím to je?

Čím to je, že někdo nemá odvahu? To je otázka spíše na něj. Ale možná bude přesněji říci, že nejenže ta která strana neměla odvahu, ale mnohdy onen problém ani neviděla. A nebo, a to je nejpravděpodobnější, na téma Židů upozorňovat nemohla, protože téměř všechny politické strany jsou dnes Židy infiltrovány a ovládány – a byly už tehdy, po převratu. Dokonce i taková strana, jako je KDU-ČSL, která ve svých historických dobách byla stranou církevní a křesťanskou, má dnes na svých vedoucích postech politiky židovského původu nebo alespoň nepolepšitelné filosemity, lidi v zajetí dogmat americko-izraelské zahraniční politiky --- a přes to u nich nejede vlak. Jestli pan Bělobrádek jezdí na stáže do USA, aby mu řekli, co si má myslet, jak pak jeho strana může dělat sebevědomou a nezávislou politiku? Všechny politické strany, které jsme tu dosud měli, jsou tedy strany sloužící židovským, chcete-li sionistickým, zájmům. Snad s výjimkou komunistů, kteří se politicky profilují v blízkovýchodních otázkách spíše propalestinsky. Ale i mezi nimi opět najdeme politiky s židovskými geny v krvi. Dobře to je vidět například na jednom bývalém místo-

předsedovi KSČM – názorově stál spíše na straně Palestinců, asi proto, že mu to strana nařizovala, ale jinak to byl úspěšný obchodník, alespoň pokud šlo o kšefty se sídlem KSČM (smích)...

Nezevšeobecňujete zase? Řekněte nějaká jména, ať se nebavíme jen o dojmech.

Nemá smysl vyjmenovávat představitele jednotlivých stran, které mám na mysli – každý přemýšlivější člověk si tohoto fenoménu všimá sám, je v podstatě nepřehlédnutelný. Židovská fyziognomie tyto lidi dříve či později prozradí. Je fascinující, jak zvláště ke stáří začínají mít typické židovské rysy, takže když se podíváte na nějaké bývalé politiky třeba Klausovy éry dnes, tak vám dojde to, čeho si třeba tehdy člověk nevšiml. Ti lidé si mohou počestit jména, ale nakonec to stejně vyjde najevo – geny se nezapřou. A někdy je více než to prozradí hlavně --- jejich chování. Třeba jeden takový bývalý vysoký představitel ODS, člen vedení. Nemyslím to nijak špatně, ale u něj to je nepřehlédnutelné. Pak dávají smysl i některé aféry, kvůli kterým skončil. Nebo ODA – na některých fotografiích z tiskových konferencí z její nejslavnější éry to spíše vypadá jako nějaká sešlost v synagoze. Teď to trochu zlehčuji, ale je to vážný problém. Další jména ale říkat nechci, to není podstatné. A pak – na nejznámější jména jsem se snažil poukázat v Encyklopedii významných Židů.¹

U té se chci samozřejmě také zastavit. Ale nemohu se nezeptat, zda svá výše řečená slova myslíte vážně. Vy se těmto lidem posmíváte za to, že mají židovské rysy? Mluvíte o židovských genech? Nepřipadá vám to trochu za hranou? Nebo chcete provokovat?

Nerozumím té otázce. Co je na tom špatně? V čem se posmívám? Nijak neprovokuji, nikomu se neposmívám. Jen mi připadá úsměvné, že Židé často skrývají svoji identitu, mají počestřená jména, z Lederera je například Kožený, ale ono se to časem stejně vybarví. Fyziognomie, jak jsem řekl, hodně ukáže, ale ještě prokazatelnější jsou vazby, vztahy, chování, kdo s kým, kdo si koho kam vezme, kdo se kým obklopuje, kdo koho kam vytáhne, kdo s kým dělá byznys, kdo s kým

1 <http://cechycechum.wordpress.com>

dělá politiku. Drží pospolu, to je další věc, jak to klubko rozplést. A co se týče těch rysů, myslím to vážně a přitom nijak posměšně. O Vladimíru Železném se od počátku ví, že má židovský původ, nijak se tím netají a v politice patří k čestným výjimkám, které tento původ nezapírají, ba naopak. I ve svém oficiálním životopise má hrdě uvedeno, že je členem židozednářského řádu B'nei B'rith. Té upřímnosti si vážím. Takto by to mělo být, abychom věděli, jaké zájmy ten který politik hájí. Ale jak je starší a starší a zvláště, když si nechá narůst plnovous, vypadá úplně jako rabín – zcela by zapadnul do nějakého toho štetlu, které tak rád svou digitální zrcadlovkou fotí. A to je přece krásné, mne ty geny fascinují – jak jsou silné. Jakub Železný? Až zestárne, bude vypadat podobně. Také jako rabín. Ale u Jakuba Železného to víme už nyní, protože ač novinář, není ve vztahu k Izraeli nestranný. Nechte ho moderovat diskuzi o vztahu Izrael / Palestina a do pěti minut vám to bude jasné. Já jednu takovou debatu viděl – dotčný vůbec neměl soudnost, palestinského hosta griloval a útočil na něj neskutečným způsobem, izraelskému hostovi nijak do řeči neskákal – to vše, ačkoli měl být ne-stranným moderátorem. Proto, když teď nad tím přemýšlím, bych definici, jak porozumět tomu, zda jde o českého, či židovského politika (nebo chcete-li novináře) rozšířil: fyziognomie je podružná, vazby a vztahy hodně napoví, ale důležitý je i postoj k Izraeli. Zeptejte se na Izrael a máte jasno.

Vraťme se k seznamu Židů, nebo jak vy říkáte, encyklopedii. Byla to z vaší strany provokace, aby se o vás před volbami mluvilo?

Co pořád máte s těmi provokacemi? Nejsem David Černý. Jak by to mohla být provokace? Webové stránky ČechyČechům jsem spustil v červenci loňského roku. Židovskou encyklopedii jsem na nich odstartoval někdy v září. Média na to přišla až po více než půl roce. Samozřejmě, že to věděli dříve, jen přemýšleli, zda se k tomu vyjádřit, či ne. Dlouhou dobu jsem si říkal, že to ve volbách určitě vytáhnou, protože se to nabízelo. Ale stále nic. Až jsem získal dojem, že to nechtějí otevřít záměrně a že to tedy nevytáhnou – říkal jsem si: bude pro ně ošemetné na to upozorňovat, každá popularita takového serveru by jim mohla vadit. Ale pak bylo potřeba v kampani trochu vystoupit proti naší straně a nějak ji očernit, vystrašit voliče. Tak to riskli a šli do toho.

Ted' jste se sám nachytil. Přiznal jste, že jste uvažoval o tom, jestli to média v kampani použijí, nebo ne. Tedy jste s tím kalkuloval.

Ale no tak samozřejmě, že jsem o tom přemýšlel, tím si nijak neprotiřečím. Ale kalkul to nebyl. Nemohl být. Říkám, že jsem ty stránky založil půl roku předtím, než jsem se rozhodl jít do politiky. Takže to nebyla žádná snaha, jak na sebe upozornit ve volbách. Když pak byla kampaň, tak jsem samozřejmě přemýšlel, zda tato konkrétní věc bude proti mně využita či spíše zneužita, nebo ne. Zda v ní pokračovat, nebo ne. Nakonec skutečně byla zneužita, ale až v samotném závěru kampaně.

Právě – mohl jste s tím přestat, nepokračovat v publikování na takovém kontroverzním webu. Mohl jste vyhodnotit, že se to do kampaně nehodí a nechat ten server být. Vy jste v tom ale pokračoval.

A to si myslíte, že by bylo férovější? Já svou sebe prezentaci na politické scéně postavil na tom, že říkám vše otevřeně, naplno, nediplomaticky. Psal jsem tak jako novinář a tento postoj, tuto upřímnost, si chci s sebou vzít i do politiky. Myslím, že právě to čtenáři na mých textech oceňovali a věřím, že to ocení i jako voliči, když budu takový na politické scéně. Víím, že v novinářině a v politice platí jiná pravidla, ale mně právě přijde zajímavé i v politice mluvit o tom, o čem se nemluví, tak jako jsem to dělal jako novinář. Zastavit server ČechyČechům by mi připadalo pokrytecké a zbabělé. Něco jsem se rozhodl dělat, stojím si za tím, proč bych od toho měl tedy ustupovat? Získám lidi tím, že o problémech pomlčím, nebo tím, že na ně poukážu?

Všiml jsem si, že to je jedna z výhrad vůči vaší osobě. I lidé, kteří s vámi souhlasí, se trochu děsí, zda to někdy nepřeháníte.

Ano, zaznamenal jsem to. Někteří tvrdí, že mám snížený pud sebezáchovy. Nevím. V běžném životě jsem člověk velmi opatrný. Nedělám riskantní věci. Ale když jde o záležitosti, o kterých se bavíme, o politiku, tak mám pocit, že musím mluvit, i kdybych z toho měl problémy. Nemohu si pomoci.

Encyklopedii jsme zmínili, tvrdíte, že to provokace nebyla. Nezlobte se na mne, ale váš televizní předvolební spot... Pokud encyklopedie nebyla provokace, tak spot určitě být musel.

Opět řeknu, že ne. Víte, kolik nás to stálo peněz? Byl to nejlepší, nejoriginálnější klip ze všech klipů sezóny. Zaplatili jsme špičkového grafika, aby v 3D vymodeloval hada a našeho bojovníka. Když nám to zakázali, museli jsme spot upravit a stálo nás to zase další tisíce korun. Nestěžuji si, nakonec to byly nejlépe investované peníze z celé kampaně, ale chci tím říci, že kdybychom od počátku kalkulovali s tím, že to nedovolí, tak to nebudeme dělat takto nákladné a profesionální.

Nechci nyní rozebírat výhrady, které k tomu měla Česká televize, potažmo další média, ale obrázek Anežky Hružové, to už je hodně za hranou, nemyslíte?

Pročpak? Anežka je symbol. Řekne více, než stohy papírů a spousty slov. Je to symbol, kterému každý rozumí. I po těch více než stu letech.

Rozumí tomu možná jen náckové a pak Židé. Podle mne jste se tím hodně diskreditoval. Chcete propagovat tak ostudnou kapitolu z českých dějin?

Proč ostudnou? Byla to naopak slavná doba, kdy si národ ještě uvědomoval, odkud mu hrozí nebezpečí. Dokázal se proti tomu postavit. Navíc, Hilsner byl skutečně vrah, Anežku Hružovou zabil. Naopak Masarykovo tažení bylo ostudné, ostatně jako všechny boje, které vedl – proti rukopisům a další. Byl to člověk, který tomuto národu ubližoval. Nebyl Čech, byl to po matce Němec a po otci Žid. Jeho životopisný slovenský otec byl jen papírový.

Tak počkejte, kde jste vzal, že byl Hilsner vrah?

Dost jsem se tím zabýval. Napsal jsem první díl „Obřezané republiky“, který je věnován T. G. Masarykovi. Dost jsem o tom načel. Sami Židé tvrdili, že Hilsner byl vrahem – mohl bych citovat některé zajímavé výroky zajímavých židovských osobností. Dokonce někteří Židé uznávali, že mohlo jít o rituální vraždu, přiznávali to i samotnému Masarykovi, že existují ortodoxní sekty Židů, kde se něco

takového praktikuje. Právě to Masaryka vyprovokovalo, aby proti té údajné pověře vystoupil. Čili pokud jde o rituální vraždy, věřil bych tomu. Nevím, zda šlo o rituální vraždu, nebo jen o obyčejnou vraždu v případě Anežky Hružové, ale pravda je, že Hilsner byl vrah. Však byl také po právu odsouzen.

Copak věříte na rituální vraždy, které podle pověr Židé praktikují?

Určitě jsem přesvědčen, že se to dříve dělo. Bojím se, že se to děje i nyní. Ale pokud se to děje, asi se to už nedělá tím primitivním způsobem, jako dříve. Ale vezměte si, kolik zmizí každý rok dětí, které se už nikdy nenajdou. Věřím, že existují lidé, kteří si nechávají dělat transfúzi nové mladé krve, aby dosáhli co nejvyššího věku – jsou to ty zrůdy z oněch mocných rodů, které vládnou světu. Hodně dětí je zase obětováno při různých magických rituálech, satanistických obřadech a podobně. Mnoho jiných je zase obětí pornografického průmyslu či obecně obchodu s dětmi. A myslím, že část z těchto zmizelých jde na vrub tomu, o čem se bavíme. Není pro to důkaz, je to jen pocit, když znám talmudistickou mentalitu, historické spisy o rituálních vraždách – těch provalených případů byly v historii desítky. Zním citáty z Talmudu, kdy Nežid je ortodoxními Židy brán jako pouhé zvíře, nečlověk, jako pouhý majetek, který není hoden života. Když toto vše vím, nijak mne rituální vraždy nepřekvapují. Neříkám, že to je typicky židovské, ale že mohou v rámci židovství existovat sekty, které toto praktikují, tomu bych věřil. Ale do zmiňovaného klipu jsem obrázek Anežky nedával proto, abych upozornil na nějaké rituální vraždy. Jak jsem řekl, je to pro mě hlavně symbol.

V jakém smyslu? Pořád jste to nevyšvětlil.

Možná jsem tím chtěl říci, že pokud mám názory, které některými mohou být karikovány a zjednodušovány jako protižidovské (ač já se tomu termínu bráním, protože proti Židům nic nemám, jen proti chování některých z nich, které podle mne vychází z jejich skupinové mentality), pak možná symbol Anežky znamená, že se neodkazují na nějaký nacionální socialismus, který židovskou otázku pojímal rasově (jak by mi mnozí chtěli podstrčit, že se na něj odkazují), ale že spíše navazují na českou tradici, kde byly výhrady proti Židům národnostní

a ekonomické (v tom smyslu, že Židé byli součástí německého elementu) či náboženské. Navazují na Nerudu, primátora Baxu, F. L. Riegra či Karla VI. Schwarzenberga, abych jmenoval ty české politiky a osobnosti, které byly vůči Židům ostražití. Nenajdete lepší symbol, než hilsneriádu, která sjednotila národ. Proti byl jen Masaryk a hilsneriádu prohrál.

Mám pocit, že sám vytváříte karikaturu sebe samého. Myslel jsem, že se budeme bavit vážně a jsem ochoten vyslechnout všelijaké vaše argumenty a posoudit je, ale když na mne vyrukujete s hilsneriádou, kladu si otázku, zda si ze mne netropíte blázný. Nebo sám ze sebe. Nebo ze čtenářů.

Víte co, nechme toho. Řekl jsem, co si myslím a nemám zapotřebí se tu s vámi přít. Tento rozhovor není o Hilsnerovi a není ani o Masarykovi. Ale pohled na dějiny našeho národa vnímám jako důležitý. Víte proč? Hodně totiž přemyslím, proč je náš národ dnes tak proizraelský. A studuji to v historii. Proto po onom prvním díle, věnovaném Masarykovi, pracuji na druhém díle – *Židé a první republika*. Je to komplexnější pohled na těch dvacet let a chci zjistit, do jaké míry byla první republika prožidovská ze své podstaty. Že byl prožidovský její establishment, to je jasné, o tom není sporu. Ale byli lidé samotní, myšleno obyvatelé Československa, obyčejní synové a dcery tohoto národa, prožidovští? Mohli vůbec být, když zde bylo to antisemitské období, které vrcholilo právě hilsneriádou a do toho přišla válka, židovskými elitami vyprovokovaná, při které Židé netrpěli, naopak se chovali k českému národu křivě, ukrývali se, aby nemuseli narukovat, naše lidi ale udávali, mnozí z nich na válce zbohatli? Proto i přes nadšení z ustanovení samostatného státu, když euforie opadla, bylo tolik hladových bouří a něco, co dnes historikové označují za jakési pogromy – vytloukala se okna židovských obchodů, byla sročení davů, křičela se protižidovská hesla. Lidé velmi dobře věděli, jak se Židé za války chovali, lidé si to pamatovali a vadilo jim, že najednou viděli, jak Židé opět převlékají kabát, jak z těch, kteří dříve byli loajální k Rakousku, jsou zase nadšení republikáni a opět se vydrápali do prestižních postů. Bylo to asi jako dnes, kdy Židé obsadili vše, co se dalo – o tom je má připravovaná kniha. Ale osobně jsem přesvědčen, že mezi lidmi předsudky, které jsou obecně samy o sobě správné, zůstaly. Vpodstatě dodnes.

Jen tehdy byly umlčovány prohradní propagandou, stejně jako dnes tou pravdo-láskařskou. A tak máte oficiální proizraelský článek proizraelských médií, ale pod ním je tak otevřená komentářová diskuze, že ji raději vypnou. Lidé tomu totiž nevěří.

To zní, jako byste si přál, aby český národ byl protižidovský a že pro to hledáte důkazy a oporu v minulosti.

Nejde mi o to protižidovství jako takové, o protižidovství pro protižidovství samo. Jde mi o to, aby tento národ byl sebevědomý ve vztahu k národu, který se do jeho země nastěhoval a v praxi ji vlastně ovládl. Proto obrázek Anežky Hru-zové. Víím, že mne mnozí osočují, že jsem antisemita a přirovnávají mne k Adolfu Hitlerovi, jakobych snad měl nějaký program na likvidaci Židů. Časopis Týden tuto lež ukázal zcela názorně – na titulní stránce hlásal v souvislosti s mou encyklopedií sugestivní titulek „Židé určení k likvidaci“. Ale kde jsem něco takového naznačil? Proč mi to podsouvají? Jediné, o co mi jde, je to, abychom si vládli sami.

Vidíte, teď se bráníte. Před chvílí jste říkal, že vám nálepky nevadí.

Nálepky nevadí, ale vadí mi podpásovky. Když někdo říká, že chci Židy likvidovat, pak je to hrozně velká podpásovka. Naštěstí tak velká, že tomu nikdo nevěří a že se Týden a jeho židovský redaktor Menschik sám ztrapnil. Vííte, o co mi jde ve vztahu k Židům? Jde mi o to, aby se probrali a zamysleli se nad sebou. Chci jim pomoci, nastavuji jim zrcadlo, když si ho nejsou schopni nastavit sami.

Proto obrázek, jak podřezávají Anežku?

České protižidovství bylo takové, jaké bylo. Alespoň protižidovství na přelomu století či za první republiky. Mně osobně se líbí mnoho věcí na druhé republice, ale to by bylo na dlouhou debatu. Ale třeba to, co předváděla už kolaborující Vlajka, která pořádala hony na Židy na ulici, to je samozřejmě odporné a hnusné. Takže pokud se protižidovský postoj projevuje jen v jakémsi vzepětí národa, v jakémsi spravedlivém rozhořčení, které je ventilováno maximálně v lidových popěvcích o modrooké Anežce jako za hilsneriády a pokud je židovský zločin

spravedlivě potrestán v rámci – tehdy ještě fungujícího – justičního systému, jak se tehdy Hilsnerovi stalo, tak je to podle mne ten nejlepší postoj, jaký národ může mít. Bylo to kultivované protižidovství, protižidovství ve smyslu zdravého sebevědomého postoje k této menšině. Protože mlčet k židovské otázce, zavírat před ní oči, tvářit se, že neexistuje, je pro národ osudné. Vidíme to dnes na Ukrajině, kam ji Židé, židovští oligarchové a židovští politici typu Porošenka a Jaceňuka, magnáta Kolomojského a dalších dotáhli. Žid Kolomojskij financuje svou soukromou armádu a vraždí Slováky. Nechci se toho dožít ve vlastní zemi a že se to může stát, ukazuje právě Ukrajina. To není nějaký vzdálený svět. Stejně tak Jugoslávie – stejný příběh. Genocida slovanského obyvatelstva takřka za našimi humny. Židé byli varováni, včas se stáhli, nikdo z nich nezahynul. Židovka Albrightová si tam vyřizovala své účty s góji, kteří pro ni nejsou žádnými lidmi. Proto pro ni nějaké tisícovky obětí, klidně i dětských, nic neznamenají. Albrightová je monstrum. To, že je židovského původu, není paradox, ono se to k sobě náramně hodí...

Slova „židovské“ a „monstrum“?

Ne. Slovo „židovské“ a slova „vražditi Slováky“. Slované jsou velmi silná skupina, které se Židé bojí. Jsem přesvědčen, že jediný důvod, proč dnes Západ útočí na Rusko, je ten, že Západ je Židy ovládán a jim podřízen, ale dnešní Rusko není. Hrozně je to štev. Chtějí ho ovládnout. Spor Západu a Ruska je spor Židů a Slovanů.

To jsou velice silná slova. A mnoho námětů k dalším otázkám. Možná ale zanechme první republiku i to, co se děje na Ukrajině, a podívejme se na českou politickou scénu. Naznačil jste, že je proizraelská, podobně jako za první republiky. Tehdy tedy ještě Izrael jako stát neexistoval, takže by bylo spíše přesnější říkat propalestinská, ale to by dnes bylo matoucí. Ale rozumíme si, co jsem chtěl říci...

Ano, rozumíme si. A ano, je taková. Od roku 1989 je naše zahraniční politika freneticky proizraelská, prožidovská. Nikdy nebyla sebevědomá a nezávislá, vždy se orientovala na USA a Izrael a jejich výtvoři, jako je EU či NATO.

Jak to chcete tedy najednou změnit, když sám naznačujete, že to máme tzv. v krvi?

To je právě to. Jsem přesvědčen, že v krvi to nemáme, to jste řekl vy. To jsem se snažil naznačit ve svých předchozích odpovědích. Sionistický postoj České republiky je podle mne pouze výsledkem práce elit v kombinaci s nezájmem obyvatelstva. Ale kdybyste se zeptali lidí, ve skutečných, ne cinknutých, průzkumech, uvidíte, že jejich názory jsou diametrálně odlišné. S Národní demokracií ale přichází na českou politickou scénu strana, která se nebojí tento stav pojmenovávat, o těchto skutečnostech vážně mluvit a hlavně – slibuje nápravu. Slibuje nápravu v tom ohledu, že chce vrátit tomuto státu svobodu a nezávislost. A to znamená nejen vystoupení České republiky z Evropské unie i z NATO, ale chceme nezávislý stát, který nebude mít na nohou ani kouli v podobě jakýchsi veřejnosti skrytých závazků vůči Izraeli, jak je ve své nejokatější formě předváděla například vláda expremiéra Petra Nečase s místopředsedou Karlem Schwarzenbergem. Problém ale je, že nejde jen o zahraniční politiku a o vztah k tu více, tu méně vzdálené Izraeli.

A o co tedy ještě jde?

Jestli chce být tento národ vnitřně svobodný a nezávislý, musí si vyřešit i svůj vztah k vlastní židovské menšině, která uprostřed něho žije. Tedy nejen k Izraeli, který je někde daleko. Zase je dobrým příkladem Ukrajina. Ukrajinci nechali ve své zemi neskutečným způsobem vyrůst židovské magnáty a podle toho to tam vypadá. Stejně tak Rusko – za Jelcina to byl ráj židovských oligarchů, kteří tu zemi totálně zplundrovali, že byla v troskách jak po válce. Až Putin v tom udělal trochu pořádek, když lidi typu Berezovského či Chodorkovského poslal, kam patřili. Jenže ani on není obezřetný tolik, jak by měl. K Izraeli a k Židům má spíše politicky korektní postoj. Nezapomínejme, že to byl právě Žid Berezovskij, s jehož svolením se Putin do Kremlu dostal.

Vidíte nějaké takové židovské oligarchy u nás?

Na to si odpovězte sám, nakolik jste přesvědčen o tom, že ty nejznámější a nejbohatší rodiny v České republice, o kterých se mluví, jsou české. Je vyučený

krejčí Bakala Čech? Je Babiš Čech? Je Kellner Čech? Mají české občanství, to ano. Ale to je asi tak všechno.

Obviňujete je z toho, že mají podobné záměry, jaké jste líčil v případě jelicinovského Ruska či současné Ukrajiny?

To samozřejmě ne. Neobviňuji nikoho. Jen jste se ptal, zda máme nějaké židovské oligarchy. Proto odpovídám – Kellner je Žid. Babiš podle mého též. I Bakala. Nejbohatší Češi nejsou ve skutečnosti Češi. Příklad s jelicinovským Ruskem, či spíše s Putinovým Ruskem, abych použil tu přesnější část příkladu, jsem použil jen proto, abych ukázal, že stát by si měl své bohaté Židy hlídat, pokud země nemá skončit v bankrotu. A samozřejmě je nutné rozlišovat. Ne všichni bohatí Židé chtějí destruovat národ, ve kterém žijí. Třeba Bakala je podle mého hlu-bokého přesvědčení člověk, který dělá špinavou práci pro Rothschildy a tato republika je mu ukradená. Kellner stojí na trochu jiné pozici. Dělá si (nebo dělá pro někoho) svůj byznys, ale myslím, že mu na této zemi nějakým způsobem pře-ce jen záleží. Už jen to, že financuje Václava Klause, který je pronárodním politikem. Bakala pře-ce financoval a financuje politiky, kteří byli či jsou naopak zastánci globalizace, čili politické oponenty Klause. Babiše bych vnímal spíše jako Bakalu. Nevěřím mu, že mu jde o tuto zemi, ostatně, nemá v sobě ani část české krve, je to Slovák, který sem pouze utekl, když mu na Slovensku hrozilo, že ho dostihnou jeho vlastní průšvihy. Na Ukrajině je to ale ještě něco jiného – existuje zde mocné ortodoxní hnutí Chabad, které zde vybu-dovalo nejen ohromné stavby (Menorah Center v Dněpropetrovsku), ale vůbec jakýsi stát ve státě – v apokalyptickém očekávání, že Izrael zanikne a Židé se přemístí do Ukra-jiny, na Halič, kde dříve byli doma.

To mi připomíná vaši knihu Obřezaná republika, kde o tomto plánu mluvíte také – ale v souvislosti s Českou republikou.

Ano, byl jsem trochu zaslepený. Myslel jsem, že je to nějaké specifikum naší republiky, což se díky skutečně nebývalé podřízeným vztahům naší země vůči Izraeli může tak jevit. Ale ve skutečnosti se podobné zázemí pro židovské uprchlíky buduje všude ve střední Evropě – na Slovensku, v Maďarsku, v Polsku

či právě na Ukrajině. Když byl roku 2010 na návštěvě v Dněpropetrovsku izraelský prezident Šimon Peres, užasl, co všechno tam Židé vybuodovali. Nazval Dněpropetrovsk hlavním židovským městem Ukrajiny a řekl, že to, čeho se tam podařilo dosáhnout, je třeba studovat – prý kvůli „vypracování koncepcí globální židovské budoucnosti“. Tímto způsobem Židé pracují ve všech státech – budují státy ve státech, připravují se, aby převzali pozice. Národ, který si na to nedá pozor, jednoho dne zjistí, že si nevládne sám, ale vládnou mu cizinci, jakkoli mají třeba česká jména.

Co je podle vás židovská otázka?

Přesně to, co jsem nyní popsal. Pokusím se vysvětlit, co si pod tím představuji – dříve než se někdo při těchto slovech vyděsí, protože mu v mysli vyvstanou nějaké nepříjemné historické konotace. Židovská otázka nebyla nikdy vyřešena. Vznik státu Izrael v roce 1948 ji nevyřešil, protože v této zemi žije jen třetina světové židovské populace. Jen v USA žije více Židů než v samotném státu Izrael. Drtivá většina Židů tedy stále přebývá mezi ostatními národy, v tzv. diaspoře. Dokud bude tento stav trvat, bude trvat i židovská otázka, která spočívá v tom, že kvůli specifickým židovským vlastnostem je soužití většinové společnosti s tímto etnikem vysoce problematické, alespoň z pohledu konzervativce a vlastence, který je na tyto věci citlivý.

Zkuste být konkrétnější...

Řeknu to třeba takto: na první pohled vše působí idylicky, zdá se, že se obě kultury, tedy kultura hostitelského národa a kultura židovská, vzájemně doplňují a prolínají často tak, že už ani nejsou k rozeznání. Sami Židé svou barvou pleti (odhlédneme-li od fyziognomie, která je odlišovat může, ale nemusí) nijak nevybočují z většinového obyvatelstva. Dnes je ani podle jména často nepoznáme – nehlásí-li se tedy ke svému původu sami. Přitom dříve bylo příjmení často jednoznačný způsob, jak spoluobčana židovského původu identifikovat. Všichni to o něm věděli, protože se jmenoval Kohn, Lederer či Stein. Dnes ale velmi často ani nezjistíme, že osobnosti, které považujeme za nositele české kultury či české podnikatele nebo české politiky, jsou vlastně součástí klanu, který hájí své

zcela úzké národní zájmy, které jsou odlišné od zájmů národa českého. Toto konstatování není žádným antisemitismem, jakkoli je to v židovských definicích antisemitismu, které se neustále vyvíjejí a rozšiřují, jako antisemitismus hodnoceno. Ve skutečnosti jde o konstatování holého faktu, které například na přelomu minulého století bylo lze konstatovat zcela běžně, aniž by člověk získával nálepkou rasisty či židobijce. Je přirozené, když si národ své zájmy hájí – je přirozené, když český národ bude chtít získat ztracený vliv v tomto státě, stejně jako je pro Židy přirozené, že všude, kde jsou a jakýmikoli prostředky, které se jim nabízejí, hájí zase oni zájmy svého etnika.

Možná je to sousloví židovská otázka negativně zabarveno tím, že se často používá ještě se souslovím konečné řešení, nemyslíte?

Ano, to máte pravdu. Židovská hagiografie nás naučila si myslet, že tu existoval plán, jak vyhladit Židy. Přitom jestli něco existuje celou dobu existence židovského národa, tak je to jeho umanutá představa o tom, že má vládnout světu. A tedy jeho neustálá příprava na světovládu, tudíž jakési „konečné řešení, jak ovládnout svět.“ Myslím, že právě nyní žijeme v tomto konečném řešení. Slyšel jsem na to téma dobrý bonmot: „Když Židé usilovali o vznik vlastního státu, říkalo se tomu sionismus. Když Židé usilují ovládnout svět, jmenuje se to globalizace“. To je velmi trefné.

A ano – je to téma, které lze snadno a lehce sestřelit jako politicky nekorektní. Židovská otázka je vyjádřením složitého stavu, kdy většinová společnost je nepozorovaně manipulována početně sice slabou (i když v každém případě úmyslně početně podhodnocovanou), nicméně vlivově silnou komunitou. To nemůže být pro hostitelský národ dlouhodobě nijak přínosné. Jenže celou záležitost komplikuje fakt, že jde o jevy a trendy obtížně uchopitelné a hlavně tabuizované, o kterých se nesmí mluvit, které se nesmějí ani naznačovat. Proto je židovská otázka velice obtížně řešitelná, pokud ji nechceme řešit násilně, po vzoru diktátorů typu Stalina či Hitlera a přesunem Židů na nějaké jiné místo planety, ať je to Madagaskar, Krym, Birobidžan či nakonec Palestina.

To si o vás asi všichni myslí. My na Eurabia.cz skoro také.

No vidíte, tak to jste mne vůbec nepochopili. To řešení musí být poklidné, kultivované, humánní – aby prospělo oběma národům. Musí být řešením ve formě dohody – ale ne nepsané dohody, utajené veřejnosti, ale naopak dohody zcela veřejné, kdy si většinová společnost vědomě vytyčí mantinely takového soužití, aby jím nebyla sama ohrožována. Takové mantinely, jejichž dodržování bude moci sama kontrolovat. Tak jako Židé po staletí vypracovali k dokonalosti svoji skupinovou strategii, musí i původní evropské národy najít odvahu k tomu, aby se této strategii účinně bránily a postavily proti ní strategii svoji. Ta musí být v první řadě obranná a možná poněkud radikálnější ve svých začátcích, kdy je potřeba věci vrátit do původního stavu. Pak už může být spíše preventivní. Jde o to najít ony třecí plochy, kde na sebe český národ a ten židovský, který uprostřed něho žije, narážejí, a v těchto oblastech si vymezit jasné kompetence, co možné je a co už je naopak nepřipustné. Stát by tyto podmínky měl tvrdě kontrolovat a dodržovat.

To zní, jakobyte proti židovské kolektivní strategii chtěl postavit právě antisemitismus.

Do jisté míry antisemitismus je obranou strategií vůči rozpínavosti židovského etnika. V tom bych s vámi souhlasil. I německý nacionální socialismus byl takovou strategií. A asi bychom našli i jiné příklady. Nebyly šťastné, i když myslím, že jak o nich dnes smýšlíme, je dáno i současnou prožidovskou a Židy vytvářenou propagandou, která věci značně přibarvuje. Osobně si myslím, že holokaust tak, jak je nám dnes a denně prezentován, neproběhl. Je to něco jako 11. září. Jedna z největších mystifikací, která měla sice nějaký reálný základ, ale to, co se ná v tomto ohledu tlačí do hlav, je něco neskutečného.

Počkat, počkat. To je zase další velké téma. Navíc si nejsem jistý, zda ho zde vůbec otevírat.

No vidíte. Vy se o tom bojíte i diskutovat. A to už je přece z principu špatně. Ale dobrá. Byla to poznámka, která se tam hodila, ale když mi slíbíte, že se k holokaustu vrátíme, budu pokračovat. Řekl jste, že to zavání antisemitismem, říkám-

li, že chci proti židovské strategii postavit nějakou obrannou strategii. Jistě. Cokoli, co je spojeno s kritikou Židů, je hned označeno za antisemitismus. Proto i kdybychom vymysleli sebelepší a sebešetrnější metodu, jak obhájit zájmy většinového obyvatelstva proti židovské menšině, ukřičí nás židovská média a židovští experti a politologové, že je to rasismus, nacismus, fašismus či kdovíjaký jiný -ismus. Vše totiž komplikuje fakt, že otázka židovského vlivu je nemírně tabuizované téma, kdy je těžké vůbec daný stav popsat, natož dojít k oné shodě obou etnik, jak by se to mělo řešit.

Možná se bavíme příliš obecně. Nesouhlasím s vámi, že je potřeba věnovat se židovské otázce. Podle mne je židovská otázka právě to, že lidé jako vy smýšlí protižidovsky a Židé se tomu přirozeně brání. To je celá židovská otázka. Nic více. Ale zkuste říci nějaký příklad, třeba se chytну.

Vím, že mne nechápete, protože i kdybych to říkal sebelépe, na tohle si musíte přijít sám. Musíte se k tomu dopracovat. Přemýšlet o tom. Když si budou lidé číst tento rozhovor, bude jen jedna skupina lidí, která mi hned při čtení dá za pravdu. To jsou ti, kteří *už dospěli* k podobným názorům jako já, jedno zda dříve či později než já. Ti ostatní budou pohoršeni, možná to ani nedočkou, knihu zaklapnou a napíší o mne článek, že ten Bartoš je ještě větší antisemita, než jsme mysleli. Nebo to napíší ještě vulgárněji. Ale i pro tyto lidi to píšu. Já totiž dříve uvažoval jako oni. Báł jsem se, že pokud bych uvažoval jinak, byl bych označen za antisemitu. Nakonec jsem tuto obavu překonal. Proto mi nevádí, že se mnou nesouhlasíte. Chtěl jste příklad. Jako příklad mohu uvést současnou českou kulturu, o které máme obecně dobré mínění, považujeme její úroveň za vysokou, považujeme sami sebe za vysoce kulturní národ, který rád čte, který rozumí filmům, má dobrý smysl pro humor, chodí do divadel, zajímá se o umění. Ale když se na naši kulturu podíváme zblízka, vidíme, že nejde o českou kulturu. Je to možná jedna z nejhořejších pilulek, které budeme muset spolknout, ale soudobá kultura tohoto státu je kultura židovská. A to říkám s plnou vážností, i když vím, že to je smutné a že to mnozí nebudou chtít slyšet.

To mi musíte vysvětlit – mám pocit, že jsem do takového stavu poznání opět nedospěl.

Pokusím se, i když to má několik rovin – rovinu historickou, kupříkladu. Je to už tradice, i z dob, kdy tento stát byl v oficiální linii méně proizraelský než nyní. Zkrátka některé obory Židy přitahovaly a přitahují dlouhodobě, budují si tam vazby, které se dědí z generace na generaci – ve filmu je to dobře vidět, existují herecké klany, herci jsou spolu propojeni příbuzenskými vazbami, je to opět jakýsi svět sám pro sebe. Takže nejde jen o to, že současný film je v područí Židů a že většina protežovaných a tudíž populárních a oblíbených herců jsou Židy, ale jde i o to, že český film je historicky doménou Židů. Třebas filmová „nová vlna“ v šedesátých letech, ke které se tak hrdě hlásíme, jakýže to byl náš příspěvek světu, nebyla vlna českého filmu, ale židovského filmu, tvořili ji židovští režiséři, scénáristé a další výtvarné profese navázané na film. Filmy z doby před rokem 1989 byly stejně tak obsazovány židovskými herci, jako je tomu dnes. Většina populárních českých herců, ikon, filmových legend, byli Židé.

Takže dnešní český film je podle vás židovský?

Naprostu. A není to nějaké české specifikum – celý Hollywood je židovský. Ale bavíme-li se o českém prostředí, pak jistě – jsem přesvědčen, že dnes v podstatě neexistuje český film, ale je to film židovský. A nejde zdaleka jen o přiznaný či skrývaný původ jeho tvůrců, ale i o to, že filmu dominují židovská témata, v drtivé většině se točí kolem 2. světové války a tzv. holokaustu, která na filmové plátno převádějí a tím pomáhají kodifikovat dokonce i ti, kteří židovský původ nemají – je to prostě módní záležitost, je to politicky korektní, je to vyžadováno, je to velmi ceněno, protože jen takové filmy mohou dostat filmová ocenění. Dochází tedy i k požídivštvování a přebírání židovských memů, židovského způsobu uvažování. Film je přitom pouze jeden z příkladů. Takto se podívejme na další obory české kultury, na to, kdo stojí v čele významných kulturních institucí, především těch státních. A kultura sama je opět jen výsečí společenského života – podobně se můžeme podívat na obchod, politiku, diplomacii, bankovníctví, showbiznys a dojdeme k podobným závěrům.

Opět neříkáte žádná jména, jen naznačujete.

Úmyslně věci jen naznačuji, nejmenuji nikoho, příklady uvádím jen obecné. Kdo chce jít více do hloubky, toho odkazuji na svoji publikaci *Obřezaná republika. Chystá se v Česku nový Izrael?*,² kde si všímám především česko-izraelských vztahů v posledních letech, případně na mnohem podrobnější historické exkurzy *Obřezaná republika (1) Masaryk a Židé*³ či *Obřezaná republika (2) První republika a Židé*, která by měla vyjít někdy na podzim. Tam jsou jména, tam jsou stovky poznámek, tam jsou důkazy. Přece ode mne nečekáte, že v rozhovoru budu zabíhat do takových podrobností, jako že budu jmenovat židovská jména. Už jen proto, že bych se tím dotkl všech těch, které bych jmenovat nemohl a mohli by se cítit uraženě.

I kdyby to, co říkáte, byla pravda, jak to chcete řešit? To přece nemůže mít jiné řešení, než zákaz Židů vykonávat určité profese či nějaký numerus clausus, který bude kupříkladu omezovat počet židovských studentů. Takové věci byste chtěl?

Možná jsem naivní, ale šel bych cestou dohody. Řešení židovské otázky podle mne musí jít obor po oboru a příští politická elita českého národa musí usednout za stůl s představiteli jak nábožensky organizovaných Židů, tak především a hlavně židovských komunit, které se neorganizují na náboženské bázi, a s nimi vyjednat takové podmínky, které budou pro Židy únosné a pro český národ životadárné. Takže nemám na mysli nějaký novodobý numerus clausus, nějaké zákazy, hromadné propouštění a podobně, ale nastavení takových postupných podmínek, aby byla židovská komunita po nějakém čase postavena na úroveň odpovídající jejímu početnímu zastoupení ve společnosti. Aby na ni bylo pohlíženo jako na jakoukoli jinou menšinu, například vietnamskou či ukrajinskou. Neří přece možné, aby existovaly vztahy a řetězce, kdy lidé židovského původu stojí v čele významných úřadů a institucí a dohazují si zakázky, dotace a projekty, ve kterých se uplatňují zase jen jejich soukmenovci a které oslavují židovský národ a jeho vlastnosti, bědují nad hrůzami, které prožil a žalují na český národ,

2 Vydalo nakladatelství Bodyart Press s.r.o., Žďár nad Sázavou 2014

3 <http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=node/544>

v němž vytvářejí pocit viny. Takový stav musí skončit, má-li český národ jako takový přežít. Potřebujeme nové národní obrození, kdy se český národ vymezí vůči své židovské minoritě, kterou je prostoupen, podobně jako tomu bylo v 19. století, kdy soutěžil s menšinou německou.

To je naivní a nebezpečné. Jak to tak poslouchám, vybízíte k útlaku menšin. A na to přece máme zákony.

Vůbec ne. Proto celou dobu mluvím o shodě, o dohodě. Právě proto říkám, že nesmí být žádná noc dlouhých nožů ani žádná křesťalová noc či cokoli z toho, co by mi mí nepřátelé chtěli podsunout. Nic takového se nesmí stát a právě proto, aby se něco takového v budoucnu nestalo živelně (protože by lidé mohli mít pocit, že když už to jinak nejde, musí to vzít do vlastních rukou a to by asi nedopadlo dobře), tak je nyní potřeba zatáhnout za brzdu. Takto ostatně vždy vznikaly pogromy – ne tak, že se pouze svalila údajná vina na nevinné Židy, jak nám vždy židovští a filosemitští historici předhazují (že Židé nikdy za nic nemohli a stávali se pouze zástupnou obětí frustrovaného většinového obyvatelstva), ale že lidem už došla trpělivost, když viděli, jak jsou Židy obírání, drčení, vykořisťování a šli si to s nimi vyřídit po svém. Židé uprchli nebo byli vykázáni či se nějak na čas podřídili, než zase jejich moc vzrostla a zase to směřovalo k dalšímu pogromu. Nechci, aby se něco takového stalo, aby někdo Židům ubližoval a přisuzoval jim kolektivní vinu. Proto jsem pro nějakou dohodu s nimi. Dříve, než dojde k občanské válce jako na Ukrajině, kdy na jedné straně v Židy organizovaném konfliktu bojují i protizidovsky smýšlející banderovci, kteří netuší, že jsou jen loutkami ve hře Kolomojského a dalších, a na straně druhé agenti Mossadu, veteráni izraelské armády a podobní výlupci. Když jsme u těch dnešních banderovců – oni velmi dobře vědí, že Židé ovládají jejich národ, stejně jako to vnímali i jejich předchůdci během druhé světové války. Proto také z Ukrajiny přicházejí tak rozporuplné zvěsti, kdy na jedné straně jsou to Židé, kteří tam bojují proti Ukrajincům a Rusům a zároveň Židé, kdo odtud prchají, protože se cítí ohroženi. Tento rozpor je dán částečně propagandou, která vše záměrně překrucuje a nafukuje ve prospěch Židů, takže bych si osobně myslel, že Židům na Ukrajině nic nehrozí, když pučistická vláda je sestavena z jejich

soukmenovců a domnívám se, že zprávy o prchajících Židech jsou jen výmysly. Na druhou stranu si umím představit, že nesmírný židovský vliv na Ukrajině provokuje mezi Ukrajinci propogromistické nálady. Takto to ale může dopadnout v každé zemi, kde židovský vliv přeroste přes takovou míru, kdy už hrozí, že hrnec vybuchne. Proto jsem pro nějakou dohodu, aby se s Židy usedlo za stůl a jednalo se s nimi. Tím se upustí pára kulturněji, než na Ukrajině.

Není váš koncept celý trochu naivní? Jak byste s nimi chtěl jednat? Nota bene, když sám říkáte, že mnozí z nich dokonce svůj židovský původ zapírají. Vždyť byste ani neměl s kým jednat.

Že by nebylo s kým jednat, toho bych se nebál. Myslím, že by se v první fázi zvedla taková mediální kampaň, ve které by se rozčilením sami vybarvili. Až by toto rozčilení opadlo, zasedlo by se za ten stůl. Ale k meritu vaší otázky – řeknu vám příklad, jak by to mohlo být. Zůstaňme pro větší názornost u filmu. Stát by například vůbec neměl podporovat tvorbu filmů s židovskou tematikou, rozhodně ne filmy s tématem holokaustu. Pokud mají Židé potřebu kult holokaustu neustále upevňovat, nechť si podobné filmy natáčejí ze svých vlastních prostředků. Stát by měl podporovat naopak témata česká, národní, historická, která povzbuzují české vlastenectví. Místo stále dokola obsazovaných herců židovského původu by měli mít možnost se u filmu prosadit herci čeští. Vazby mezi lidmi z filmového průmyslu, kteří mají židovský původ, by měly být veřejnosti dostatečně zjevné a známé, aby bylo jasné, že Mezinárodní filmový festival v Karlových Varech, udílení filmových cen Český lev či dokonce americký Oscar jsou události a projekty, ve kterých ryze český film nemá rovné podmínky, protože jsou na nich upřednostňovány snímky židovských tvůrců. Jen pro ně jsou určeny všechny ty sošky – Židé se obdarovávají a oceňují sami navzájem. To je známá věc.

Chcete říci, že to je jen hra na soutěž? Že to není spravedlivé? To je silné nařčení.

Teď jste naivní zase vy, pokud byt' jen na chvilku věříte, že by to férové být mohlo. To je přece zjevné. Neříkám, že se nemůže stát, že bude oceněn neži-

dovský autor, ale princip, na kterém podobné záležitosti, soutěže fungují, je dělat si vzájemně reklamu. Vždyť i ti autoři, kteří jsou do Varů Židem Bartoškou zvaní a jsou někdy považováni za kontroverzní, protože dokonce trošinku i to téma židovství kriticky mezi řádky nakousnou, jsou vlastně zase jen Židé. Jen oni si to mohou dovolit kritizovat – třeba takový Oliver Stone. Stone je Stein.

Nebudte tak vulgární – Žid Bartoška a podobně...

Nemyslím to nijak zle, sám se k svému židovskému původu okázale hlásí, do médií o sobě říká, že jako správný Žid patří do kavárny – dělá mu zřejmě dobře, když tím upozorňuje na to, kdo český film řídí. Filmový festival, to je přesně ten typ židovské snobárny – červené koberce, poplácávání po zádech, doutníky, šampaňské, blýskavé ceny, cvakající spouště fotoaparátů, kdo s kým, bulvár, úplatky politiků a podobně. To je typicky židovský svět. Povrchní, nablýskaný. Pozlátko. Ale zpět k tomu, co jsem chtěl říci – stát by podle mne měl zavést alternativní ocenění, které by konkurovalo Českému lvu, když je Český lev takto zprofanovaný a zdiskreditovaný. Nebo by, v ideálním případě, měl značku Český lev nějak očistit. To, co je dnes označováno jako Český lev, by se mělo přejmenovat a místo sošky lva se může vítězům předávat například Křišťálová menora. Bylo by to upřímnější a více by to odpovídalo skutečnosti.

Máte smysl pro humor, ale stále mám pocit, že se bavíme o dojmech a ne o faktech.

Chcete fakta? Řekl jste si o ně. Podívejte se na přehled vítězných filmů festivalu Český lev od roku 1993, kdy se ocenění zavedlo. Z dvaceti ročníků jen na první letmý pohled mohu spočítat, že židovský režisér uspěl minimálně třináctkrát, když vím, že režiséři Hřebejk, Šteindler, Zelenka, Gedeon, Sláma, Menzel, Najbrt, Nellis či Polka Holland jsou židovského původu. Zelenka dokonce dostal cenu třikrát, Hřebejk též třikrát. Zda jsou ti další (Svěrák, Ondříček, Špaček či Morávek) židovského původu, z hlavy nevím a nezkoumal jsem to, ale klidně to číslo může být i vyšší. Pak se podívejme na filmy, které jsou každý rok od roku 1994 zasílány z České republiky jako kandidáti na nominaci na amerického Oscara. Z dvaceti filmů je to opět minimálně 12 židovských režisérů: Šteindler, Gedeon,

Hřebejk (třikrát), Sláma (dvakrát), Trojan, Menzel (dvakrát), Zelenka, Najbrt. Nemluvě o tom, co je to za témata – vždy nějak reflektují židovství, židovské osudy, holokaust a podobně (Ve stínu, Protektor, Musíme si pomáhat) či obecně téma 2. světové války (Želary, Obsluhoval jsem anglického krále, Je třeba zabít Sekala, Tmavomodrý svět a další). Nevím, zda je Ondříček Žid, ale když natočí celovečerní film o údajném utrpení Židů v 50. letech, pak se – i kdyby Žid nebyl – podílí na požidovštvování českého filmu. Jako bychom nemohli točit o něčem jiném. Vůbec je trochu úsměvné, jak se ti židovští režiséři i vizáží stylizují do role židovských intelektuálů – nosí malé kulaté brýličky, Sláma i Hřebejk, Hřebejk sám se pak snad snaží vypadat jako americko-židovský Steven Spielberg, který je zřejmě jeho vzorem. A ještě jednu poznámku dodám – pokud jejich filmy nejsou oslavou židovství a židovských osudů, pak jsou naopak útokem na to české – vykreslují českou realitu jako odpudivou, tragickou, směšnou, jednotlivé postavy jako nějaké úchyly, prostáčky, mentálně retardované lidi, postavičky budící spíše soucit, než cokoli jiného (Knoflíkáři, Štěstí, Nuda v Brně, Návrat idiota). Jsou to filmy, které tomuto národu nic nedávají, jen si z něho rafinovaně utahují.

Dobrá, říkal jste ale, že byste chtěl jednat, sednout za stůl a podobně. Zatím ale mluvíte jen o tom, že byste zakazoval podporovat židovské filmy a obsazovat židovské herce. Tak kde je jaká dohoda?

Neříkal jsem, že bych zakazoval obsazovat židovské herce. Jen bych dal šanci těm českým. Když by se nepodporovaly židovské filmy židovských režisérů, nebyli by obsazováni pořád ti stejní profláknutí herci typu Geislerová či Macháček. K otázce – ono „sednout si za stůl“ je myšleno obrazně. V zásadě by si stát pozval lidi židovského původu, kteří se motají kolem filmu, nějaké jejich zástupce, pro jednoduchost třeba zůstaňme u toho pana Bartošky, a řekl by mu – od této chvíle žádný fond na podporu židovské kinematografie. Jestli nějaký takový fond na podporu kinematografie bude, pak bude podporovat jen ryze české firmy. Za naše peníze jste toho už natočili dost, takže to musíte pochopit a zkousnout to. Byla by to chlupská dohoda. Jistěže by nejdříve vypukly hysterické reakce, jak je známe od pravdoláskařů, ale kdyby se politická reprezentace nezalekla a ukázala by sílu, potvrdila by, že neustoupí, musela by na to židovská komunita

přistoupit. Bylo by to něco za něco. Když na to nepřistoupí, stát zase nepřistoupí na jiné jejich požadavky – tak se třeba nebudou opravovat synagogy nebo podobně. Přistoupili by na to. Jsou přizpůsobiví. Věděli by, že v tu chvíli nemohou jinak.

Nebo si vezměte byznys – pokud například nějaká firma, která parazituje na státním rozpočtu a o které víme, že majitelé jsou Izraelci a do Izraele tečou nejen peníze z jejich zakázek, ale i citlivé informace, ke kterým se ta firma netransparentním způsobem dostává, informace citlivé vůči státu, tak bych si, být v pozici politika zodpovědného za onen resort, zavolal šéfa takové firmy a řekl bych mu, že s okamžitou platností ruším to s největší pravděpodobností podvodné výběrové řízení a že se okamžitě stáhne, vše předá, zaplatí škody a podobně. Ne-vymýšlím si tady nějaký fiktivní příklad, mám na mysli konkrétní případ, jistě izraelskou firmu, která působí v jednom z resortů, ale nemá smysl ji zde jmenovat. O to jméno ani tak nejde, jde o princip. Když se šéf takové firmy bude vzpouzet, dalo by se mu pohrozit tím, že v takovém případě stát zveřejní další podobné vazby a toky. Pochopili by to. Takto by bylo záhodno postupovat ve všech resortech, dokud by se židovský kapitál nestáhnul do určitých mezí, kde by mohl národ zase začít dýchat. Nebylo by to hned, ale někde se začít musí.

To nemůže fungovat. Na to by Židé nikdy nepřistoupili.

Jak to, že ne? Řeknu historický příklad. Když se hledal prezident, který by vedl stát v období druhé republiky, našel se Hácha. Vědělo se o něm, že nemá rád zednáře a že je antisemita. Ale byl přijatelný i pro Židy. Židé o něm sami referovali jako o někom, kdo je sice nemá rád, ale jehož právní erudice zajišťuje a slibuje, dává naději, že se židovská otázka vyřeší i pro Židy přijatelnou formou. Židé věděli, co se děje ve vedlejší Německu a byli vděční za, z jejich pohledu, kultivovaného Háchu. Jsem přesvědčen, že spíše než boj na ulicích a lá Ukrajina chtějí Židé klid. Jsou to přece obchodníci. Je možné se s nimi dohodnout. Proto by jim budoucí politik měl navrhnout – uberte plyn, pusťte nám nějaké strategické věci, vraťte zlato, co Tošovský prodal Rothschildům a podobně. Pak bude moci soužití jakžtakž fungovat. Některé majetky bych rovnou znárodnil – třeba vodovodní infrastrukturu. Chápu, že pro stát v poušti je voda důležitá, ale ne-

vím, proč by měli Češi platit tak ohromné částky za vodu. Od roku 1989 se cena vody zvedla 200 krát – to je neuvěřitelné číslo. To si máme nechat líbit? Máme jistotu, že se naše voda nevyvážá do Izraele? Měla by být tak strategická surovina jako je voda v moci nadnárodních korporací s vazbami na Izrael?

Nevím. Ale opět namítnu, co jsem už namítal. Mluvil jste o dohodě, ale slyším samý nátlak, výhrůžky, zákazy. Sám sebe usvědčujete, že to, co říkáte, jsou jen slova.

Ale jinak by to na začátku ani dělat nešlo. Proto jsem říkal, že by to zprvu bylo trochu radikálnější, než by se vše usadilo. Výchozí podmínky přece nemáme stejné. Teď jsou vychýlené ve prospěch Židů, takže chceme-li nějaký modus vivendi, pak oni musí ubrat, zkousnout mnoho věcí, my, Češi, napak musíme vystupovat rázně a říci, že v tom, tom a v tom je pro nás nepřijatelné, aby byl jejich vliv tak velký. Státní opera? Nebude tam sedět nikdo od vás. Národní divadlo? Nebude tam sedět nikdo od vás. Ministerstvo financí? Nemůže ho řídit Žid. Ministerstvo zahraničí? Nemůže být řízeno Židy. I Masaryk, a to byl sám Žid, si uvědomoval, že ve vládě nemůže sedět tolik Židů a když někteří premiéři za ním chodili s plány na rekonstrukci kabinetu a navrhovali takové složení vlády, kde by místo tří Židů, kteří byli ve vládě do té doby, byli až čtyři politici židovského původu, Masaryk byl proti a rozmluvil jim to. Dobře věděl, že by se mu národ vzbouřil. Už tak musel čelit kritice za to, že Židům straní. Ale dnes? Dnes bohužel nikdo, až na pár jedinců, neřeší, kolik Židů nám sedí ve vládě. A přitom bychom to řešit měli. Musí se zprerhat všechny vazby a klientelistické sítě, které v politice a ve všech resortech fungují dlouhé roky. Chcete peníze na Židovské muzeum, nebo si ho budete platit sami? Pokud chcete peníze na Židovské muzeum, vrátíte nám Český statistický úřad. No, na to by asi nepřistoupili, tak bychom museli hledat větší páku – teď mne nic nenapadá. Ale mohlo by to takto fungovat. Možná jsem naivní, ale pokud někdo bude chtít našemu národu vrátit jeho sebedůvěru a nezávislost, bude asi muset udělat něco podobného.

Proč Statistický úřad?

Podívejte se na to, kdo ho v poslední době vedl. Jeden Žid za druhým. Outrata, Fischer, Bohatá. Nyní Ritschelová – předávají si to z ruky do ruky a přitom jde o ta nejcitlivější data, jaká stát má. A máme nad nimi kontrolu? Nemáme, mají ji Židé. To je přece hrozně smutné, zoufalé, pro Čechy nevýhodné. Stejně tak bych do Izraele na tamní české velvyslanectví neposlal Žida, jako tomu bylo vždy až doposud, ale etnického Čecha a to dost protiizraelského. Myslím, že by tím stát také hodně ušetřil.

To mi vysvětlíte.

Říká se tomu dvojí loajalita. Když je Čech (nebo Francouz nebo Němec) židovského původu a dostane se do situace, kdy je partnerem někomu z Izraele, řeší, co je mu v tu chvíli bližší. Zda zájmy národa, ve kterém žije, nebo národa, jehož krev mu koluje v žilách. Hádejte, co si vybere. Bližší košile než kabát. Vlastně se to může týkat jakéhokoli Žida, nejen v takové citlivé pozici, jako je třeba nějaké jednání s izraelskou stranou. Jde o klasické dilema jakéhokoli občana této země, který má židovský původ – zda mu více záleží na naší zemi nebo na státu Izrael. Ale u diplomatů je to o to pikantnější, protože by měli zastupovat zájmy země, která je vyslala, ovšem v reálu zastupují zájmy spíše svého klanu, v tomto případě zájmy protistrany. Také je otázka, kdo je vyslal – formálně je vyslala Česká republika, ale dohoda na jejich vyslání vznikla mezi Židy, na Židy ovládaném ministerstvu zahraničí, tedy vlastně Židé vysílají svého souduha, aby jednal s Izraelem. Ale pak to vlastně není Česká republika, kdo jedná s Izraelem, jen Žid jedná s Židem pod krytím českého diplomata. A co z toho vznikne, není pro Českou republiku nijak výhodné – je to výhodné jen pro Izrael, případně pro židovskou komunitu v ČR. Před časem jsem jako novinář z ministerstva zahraničí po více než roce přemlouvání vymámil seznam lidí, kteří se za českou stranu účastnili skrze jeden think-tank (Česko-izraelské fórum) jednání s Izraelci. Nezkoumal jsem to do detailů, ale i na první pohled má polovina z těch českých zástupců židovský původ. Nevidíte v tom střet zájmů jak vyšitý?

Nevidím. To, co popisujete, mi připadá jako pouhá spekulace...

To není spekulace, to je fakt. Ostatní země s vysokou diplomatickou tradicí už na to přišly a dávají si na to pozor. U nás to nikdo neřeší, nikdo se o to nestará, nikdo to nekontroluje, v Parlamentu to nerozporuje. Jen tak se mohlo stát, že co český velvyslanec v Izraeli, to Žid. Je to až neskutečné – první polistopadový velvyslanec v Izraeli byl Žid Miloš Pojar, velice aktivní pracovník Židovské obce. Dělal velvyslance v Izraeli v letech 1990-1994. V letech 1995-1998 ho vystřídal Jiří Schneider, pozdější náměstek na ministerstvu zahraničí. Samozřejmě Žid. V letech 2000 až 2004 Daniel Kummermann, Žid tak ortodoxní, že je dokonce členem židozdnářského řádu B'nai B'rith. Do roku 2009 pak pokračoval další Žid – Michael Žantovský, člověk propojený navíc s Bilderbergem a dalšími pochybnými nadnárodními spolků. Kdo přišel po něm? Je to úsměvné, ale Pojarův syn Tomáš. Dělal velvyslance od roku 2010 až doposud. Předtím pracoval pro pobočku CIA nazvanou Člověk v tísní, pak také jako náměstek na zamini. Poté se chvíli uvažovalo o tom, že by jeho nástupcem mohl být Saša Vondra. Taky obec. Člen Trilaterální komise, návštěvník Bilderbergu. Z Vondry ale sešlo a kdo je nejnovějším vyslancem ČR v Izraeli? Ivo Schwarz, současný ředitel civilní rozvědky ÚZSI. Nezkoumal jsem jeho kořeny, ale už podle jména to bude také jejich člověk. A pak mi řekněte – můžeme mít s Izraelem normální vztahy, jiné než ty úzké, intimní, které máme, když za ČR s ním jednájí ne Češi, ale vždy a pouze samí Židé?

Zase jsou to lidé, kteří jim rozumí. Asi jako může dělat dobrou velvyslankyni paní Klausová, když je původem ze Slovenska. Má přece větší empatii, druhá strana ji více respektuje.

To se může zdát jako podobný případ, ale není tomu tak. To je něco jiného. To není žádný záměr, kdežto v případě Izraele je to tak praktikováno od samého počátku. Dokonce můžeme jít i do historie a ukázat si, kdo byli v historii Československa naši velvyslanci v Tel Avivu, v Jeruzalémě. Prvním byl přece Žid Eduard Goldstücker. Zajímavé také je, jak je vše provázáno s tajnými službami. Když si vezmu, že Pojar je agentem CIA, protože když někdo šéfuje odnoži CIA pod krycím názvem Člověk v tísní, musí být vědomým agentem zahraničních tajných

služeb, tak je třeba zajímavé, že se uvažovalo o tom, že by z pozice velvyslance v Izraeli odešel do čela ÚZSI. Měl ho pak vystřídat Vondra. Nakonec ho vystřídal Schwarz, který pro změnu je současným šéfem civilní rozvědky. Není to zvláštní? Nemluvě o tom, že není jisté, zda tito pánové nejsou také na výplatních listinách Mossadu, čemuž bych se nijak nedivil a což by bylo více než logické. Druhý poznatek je, že vazby ČR – Izrael střeží klany – rodina Pojarů, rodina Schneiderů – bratr Jiřího Schneidera Jan zase pracoval v BIS a dnes je novinářem, který se vydává za odborníka přes tajné služby. Je to prostě všechno hrozně podivné a divil bych se, kdyby z toho pro Českou republiku vzešlo něco dobrého. Něco dobrého z toho může vzejít pouze pro Židy.

Neříkám, že to není zajímavé, ale každá konspirační teorie zní zajímavě, ač na ní nemusí být zbla pravdy.

Jenže tohle není konspirační teorie. To je konspirační praxe. Ostatně, podobné to je i ve vztahu k USA. Mnoho amerických velvyslanců u nás bylo židovského původu. A stejně tak na velvyslanecká místa do USA odcházejí od nás – zase Židé. Vzpomenťe na Lawrence Steinhardta, vysokého funkcionáře sionistických organizací, velvyslance v Praze po válce a v době kolem února 1948. Nebo současný odcházející velvyslanec Norman L. Eisen, Žid s česko-polskými kořeny. A kdo ho nahradí? – opět potomek tzv. přeživších holokaust, jak média napsala o panu Shapiro, který má být novým velvyslancem. Našel bych jich více, z hlavy si teď nevzpomínám, ale je to časté. Stejně tak naopak – první velvyslanec polistopadového Československa v USA byla fanatická Židovka Rita Klímová, dcera haličského Žida Benciona Batě, alias Stanislava Budína, komunistického novináře, mimochodem manželka Zdeňka Mlynáře, pravděpodobného autora celého sametového „převratu“. Jejich synem je Vladimír Mlynář, člověk pracující v současnosti pro Kellnera, dříve poradce Jana Fischera. Vše je provázané a přiznám se, že mne docela fascinuje se těmi vazbami a vztahy – i rodinnými a historickými – zabývat; člověk pak mnoho po-chopí, začíná se mu otevírat celý ten svět, to předivo vztahů najednou dokáže rozklíčovat. Abych to dokončil – kdo byli další velvyslanci v USA? Už zmiňovaný Michael Žantovský. Dnes pan Gandalovič. Je až úsměvné, jak je to předvídatelné. Kdyby to nebylo vlastně smutné.

Dobrá, ale to jsme udělali poněkud velkou odbočku od původního tématu – soupeření Čechů s Židy o vliv v tomto státě – tak bych to asi prakticky nazval a možná s tím i do jisté míry souhlasil. Ale to, co jste zatím představil, bylo jen silové řešení, kdy Židy postavíte před hotovou věc. Nemyslím, že by to fungovalo.

Ale funguje to. Vezměte si současné Maďarsko. Měli bychom se od nich učit. Národovcům tam například došla trpělivost s tím, že uměleckým ředitelem tamního Národního divadla byl dlouhou dobu homosexuál a Žid Róbert Alföldi, kontroverzní divadelník, jehož díla byla kritizována za obscénost, vulgaritu, pornografii. Na jeho odvolání byl velký zájem přímo z vládních kruhů, Židé, maďarští pravdoláskaři, samozřejmě protestovali a ječeli, nějaké ozvuky se donesly až sem, kdy byli čeští pravdoláskaři rovněž pohoršeni, ale nakonec se to podařilo. A to je přesně to, o čem mluvím – v Maďarsku to už pochopili a zařídili se podle toho. Takto by to mělo být. Kdybych byl ministr kultury, udělal bych to samé jako první věc. Všechny tyto lidi bych propustil. Poděkoval bych jim, třeba bych jim dal i nějakou odměnu, pokud byli slušní, ale nahradil bych je lidmi s českými kořeny. Jinak to být nemůže – to se na mne nemůže nikdo zlobit. A zvláště, pokud by taková lidé ničili kulturu národa nějakou pornografií, kontroverzí a veřejné pohoršení budícími nemravnostmi. Ať si klidně jdou šéfovat podobným institucím v Izraeli, ale nemůžeme výsostně instituce svého národa nechat řídit Židy. Už jenom z principu. Protože pak to vypadá, jak to v českém divadle vypadá – hrají se jen samé hry o holokaustu, o válce, o utrpení Židů či různé sprostárny.

Ale to by byla diskriminace. Kolektivní vina. Jsi Žid, je nám líto, musíš pryč. To nám sem zanášíte praktiky z Německa třicátých let.

Pozitivní diskriminace by to byla. To ano. Upřednostnit Čechy. Jak ji nemám rád, v tomto ohledu bych ji použil. Není totiž jiná šance. Češi, byť většinové etnikum, by měli být novou politickou reprezentací záměrně zvýhodňování oproti menšinám, které si nepozorovaně, protože plíživě, během let až desetiletí vydo- byly postavení, které neodpovídá jejich skutečnému významu ve společnosti. To říkám s plnou vážností. Možná se na tomto místě hodí uvést Schwarzenbergův

citát – jde samozřejmě o otce současného politika – který řekl, že „Žid nesmí se vyskytovat v místech, příslušejících státnímu národu. Jestliže totiž jsme varovali Židy, aby se vůbec příliš neukazovali, dvojnásob musí se vystříhat, aby se neukazovali na místech neočekávaných. Nic tak nevzbuzuje antisemitism, jako když člověk prohlíží nějakou oficiální instituci své vlasti, nebo politickou organizaci svého národa, a z ničehonic se zrakům objeví gestikulující postavička Asiata.“ To je krásný citát. Ohromně pravdivý.

V zásadě chci ale říci, že máte pravdu – toto by skutečně byly nějaké výjimky, které by se řešily tu větším, tu menším tlakem. Obecně by to ale mělo být tak, že Češi budou s Židy soupeřit, soutěžit, budou se snažit je překonat, porazit pílí, pečlivostí, poctivostí, pracovitostí. Proti podvodům postavit pravdu, proti zlodějinám práci. Proti zvrhlosti krásu a estetično. Proti úpadku skutečné umění. Proti pakultuře kulturu. Jako když soutěžili s Němci během národního obrození. Zkrátka měli bychom si počínat sportovně.

Chcete říci, že židovské umění je zvrhlé?

To tím přesně chci říci. A nemyslím tím jen to, co se u nás prezentuje v rámci takových pochybných kulturních výměn jako byly například ložské dny Jeruzaléma v Praze. To byl samý hiphop, moderní divadlo, postmoderní zvrhlosti, podivné hudební skupiny, zmalované postavičky, homosexuální, zšenštilé, prostě klasická pakultura, kterou vidíme všude v západním světě, která je opět důsledkem židovského rozkladu skutečného umění. Ale myslím tím především to, že jakkoli jsou ověnčeni různými cenami a vydáváni za kdeco, jsou ti židovští umělci umělci spíše podřadnými. Neříkám, že mezi Židy nebyli skutečné géniové, i když i to se často přeceňuje. Vyzdvihuje se Einstein, ale už se nikde neříká, že většinu opsal od Nežidů, že vlastně parazitoval na práci ostatních a jeho legenda byla uplácána asi stejně tak divoce jako golem. Takto bychom mohli jít příklad po příkladu. Jejich úspěchy, pokud jsou schopní, jsou postaveny pouze na tom, že mají přednostně otevírané dveře a že se vzájemně podporují. Není to tak, že by se vypracovali od píky. Takový Viewegh přece není žádný literární génius – jeho knihy jsou populární především proto, že mu je dělána neskutečná mediální propaganda, podpora od médií, která jsou samozřejmě opět židovská.

Ale jeho knihy samotné přece nejsou nijak kvalitní, nebo myslíte, že jsou? Stejně tak film – vévodí mu Hřebejk, ale jsou to snímky, na které se nedá dívat.

Ale mluvil jste o zvrhlosti. V čem je ta zvrhlost?

To jejich umění je zvrhlé, na tom trvám – protože úpadkové, někdy záměrně, jindy naopak bezděky sloužící k narušování tradiční morálky, k bourání tabu, k ničení řádu. Film plný sprostot, nahoty, úchylností, urážek konzervativních hodnot nemůže být nikdy lepší, než film dobře řemeslně zpracovaný, těžící z české tematiky, film slušný, výchovný, příkladný, morálku, řád a konzervativní hodnoty naopak posilující. Proto jsem přesvědčen, že kdybychom se my, Češi, snažili, překonáme je. Bohužel nyní Židé v mnoha oblastech dominují jen proto, že jim neděláme konkurenci, že jim celé obory přenecháváme dobrovolně. Oni pak vyčnívají, protože kolem nich široko daleko nikdo není. Proto je tak oblíbený Hřebejk, protože mu nikdo nekonkuruje. Nechali jsme Hřebejka dělat české filmy a pak se divíme, jak je ten člověk nesmírně arogantní, když nám po zvolení Zemana prezidentem nadával do rudých a hnědých sviní. Je to obyčejný židovský sprostáček, nic více. Mohu jít jméno po jménu – lidé, kteří si hrají na ikony, jsou pouhé trosky. JXD je zhulený šašek, který píše hůře, než nějaký školák. Propaguje potraty, marihuanu, volný sex, prostě klasická židovská témata, která mají za úkol nabourat hodnoty, na kterých tato společnost stojí. Herec Liška – je obsazovaný v každém filmu, ale dobře hraje jen role pitomečeků, mentálně zaostalých, to mu jde nejlépe. David Černý – to, co takzvaně „tvoří“, jsou ne skutečné prasárny urážející český národ – chcípá kobyla sv. Václava, sochy čůrající na Českou republiku, urážky Klause, Knížáka – nic jiného neumí, než nějaké rozteklé předměty zavěsit někam vysoko a my kolem toho chodíme jak blbci, zalýkáme se pokrytecky, jaké je to vysoké umění a přitom jsou to, s prominutím, ty největší sračky, jaké je možné si představit. Židé si z nás dělají legraci, smějí se nám do tváře a my říkáme „hm, to je ale umění, bravo, pane umělče.“ Je mi z toho hrozně smutno.

Vy jste se rozjel, trochu brzděte. Říkal jste, že nebudete jmenovat.

Mě to totiž hrozně štve. Já vím, že o mne mí nepřátelé už po několikáté řeknou,

že ze mne mluví jen závist, že jsem nic nedokázal a podobně, ale co dokázali oni? Jsou to samozvaní umělci, pouhopouzí provokatéři, které tam vytlačil jen jejich původ, protože do showbyznysu se například nedostanete, pokud vaše babička necestovala Wintonovým vlakem. Třeba takový Hřebejk a jeho „Musíme si pomáhat“ – vždyť je to zvrácené, točí se to kolem toho, jak česká rodina ukrývá Žida a ten ještě nakonec v komoře svede ženu toho svého chleboďárce. To je zase výsměch, navíc je to typicky židovské – to svedení Nežidovky, ten podraz. Kraus – další případ. Jeho pořad je jen obšlehnutá americká talk-show, obšlehnutá včetně neuvěřitelných detailů. Herec, který už za hluboké totality hrál v mnoha filmech politicky uvědomělé horníky či jiné zástupce dělné třídy, se nacpe všude. Česká televize je plná Krausů, tedy jeho a jeho potomků. Přitom jen uráží český národ, nic jiného neumí, než nadávat na Čechy. Sledujte jeho pořad, to je programové ponižování Čechů. Stejně tak i jeho časopis, který nakonec naštěstí zkrachoval. Nedivím se, nikdo si to nekupoval, takže i Židé samotní vyhodnotili, že nemá smysl do takového propadáku strkat tolik peněz a držet ho uměle nad vodou.

Pamatuji si, napsal jste ostrý článek⁴ a předseda zelených Ondřej Liška pak na vás podal trestní oznámení.

Ano, dopadlo to výborně. Jsem dodnes vděčný svému advokátovi, který mi nezištně pomohl, protože se na to dívá stejně a nemůže už tu židovskou expanzi všude kolem nás vidět. Doporučil mi, abych podal trestní oznámení pro změnu já na Krause a jeho časopis, za to, jak hanobí český národ. S tím se Kraus nepochlubil, že musel na policii vysvětlovat, jaktože ve svém časopise znehodnocuje a tupí české státní symboly, když zveřejňuje zvrhlé „umění“ nějakého fotografa, který maloval českou vlajku do vyholeného klína nechutně obézní černošky. To jsou věci, ze kterých je člověku na zvracení, ale Kraus tomu tleská a snaží se takto ovlivňovat celou mladou generaci, která na jeho tupé fráze slyší a připadá jí to neskutečně vtipné. Vůbec jim ale nedochází, že si z nich Kraus dělá blázny, že se směje i jim. Jeho pořad je vůbec rafinovaně vystavěný – dívám se na něj často, protože je to studnice židovských osobností, ze kterých, s trochou nad-

4 <http://abbartos.wordpress.com/2012/02/11/kraus/>

sázky, čerpám mimo jiné do své encyklopedie. První část pořadu je pro jeho soukmenovce. Ne vždy, občas je tam i někdo z Nežidů, kdo je slavný, ale často to jsou Židé, kterým dělá Kraus reklamu nebo ony jemu, když se v jeho přítomnosti ukážou. Na ně je pozorný, nijak do nich nešije, nedělá si z nich legraci, neútočí na ně, před některými je vyloženě úkorný až podlézavý. Když už se u něj vystřídali všichni z mé encyklopedie, to říkám opět v nadsázce, tak tam zve ty začínající židovské hvězdičky, které ještě nikdo nezná a které si tímto způsobem budují kariéru. Začnou v nějakém židovském divadle, pak si zahrají v nějakém filmu židovského režiséra, poté je Kraus pozve do své talk-show, posléze o nich napíší židovská média --- a další židovská hvězda je na světě. Skoro každý týden u Krause je to nějaká „nadějná mladá herečka“, kterou člověk nikdy neviděl, ale takto se ty herečky a hvězdičky dělají. Takto je postupně uplácávají – Kraus a jiní. I druhý host bývá z tohoto ranku. Třetí host, to jsou kuriozity – to si vybere většinou nějakého Čecha, který sbírá plyšové medvídky, má cvičeného psa, nebo se účastní mezinárodních soutěží ve skupinové onanii. Opravdu – jsou to často prostí lidé, nějaké husičky, transvestiti, lidé zmatení, až opravdu vzbu- zují lítost nebo úšklebek. A to mají být ti obyčejní z nás, ti Češi, snaží se nám Kraus namluvit. Opak těch „hvězd“, které zve na začátku pořadu. Je to rafino- vaná propaganda, navíc vše sestříhané, takže z toho Kraus vždy vychází jako vítěz. Je to ubohé.

A když jsme u toho, existují ještě další dva pořady na bázi talk-show, které ve- dou Židé a zvou tam hlavně Židy. Nejsou tak vulgární jako Kraus. Krásný ztráty Michala Prokopa a Na plovárně Marka Ebena. Co díl, to většinou Žid. Karel Šíp je také Žid, ale nedělá to tak účelově a okatě, nenávislně, jako Kraus.

Vy tedy nevěřte, že by úspěch těchto lidí, kteří podle vás mají židovské koře- ny, byl opravdový? Myslíte, že se tam dostali jen z protekce?

Neříkám, že nejsou schopní, ale hlavní důvod, proč vidíme kolem sebe relativní úspěšnost židovských „umělců“, je ten, že jde o výsledek vzájemné reklamy, kte- rou si Židé poskytují, že jde o důsledek vzájemné loajality. Ten doporučí toho, onen pochválí tamtoho, tento napíše pěknou recenzi a zase tamten, který stojí v čele té a té organizace, připraví pěknou a oslavnou výstavu na toho prvního.

Druhý důvod je absence skutečně českých autorů, takže pak mohou skutečně vítězit podprůměrná díla páně hřebejků a jim podobných. Ale o tom jsme už hovořili.

Takže pokud jsem mluvil o soutěži, pak ale poněkud paradoxně dodávám, že by obě skupiny neměly mít stejné výchozí podmínky. Jde-li nám o nápravu stavu a má-li židovské umění (nebo byznys nebo politika nebo bankovníctví) tak velký náskok, pak nemůže být nadále podporováno. Podporována naopak mají být česká díla. Jedině touto záměrnou nerovnováhou, chcete-li diskriminací, je možné tristní stav upadající české kultury napravit. Bude kolem toho hodně křiku, jako vždy, když se umělcům sáhne na dotace, ale je to nezbytné.

Vídím, že jste se neudržel – na začátku jste říkal, že nebudete říkat jména, ale nakonec tu řada jmen padla. Nebojíte se, že jste tímto vlastně pomluvil a pohanil všechny v té své databázi?

To si nemyslím. Řada z nich byla kvalitních herců nebo hudebníků. Pokud jde třeba o vážnou hudbu, nemám k tomu výhrady, své řemeslo umí. Nebo herci typu Kopecký, Horníček a další – ti byli skutečně dobří, svou popularitu si zasloužili. Zpěvačka Hegerová – její písně mám rád. Ale jen chci poukázat na to, jak se mohlo stát, že naši kultuře dominují. Ta cesta byla od počátku umetená a my, Češi, si toto musíme uvědomit a nějak na to zareagovat, chceme-li jejich náskok dohnat. Více si věřit, držet při sobě. Vlastně se jimi a jejich strategií inspirovat. Často říkám, že bychom si měli z židovského nacionalismu vzít příklad. On je to sice spíše šovinismus, ale můžeme se z toho poučit. Proto také říkám, že potřebujeme vlastní skupinovou strategii, aby se nám podařilo zachránit to poslední, co z českého národa dosud zbývá. Židovská skupinová strategie byla pilována po staletí a židovský vliv budován desítky let. Vezmeme-li období druhé republiky a Protektorátu, jako období Židům nepřívznivé, pak opětný vzestup židovstva můžeme spatřit okamžitě po válce, kdy například mnoho Židů hromadně vstupovalo do tehdejších politických stran. Můžeme tedy sledovat postupné budování pozic, které pokračuje doposud. I v rámci poválečného období byly chvíle, kdy se Židům dařilo více (Pražské jaro) či méně (normalizace), ale i za těch horších dob si Židé svůj vliv podrželi. Popřevratová

éra je pak už téměř ve znamení jejich dominance, kdy se zdá, že vše židovské nemilosrdně drtí vše české, původní. Proto i snaha probudit český národ zpět k životu musí být „šoková“ – nemáme tolik let na to, abychom český vliv upevňovali postupně a podobně malými krůčky, jako Židé upevňovali ten svůj. Potřebujeme rázná opatření, která budou zcela jistě židovskými médii tvrdě kritizována, protože jejich dosažený vliv budou záměrně umenšovat. V čele českých státních institucí, strategických podniků, úřadů a organizací musí stát Češi. Předání klíčových křesel musí proběhnout „humánně“. Ale proběhnout musí, je to v zájmu našeho národa. Pokud tedy nechceme rezignovat a souhlasit s tím, že Češi jsou jen zapomenutým třináctým kmenem Izraele (smích).

Nezlobte se na mne, ale připadá mi, že z vás mluví zahořklost, závist, že zkrátka nedovedete sportovně přijmout, že jsou Židé úspěšní a že se jim daří.

Ano, daří se jim, protože doba jim přeje. Žijí v sladkém 21. století, kdy být Židem je „in“. Jak řekl prominentní francouzsko-židovský autor, Alain Finkielkraut: „*Oh, jak sladké je být Židem na konci dvacátého století! Nejsme již viníci v historii, ale jsme jejími miláčky. Duch doby nás miluje, ctí, ochraňuje, dohlíží nad našimi zájmy, vyžaduje naše požehnutí.*“ Říkal to na sklonku 20. století, ale ta éra ještě stále trvá i ve století našem – možná ještě více než tehdy. Takže ze mne nemluví hořkost, konstatuji věci, které občas opatrně přiznají i oni sami. Vážím si každého Žida, který toto dovede uznat, který se hanbí, který si toho všímá a distancuje se od něčeho takového. Seznámil jsem se s pánem, který je všechny zná, protože na obec chodil třicet let. Sám je Žid. Ale má podobný názor jako já a byl velice nadšený, když na mne skrze mediální masáž před volbami o tom, že sestavuji seznamy Židů, natrefil a následně jsme se sešli. To, co změnilo jeho názor na své soukmenovce, je to, že jejich počínání viděl zblízka, že byl svědkem jejich „nenasytnosti“, prospěchářství a podobně, zvláště po převratu. Jemu to vadí, protože je to čestný člověk. Mezi Židy je dost čestných lidí. Ale asi více těch, kteří přemýšlejí, jak se obohatit na úkor společnosti. A za další, nevěřím, že by Židé byli nadprůměrně inteligentní, jak se nám často vtlouká do hlavy. Ano, věřím v rozdíly mezi rasami. Uznávám, že černoši lépe a rychleji běhají, ale asi jim to tak rychle nemyslí, jako jiným rasám. Rozdíly mezi rasami nejsou jen

fyzické, ale i duševní. Cikáni jsou také od přirozenosti nějací a nikdy nebudou jiní. Židé jsou dobří v obchodu a kšeftování, ve spekulacích, protože se v tom odráží stovky let předávaných zkušeností. Ale to, že jsou nejchytřejší národ na světě, jak se často argumentuje počtem Nobelových cen? Neblázněte, to je stejný podvod jako předávání Oscarů a celý ten lesk Hollywoodu, chodníky slávy a podobně. Židé si udělují ceny, a to i ty Nobelovy, mezi sebou. Tím se jednak podporují, protože s onou cenou je spojená i finanční odměna, ale zároveň se tím i propagují, posilují vlastní sebevědomí a světu tím vytvářejí iluzi, že co Žid, to génius. Nepochybuji o tom, že to mnoha Židům pálí. Ale neskákejme na ta jednoduchá rčení o tom, že jsou nadprůměrní. Tím jen potvrzujeme jejich vlastní přesvědčení o nadlidech, za které se považují.

I kdyby to bylo tak, jak říkáte, že se Židé o svůj úspěch přičinili vlastní uživeností, kolektivním postupem, říkáte skupinovou strategií, pak i to je přece třeba hodnotit jako úspěch a uznat, že jsou dobří. Proč to nechcete uznat?

Ale to já přece nijak nerozporuji, uznávám, že jsou šikovní v tom vymoci si na současném systému maximum, profitovat z něho nejen osobně, ale i klanově. Ale jako příslušník jiného etnika se toho zároveň děším, protože mne to ohrožuje. Paradoxně přesto, že jsem příslušník národa v této zemi počtem dominantního. Nemluví ze mne závist, jak říkáte. Chci na to jen upozornit. Nikdo o tom nemluví, proto o tom mluvím já. Možná pro někoho příliš provokativně, příliš otevřeně, ale není čas věci naznačovat a říkat je zastřeně a čekat, až to všem dojde samo. To, co mi vadí, je ten stav jako takový i arogance, se kterou to Židé stále více a více dávají na odiv. Vzpomeňte na nedávný neskutečný výrok „protekčního fracka“, syna baviče Petra Novotného, který se v médiích chlubil, jak slaví chanuku. Jeho syn, Pavel Novotný, se nechal slyšet něco v tom smyslu, že mu tento systém a to, jak je nastaven, výborně vyhovuje, protože z něj profituje.⁵ To je neskutečná arogance někoho, kdo v první části věty o sobě

5 Na otázku, zda nemá představu společnosti, která by mohla být lepší, odpovídá redaktor bulváru Pavel Novotný (syn baviče Petra Novotného) s přehrávaným cynismem: “Ne, já jsem kapitalista, židovský synek a člen ODS a pro mě je nesmírně pohodlný systém, ve kterém já jako inteligentní člověk jsem schopný poměrně pohodlně přežít díky tomu, že ostatní kolem mě jsou debilové...”. (z dokumentu

demonstrativně mluví jako o „*židovském synkovi*“. Nebo třeba případ Karla Goldmana a jeho iniciativy *Stop Čechům*, kdy tento militantní člen židovské obce na svém facebooku vyzývá k vraždění Čechů a pořádá tzv. „happeningy“, kdy zkarikovaného Čecha s hlavou Brouka Pytlíka a s igelitkou supermarketu v jedné a lahvi piva v druhé ruce, za frenetického potlesku dalších Židů a multikulturníků, popravuje provazem na pražské náplavce. Média k tomu také nadšeně přibrukují, jak je to vlastně vtipné, ale nedochází jim, že pan Roztočil, jak si říká, aby opět za české jméno skryl své židovství, je ve skutečnosti jakýsi Goldman, člen Židovské liberální unie, člověk praktikující magii, kabbalu, překládající Talmud. Chystáme na něj trestní oznámení, protože kdyby někdo vykřikoval podobná hesla o Židech, bude ukamenován a před maislovkou bude srocení davů, kde bude Leo Pavlát hřímat, že Žid je zase v ohrožení. Ale když Žid takto veřejně a bezostyšně vyzývá k likvidaci Čechů, jakkoli tvrdí, že jde o nadsázku, já to čtu následovně: oni jsou už tak přesvědčeni o své moci a o tom, že to zde mají vše pod palcem a že se jim nemůže nic stát a že jsou privilegovaná vrstva, že se nestydí ani něčeho tak nenávistného, jako jsou podobné výstupy. Proto na židovskou otázku chci upozornovat, protože pořád čekám, kdo se toho chopí a kdo začne Čechy povzbuzovat, aby si to nenechali líbit. Ale nikdo se neobjevuje, tak to říkám já – možná nedokonale, možná s rétorikou, která se někomu nemusí líbit, možná mne za to ukamenují nebo obšťastní dalšími trestními oznámeními, ale jako hrdý Čech a vlastenec nemohu jinak. Pořád zde slyšíme varování před tím, že se na nás valí islám, ale nevšimli jsme si, že se mezi námi pomalu a potichu usídlil jiný semitský národ, který námi pohrdá stejně jako ten muslimanský. Ale to je na dlouhou debatu o tom, že Židé jsou vlastně chazaři a podobně.

Ještě bych zůstal u té židovské otázky. Musím říci, že s vámi absolutně nesouhlasím. Jsem přesvědčen, že naše civilizace vyrostla na křesťansko-židovských kořenech a že sem židovská kultura patří. Ale i kdybyste měl pravdu vy, vaše koncepce má jednu vadu, nebo spíše složitost, obtížně

Pavla Klusáka „Dělníci bulváru“, citováno v Respektu č. 16, s. 61)

vyřešitelnou podotázku. Jak stát, když by chtěl upřednostnit Čechy před Židy, rozliší, zda jde o občana českého nebo židovského původu? Chystáte snad nové norimberské zákony?

Uznávám, že to dnes není jednoduché. To, co dříve, v dobách našich předků, bylo zjevné a nikdo nemohl své židovství skrývat, je dnes nesmírně složité. Židé se k judaismu nehlásí, v mnoha případech si po válce počestili jména, při přímé otázce leckdy své židovství zapírají. Přesto je to možné rozklíčovat. Než mne někdo nařkne ze snahy zavádět norimberské zákony, připomenu, že každá tajná služba státu sleduje své minority a vyhodnocuje jejich působení, aby měla pod kontrolou jejich činnost. Stejným způsobem sledovala Státní bezpečnost v operaci Pavouk dvacet až třicet tisíc občanů židovského původu. Tento monitoring je pro stát důležitý, vždyť stát o nás všech takové informace shromažďuje legálně, s naším vlastním svolením, například při pravidelných sčítáních lidu. Tam Židé svůj podíl ve společnosti záměrně podhodnocují – byť vzhledem k historii jejich národa se jejich opatrnosti není třeba divit. Ale skrze matriky a další dokumenty má stát možnost své minority sledovat. Sledování jsme ostatně všichni, monitorováno je vše, každý náš hovor či sms zpráva. Shromažďovat údaje o etnickém původu občana by tak pro stát nemělo být nic složitějšího – a mít přehled o tom, jak silná je která minorita, je pro stát důležité.

Stát by měl Židy sledovat? Jestli jsem v předchozích otázkách s vámi nesouhlasil, teď tvrdím, že mne při vašich slovech nepříjemně mrazí.

Vždyť jsem vám to právě vysvětlil. Ta data existují, ti lidé se sledují za každého režimu. Sčítání lidu, kde si Židé vynutili, aby se kromě československé či německé mohli přihlásit k národnosti židovské (vedle židovského náboženského vyznání), vznikla za první republiky. Tehdy Židé velice stáli o možnost přihlásit se nejen ke své víře, ale i ke své židovské národnosti. V první republice se cítili bezpeční. Monitorování byli samozřejmě i za druhé republiky i za Protektorátu, stejně jako za minulého režimu. Je to normální stav, mělo by to tak být i dnes. Jen se obávám, že výsledky Akce Pavouk jsou dnes už nedostupné a možná zničené. Dnes mají Židé pod palcem i tajné služby, takže se určitě proti těmto věcem pojistili. Ale kdyby byla vůle, dá se na tyto poznatky z minulosti navázat.

S tím souvisí i to, co jsem už naznačil, že Židé úmyslně podhodnocují svůj početní stav nejen v této zemi. Když jsem byl ještě novinář, trochu jsem se po tom pí-dil, ale oficiální židovská místa se mnou samozřejmě nechtěla mluvit. Glosoval jsem to v pár textech, které vyšly ve sborníku Obřezaná republika. Dělal jsem si tam trochu legraci z toho, že navzdory výše řečenému (že se židovství předáci za první republiky bili za to, aby ve sčítáních lidu mohli prokazovat svůj židovský původ), se dnes Židé nechtějí ke své národnosti hlásit, a tak při současných sčítáních lidu dochází ke kuriozním až humorným poznatkům, že u nás prý žije více vyznavačů jedi-ismu než judaismu, že tu máme několik tisíc buddhistů, ale asi jen tři sta Židů. I v tak požitovštěné zemi jako je Česká republika žije podle sčítání lidu více muslimů než Židů, což je samozřejmě nesmysl. Ukazuje se, že z těch asi čtyř tisíc nábožensky organizovaných Židů, což je číslo, které oficiálně uvádí židovská obec, když je tázána na počet Židů v ČR, je jen pár stovek ochotno se ke svému původu neanonymně přihlásit. Ale pak dochází k takovým zajímavým úkazům, jako že internetový web Židovské listy čte 8.000 lidí. Takže se ukazuje, že Židů je u nás alespoň 8.000, ale to je opět silně podhodnocené číslo, protože podle odhadů to je několik desítek tisíc. Spíše bych se orientoval podle onoho projektu Pavouk, který monitoroval dvě desítky tisíc Židů, což už je číslo mnohem blíže pravdě. Tito lidé se nikam nevypařili, spíše jich sem po Listopadu více přijelo z Izraele a bývalých postsovětských republik, než kolik jich vycestovalo ze země pryč, takže bych předpokládal, že jich zde bude ještě více než dvacet či třicet tisíc. Třeba ti, co jsou obecně považováni za Rusy, kteří údajně ovládli Karlovy Vary a podobně – vždyť to jsou přece z drtivé většiny rusky mluvící Židé, kteří mají sice ruské pasy, ale mají i pasy izraelské, protože to jsou původem Židé. Kdybychom tuto skupinu zahrnuli do našich součtů, pak se dostáváme k číslu 50.000 lidí, ale já si myslím, že pořád budeme na polovině reálného čísla. Přesto se všude na oficiálních stránkách židovských organizací píše, že je tu jen všehovšudy 3000 až 4000 Židů. Ale že Židé úmyslně podhodnocují své počty, a to všude a v každé době, na to poukazoval ve svých knihách už za první republiky výborný přírodovědec Velenovský.

Logickým protiargumentem nás, kteří nesdílíme vaše postoje, bude jednoduché nařčení, a to nařčení, které je ale zcela na místě – nařčení z diskriminace. Pokud vím, v současné legislativě, která se odvozuje i od unijní legislativy, není taková diskriminace možná. Pokud chcete Židům v něčem bránit, nemůže se to povést, protože stát (potažmo EU) je chrání.

Jistěže se bude říkat – Židé opět nemohou vykonávat nějaké profese, už je to tu zase a tak všelijak podobně. Ale není tomu tak. Jen v řídicích postech státu by zaujímala postavení většina, jak to má ostatně být. Židé by maximálně mohli obsadit jen takový počet funkcí státu, který by odpovídal jejich početnímu zastoupení ve společnosti (0.03 procent). Zjistili bychom tedy, že z pomyslného počtu 100 řídicích pozic by stěží mohli dosáhnout na jednu takovou. Možná by pak sami přiznali, kolik jich je ve skutečnosti. Kdyby přiznali, že ne čtyři, ale sto tisíc, pak by měli nárok na jedno ze sta pomyslných klíčových křesel.

To je od vás cynické.

Možná, ale na druhou stranu není v pořádku, když se podíváme kolem sebe a vidíme, že Židé ovládají vše, od médií přes bankovní systém až po showbiznys. Já se ptám – není takový stav nezdravý a proti národní přirozenosti? Necítili bychom se podobně nesví, kdybychom místo Židů dosadili Němce či Poláky? Cítili bychom, že je vše v pořádku, kdyby klíčové pozice státu drželi Slováci nebo Vietnamci? K takovému případu by ani nemohlo dojít, přesto v případě našich židovských spoluobčanů před touto skutečností zavíráme oči a ty, kteří na tento problém nesměle poukazují, ukřičíme jako antisemity.

Na rovinu také říkám, že nápravě tohoto stavu a ozdravení vztahů by ostatně prospěl i upřímný postoj židovské komunity, která by vystupovala bez zamlčování, bez přehánění (nafukování obětí šoa) i bez podhodnocování svého početního stavu v dané zemi, bez manipulace fakty a čísly, která by zkrátka přiznala, jak silná je její pozice a jaké jsou její ambice. Nevystupovala by pokoutně a podloudně, nepůsobila by ublíženecky (výročními zprávami o údajném antisemitismu) a hlavně – byla by pokorná a dovedla uznat chyby. Existuje jen velmi málo Židů, kteří jsou ochotni přiznat, že jestli něco skutečně povzbuzuje to, co by se mohlo nazvat antisemitismem, pak je to často židovské chování jako

takové – neskromnost, hamižnost, snaha jít bezohledně za ziskem, nepokora k tomu, co je blízké většinové společnosti, zesměšňování všeho, co s češtvím souvisí. To vše jen působí zlou krev a nevraživost obyvatelstva, které i přes mediální masáž o tom, že jsme nejpřátelštějším národem ve vztahu k Izraeli, ve skutečnosti nechce mít Izraelce za souseda, jak ukazují průzkumy veřejného mínění.

Útočíte na Židy a ještě po nich chcete, aby se vám omlouvali a uznávali nějaké chyby?

Kdyby Židé místo neustálého osočování, vyvolávání pocitu viny, místo natažené ruky a snahy získávat odškodnění za to či ono, pokorně uznali vlastní chyby a omluvili se za zla, která způsobili v minulosti i za způsob, kdy ve velkém tyjí z nic netušícího obyvatelstva, mohlo by to vzájemnému porozumění napomoci. Místo toho se my musíme neustále omlouvat za jakýsi holokaust.

Mluvíte, jako kdybyste byl přesvědčen, že Češi a Židé nemohou žít vedle sebe. Přitom už žijí 1000 let. Proč najednou vytváříte dojem, že to nejde? Štvete jedny proti druhým.

Neštvu nikoho a ani netvrdím, že Češi a Židé nemohou žít vedle sebe. Jsem ale přesvědčen, že je třeba tomuto soužití, pokud má být nejen jednostranně, ale oboustranně prospěšné, dát jasné podmínky. Z historie totiž víme, že Židé právě pro svoji nepoučitelnost a neskromnost, jistou neschopnost sebereflexe, neschopnost rozpoznat, kdy už byla překročena jistá hranice, sami proti sobě vyprovokují taková hnutí, která je pak samotné likvidují. I tak mírumilovný král a císař, který je nám dáván za vzor největšího Čecha, Karel IV., musel v případě Židů přistoupit k brutálnímu řešení a zavřel oči nad protizidovským pogromem či dokonce nařídil popravu nejnežbednějších z Židů v Norimberku. To jsou věci, o kterých netušíme, o kterých se neučíme (proč asi?), ale jsou to historická fakta. Neskromnost Židů, s jakou válcovali kulturu Výmarské republiky, vedla k reakci v podobě nástupu nacismu. Extrémní umělé požidovštění první Československé republiky, na které dnes Česká republika úspěšně navazuje, vedlo k příchodu druhé republiky, kde Židé všechny své nabyté pozice rázem ztratili.

Způsob, jakým se Židé chtějí domoci vlády nad světem, je nejlepším způsobem, jak na sebe přivolat další Boží trest.

Podle mne se snažíte vyvolat problém tam, kde není. Pro mne jsou důkazem toho, že symbióza českého a židovského národa v české kotlině působí naopak pozitivně a že se obě kultury vzájemně plodně ovlivňují, symboly jako Kafka, Staronová synagoga či další památky starobylého národa, které Češi respektují a na které se jezdí dívat turisté z celého světa. Nebo skutečnost, že Židé jsou dobří obchodníci, je přece pro Českou republiku také výhodná – spolupráce s Izraelem nám obchodně prospívá. To chcete popřít?

Musím vás přerušit. I kdybyste měl pravdu, pak Kafka ani Staronová synagoga nemohou zakrýt nebezpečí, kterým čelíme. Nechci být prorokem zlých časů, ale – už poněkolkáté použiji tento příklad a řeknu: stačí se podívat na sousední Ukrajinu, abychom si všimli, kam, do jakých krajností, může židovský vliv zajít. V českých zemích se každá změna vyřešila svým způsobem poklidně, každý převrat proběhl téměř bez výstřelu, nicméně nerad bych se dočkal toho, že židovští oligarchové budou budovat vlastní armády, střílet Slovanů, upalovat je zaživa v budovách a vypisovat odměny za jejich hlavy. Nerad bych se dočkal toho, že v násilné barevné revoluci placené Židem Sorošem (a nemylme se, je stejně tak aktivní u nás, jako na Ukrajině, i celý Listopad byla jeho práce) budou na straně „světového společenství“ a „rebelů“ proti etnickým Čechům bojovat agenti Mossadu a profesionální vojáci IDF. To, že situace na Ukrajině došla tak daleko, je jen kvůli tomu, že si ukrajinský stát nedokázal ohlídat nesmírný a stále se posilující židovský vliv, ohromné židovské investice a náboženské aktivity ortodoxních a eschatologicky laděných židovských komunit, které postupem doby vytvořily jakýsi stát ve státě. Ale o tom jsem mluvil. Takže problém tu je a je velký. A váš Kafka, když už jsme u toho, je opět jen uměle vybudovaný symbol, židovská legenda. Zmatený mladý muž, který píše zmatené texty, ve své době nezajímavé, které až později objevili filosemité jako Milena Jesenská a další Židé je celosvětově zpropagovali, jako Max Brod či Eduard Goldstücker. Tím, že se tomuto symbolu dělá neustálá reklama, tak se i jeho dílo povýšilo na něco, čím nikdy nebylo, není a nebude. Je to uměle vytvořený symbol, podobně

jako Anna Franková, jejíž slavný deník z koncentráku byl psán propiskou, ačkoli propisovací tužka vznikla až po válce. Ale takhle je to se vším. Stejně vámi zmiňovaná obchodní spolupráce s Izraelem není žádným přínosem – to, že jsme na základě židovského lobbyingu nuceni kupovat předražené armádní stroje a zbraně izraelské výroby, to přece není žádný úspěch. To jsou ty Pandury a podobné vehikly – co je na tom výhodného? Nehledě na to, že v pozadí těchto oficiálních obchodů odtékají Čechy vydřené peníze do Izraele. Ne, takto by to nešlo.

Strašíte Ukrajinou, šíříte poplašné zprávy o nějaké válce a uprchlících, kteří sem mají přijít. Já naproti tomu říkám, že soužití Čechů s Židy je příkladné. Možná byly chyby v minulosti, ale...

Nikdo se za ty chyby neomluvil. Nebo snad ano? Všichni se tváří, že chyby byly jen na straně Čechů. To za první. Za druhé, dovolím si vám oponovat a říci, že se bojím toho, že jsme ještě v horší situaci než na Ukrajině. Samozřejmě ještě neeskalovala, ale my zde nemáme jen bohaté židovské oligarchy, u nás Židé už ani netvoří jakýsi stát ve státě, oni onen stát prostoupili, český stát je dnes ve své podstatě stát židovský. Oba proudy jsou dnes k nerozeznání, jak jednou poznamenal i premiér Jan Fischer, který řekl, že se u nás to české a to židovské mísí a že Praha je po New Yorku a Jeruzalému třetím nejvýznamnějším židovským centrem. Vést tedy dělíci linii mezi židovským a českým by vyžadovalo velice ostrý skalpel. Speciálně v České republice Židé upevňují legendu o dobrých vztazích, o tisíc let trvajícím soužití, o soužití, jehož jsou současné česko-izraelské námluvy logickým vyústěním. Jako Češi jsme vlastně vychováni v tom, že naše dobré a nadmíru štědré vztahy s Židy jsou jakousi dějinnou nutností, jsou naším osudem, jsou nám předurčeny a nemůže to být jinak. To nás vede jednak k souhlasnému přitakávání (u těch, kteří té propagandě uvěřili a věří) nebo alespoň k rezignaci na to tento stav změnit (u těch, kteří by si změnit stav přáli, ale mají pocit, že vlivem oné propagandy to snad ani není možné). Lze vůbec sázet na zdravý sebezáchovný pud tohoto národa? Obnovit v něm smýšlení, které bývá karikováno jako protižidovské, ale kterému jde ve skutečnosti jen o to, uhájit český národ jako takový?

To se ptáte vy mne?

Ne, ptám se spíše řečnický. Přemýšlím sám nahlas. A znovu se vracím k tomu, co jsem naznačil ve chvíli, kdy jsme se bavili o Anežce Hružové. Z dějin máme nespočet příkladů nejen z období, kdy Židé nadmíru ovlivňovali náš veřejný život, ba dokonce kontrolovali chod českých dějin, takřkajíc drželi prst na tepu doby a neobešla se bez nich žádná větší politicko-společenská událost novodobé historie. V jednom takovém období žijeme nyní. Ale najdeme také historická údobí, kdy si národ přespřílišný židovský vliv uvědomoval a snažil se proti němu bránit. Která tradice v českých zemích převažuje – tradice, řečeno zjednodušeně, antisemitská, či filosemitská? Opět se vracím k té otázce. I o tom jsou mé studie *Obřezaná republika*, kde se snažím jednak doložit onen nesmírný židovský vliv na československou společnost, ale zároveň upozornit i na jevy opačné, tímto vlivem vyvolané. Vždyť tak často, jako se v českém období objevovaly periody beznadějně filosemitské, byly i doby, kdy byl český národ semknut a ohrožení si uvědomoval. Ať už to bylo na přelomu 19. a 20. století (ona zmiňovaná hilsneriáda), v období druhé republiky, v 50. letech (proces se Slánským apod.) či v období normalizace. Takže ten často zcela jednoznačně prezentovaný proizraelský postoj Česka (jako by byl odvěků a na věky) dostává povážlivé trhliny. Když tak nad tím přemýšlím, dokonce by se dala vystopovat jistá periodicitata, ve které se střídají filosemitská období s těmi antisemitskými. Jejich trvání se dají odhadnout na zpravidla 20 let. Od hilsneriády (ale i té předcházely roky českého nacionalistického probuzení) až do konce války, kdy negativní válečná zkušenost Čechů s Židy v nich jen upevnila předsudky vůči tomuto etniku, to bylo více než 20 let. Pak přišlo dalších dvacet let naopak prožidovské Československé republiky, kde, dodávám, byl ale filosemitismus pouze oficiální politickou linií, ač mezi lidmi zůstávaly postoje z předchozího období. A jestli mi to dovolíte dokončit, počítejte se mnou: Poté zase přichází perioda let 1938 až řekněme 1958, abychom to měli hezky kulaté, tedy období Židům ne příznivé, vyjma pár porevolučních let, kdy se vrátili z koncentráků a obsadili místa ve třech povolených stranách. Ale zase to přehnali, takže to vyvolalo onu známou protireakci v 50. letech, protože zkrátka byli příliš mstiví, příliš radikální, příliš neskromní. Pak nastala pro změnu filosemitská 60. léta (až

do roku 1968), poté normalizace, kdy byla prožidovská snad jen Charta 77 a kdy oficiální linie státu byla silně protižidovská, včetně přerušení diplomatických vztahů s Izraelem. Zase zhruba dvacet let. Momentálně žijeme opět v prožidovském období, historicky nejdelším, protože trvá už 25 let. Nicméně dá se čekat, že po něm přijde zase doba, kdy český národ zvedne hlavu a vykáže vliv židovské minority do patřičných mezí. Když jsme u těch diplomatických vztahů s Izraelem, je otázka, zda by přerušení těchto vztahů nebylo opět na místě. Navíc Izrael stejně brzy přestane existovat. Nebo alespoň zavést vízovou povinnost pro Izraelce mířící do České republiky. Ale to jsou jen sny, ve skutečnosti se chystá spíše invaze židovských uprchlíků...

Ano, to je to vaše oblíbené téma, Izraelci prchající před třetí světovou válkou do České republiky, kde si na to chystají nějaké zázemí. Izrael č. 2. Ale o tom jsme už mluvili...

Vy se nad tím ušklíbáte, ale je to tak. Opět se tomu velmi věnuji v Obřezané republice, která vyšla před pár měsíci, byť dodávám, že tehdy jsem ještě nerozuměl tomu, že jde o širší plán, myslel jsem, že se něco takového chystá jen v České republice, ale mnohem reálnější je to na Ukrajině. To je možná důvod, proč jsme na Ukrajině svědky toho, co se tam děje. Před pár dny jsem četl zajímavý článek, který tyto mé úvahy potvrdil.⁶ Zajímavé je, že to neříká nějaký konspirační teoretik, že se to nepsalo na nějakém alternativním serveru, ale že to jsou zprávy s odvoláním na mainstreamová média a citát významného izraelského experta. Ten říká, že Ukrajina by se mohla stát zemí zaslíbenou pro uprchlíky z Izraele a že to je vlastně to, o co místní židovský oligarcha Igor Kolomojskij usiluje.⁷ Jinými slovy, Izrael končí, protože se ho jeho architekti rozhodli oběto-

6 <http://www.hlavnespravy.sk/veteran-izraelskej-kontrarozviedky-sabak-kolomojskij-pripravuje-na-ukrajine-novu-zaslubenu-zem/298853>

7 Citace z článku: „V dôsledku posledných udalostí na Blízkom východe stále viac obyvateľov Izraela vážne uvažuje o presťahovaní sa na Ukrajinu. Svoje nádeje na záchranu pred islamskými bojovníkmi spájajú s menom dnepropetrovskeho gubernátora. Tento názor vyslovil politický expert, veterán izraelskej kontrarozviedky Šabak Alex Groisman, informuje UNN. (...) „USA s pomocou nimi kontrolovaných islamistov dôsledne realizuje dávno napísaný scenár kardinálnej prestavby Blízkeho východu,“ myslí si politický expert Alex Groisman, ktorého o názor požiadali novinári z The Jerusalem Post. "Nimi spustená séria farebných revolúcií už zmietla sekulárne

vat ve prospěch velkých geopolitických her. Splnil svůj účel, není to pro ně nějaký fetiš, jak si myslíme. Židé jsou přizpůsobiví a žijí v diaspoře už tisíce let, takže návrat do světa pro ně nebude nic nepředstavitelného. Zvláště, když budou mít pocit, že se vrací do svého, což se v takové Ukrajině začíná už dnes realizovat. Židé jako Kolomojskij se svými soukromými vraždíckými komandy a armádami čistí Ukrajinu od Slovanů – od Rusů a Ukrajinců – a připravuje prostor pro kolonizátory, podobně jako ve 30. a 40. letech židovští „kolonizátoři“ masakrovali původní arabské obyvatelstvo Palestiny. Je to ten stejný scénář – rozhodnou se, že jim to patří a nic jim nestojí v cestě. Jsem přesvědčen, že to je jeden z důvodů, proč umírají lidé na Ukrajině. Nejde vůbec o břidličný plyn a všechny ty další záležitosti, které možná jsou pravdivé, ale o něž jde až ve třetím či čtvrtém plánu. V prvním plánu jde o součást přestavění Blízkého východu a přípravu nové země zaslíbené. Navíc – oni mají pocit, že se vrací do svého, vždyť to jsou Chazaři, na Ukrajině kdysi vládli, vrací se zase domů.

To zní jako velmi dramatická zápletka, překvapuje mne, jak jste rychlý se svými soudy o tom, co se bude dít. Myslíte, že Izraelci, kteří si svůj stát doslova pipalají přes šedesát let a v jehož jménu dělají to, co kritizujete, se ho najednou jen tak pustí, když do něj už tolik nainvestovali?

To neznáte židovskou mentalitu. Nejde o zájmy nějakých lidí z kibucu či z předměstí Haify, kteří

vlády v Tunisku a Líbyi, 'previala' sa Egyptom. Na rade sú Sýria a Irán, potom Saudská Arábia a Turecko. V týchto plánoch však Izrael nemá miesto. (...) A dnes, keď Washington prostredníctvom 'riadeného chaosu' čistí priestor pre nové, nim úplne kontrolované kvázi-vlády, aby skrze nich získal pod svoju kontrolu všetky významné zdroje ropy a plynu, Izrael, s jeho osobitým pohľadom na budúcnosť Blízkeho východu, sa stáva zbytočným." (...) "Áno, dnes bojujú sunniti so šiitmi v Iraku a Sýrii," hovorí expert, "ale všetci Arabi majú jedného hlavného nepriateľa – Izrael. Arabi sa pri prvej príležitosti pomeria medzi sebou, aby mohli vyhlásiť Svätú vojnu Izraelu. A my, vo vlastnom záujme, by sme mali v predstihu evakuovať svojich civilistov na bezpečné miesto, kde miestne obyvatelstvo nebude nepriateľsky naladené k prisťahovalcom." "Ukrajina – ako historická vlasť mnohých pokolení Izraelitov, sa môže stať takouto novou "zemou zaslúbenou". Tu sa môžeme spoľahnúť na podporu miestnej diaspory. Hlavne dnepropetrovskej. Vďaka gubernátorovi Dnepropetrovskej oblasti Igorovi Kolomojskému (je prezidentom Európskej rady židovských obcí), sa židia na teritóriu oblasti môžu cítiť v bezpečí pred antisemitskými prejavmi zo strany nacionalisticky naladených Ukrajincov."

sionistické myšlenky zasvětili celý svůj život. Ale o bytí či nebytí Izraele uvažují ty nejbohatší židovské rody a ty se nikoho neptají. Ani svých souvěrců. Už jednou své chudší bratry obětovali na oltář svým pyšným plánům a udělají to klidně po druhé. Izrael se zrodil válkou a Izrael podle mého soudu válkou zase skončí – a nebude to válka ledajaká, ale rovnou třetí světová. Vzpomeňte na „prorocství“ zednářského předáka Alberta Pikea, který přesně předpověděl podstatu první i druhé světové války, desetiletí před tím, než k tomu došlo. Předpověděl i třetí světovou válkou a její rámec, který opět do puntíku přesně odpovídá tomu, co se dnes kolem nás děje. Někdo řídí tento svět a ví velice dobře, o co mu jde. Proto říkám, že Izrael válkou začal a válkou skončí.

Aby Židé mohli založit Izrael, museli rozpoutat peklo druhé světové války a vymysleli celý koncept holokaustu a dost možná, že i toho Hitlera za tím účelem dosadili. Možná to byl dokonce jejich člověk, v každém případě ho ale bohatí Židé ze Západu financovali a svým chudým souvěrcům, kteří jím později byli ohroženi, nijak nepomohli. Nevěřím na plynové komory, ale věřím, že několik desítek tisíc chudých Židů za války zahynulo a všelijací páni rothschildové a další členové sanhedrinu pro ně nehnuli prstem. Existují historické případy, kdy mohli mnoho Židů zachránit a oni to --- neudělali. Ale to jsem trochu odbočil. Chci říci – aby mohli založit Izrael, potřebovali světovou válku. A podle stejného scénáře potřebují opět velký světový konflikt, aby v něm mohli Izrael zase obětovat a založit místo něho jiné nástupnické centrum své moci, náhradní centrum sionismu. Sionismus nesouvisí s Izraelem, není omezen na Izrael coby kus blízkovýchodní země. Sionismus je nadčasová myšlenka, že Židé mají mít vlastní stát, ale je-li v bývalé Palestině či na Ukrajině, to je podružné. Ukrajina je lepší, je větší, bohatší. Proto ji nyní čistí od Slovanů a nezastaví se před ničím. Slované jsou jejich tradiční nepřátelé. Však jsme si také nedávno připomněli jedno výročí – v červenci to bylo 1050 let, co kníže Svjatoslav Igorevič zvítězil nad Chazary. Podobně jako Karel Martel u Poitiers zastavil vpád Arabů, Svjatoslav porazil v této významné bitvě Chazarský kaganát, čímž umožnil rozvoj Kyjevské Rusi a ukončil nadvládu Chazarů nad východoslovanskými kmeny. Netřeba dodávat, že tito Chazaři jsou předky většiny dnešních Židů, Izraelců. Většina obyvatel Izraele nemá semitský původ, ale chazarský, kdy Chazaři byli

pouze konvertité k judaismu. Čili všechny řeči o vyvoleném národu jsou jen fraška a hra, propaganda – ve skutečnosti většina Židů nejen v Izraeli, ale i v diaspoře, a tedy i u nás, žádný židovský (ve smyslu semitský) původ nemá. Mohl bych říci, že tudíž ani žádný nárok na biblickou zaslíbenou zemi. V tomto smyslu je dnešní Ukrajina, nebo spíše to, co z ní zbylo, skutečnější a pravější vlastní větší Izraelců, takže se nedivím, že se do ní stahují.

To, co říkáte, zavání popíráním holokaustu. Zpochybňujete, že holokaust byla skutečná událost?

Nezpochybňuji, že něco jako „celopal“, „zápalná oběť“, což je překladem hebrejského výrazu „šoa“, výrazu pro holokaust, proběhlo. Byla to ale oběť ve prospěch temných sil. Byla to satanistická oběť démonickým silám, satanistická oběť, kterou vykonali bohatí Židé, kteří těmto démonickým silám věří a slouží, kteří je uctívají. Nedávno v Oděse, kde uhořela stovka proruských separatistů, to bylo to samé – nese to všechny znaky magického rituálu. Nahnali Slovany – Rusy do budovy, uzavřeli ji a zapálili. Všichni tam uhořeli, stovka lidí, ale média o tom nemluví, to musíte číst jen nezávislé zpravodajské servery, abyste se dozvěděli, jak řádí junta financovaná Židy z USA a bohatými židovskými magnáty na Ukrajině, jako je Kolomojskij. Oděsa byla jeho dílo a já s plnou vážností říkám, že někteří Židé slouží temným silám, pro své světovládné plány potřebují jejich pomoc a nakloňují si je těmito lidskými oběťmi. Opět jsme – ve své podstatě – u těch rituálních vražd. Kolomojskij je zrůda a pochopili to i někteří jeho židovští spolupůlci, hlavně Židé v Rusku, kteří z toho všeho mají samozřejmě strach. Médii, opět pouze těmi alternativními, problesklo, že se sešlo několik rabínů a seslalo na Kolomojského jednu z nejnebezpečnějších kleteb, kterou Talmud zná a která prý znamená jednoznačný konec tohoto člověka. Uvidíme, zda skončí. Tím chci ale říci, že i Židé sami si uvědomují, že lidé jako Kolomojskij slouží absolutnímu zlu. Možná si jen vyřizují účty mezi sebou, než že by se za něj styděli před námi, Nežidy, ale i tak nám to ukazuje, že události, kterých jsme svědky, mají i nějaké duchovní pozadí. Majdan nevznikl jen tak a ne nadarmo byla na tomto náměstí vztyčena iluminátská plachtová pyramida. Ti lidé tomu věří. Slouží zlu a nakloňují si ho těmito symboly, stejně jako lidskými oběťmi.

Trochu jste mi utekl z toho holokaustu.

Ani ne. Je to podobný princip. Myslím, že jsem v tuto chvíli k holokaustu řekl až až. Už jsme se na to téma bavili při nějaké z předchozích otázek, nevím, co k tomu říci dalšího. Každý přemýšlivější člověk ví, že holokaust je jen obchodní značka pro to, aby Židé mohli vydělávat na jakési tragédii, která byla samotnými jejich předáky podporována a v průběhu doby značně nafukována až do současných obludných rozměrů, kdy na vás holokaust vypadne téměř i z ledničky. Pěkně na to upozornil Petr Kalinovský, který na toto téma dokonce vypracoval diplomovou práci.⁸ V ní celý rok pozorně sledoval nejčtenější tuzemský deník a počítal v něm zmínky o holokaustu. Došel k závratnému číslu 68,9 procent – přesně taková je míra podprahové infiltrace čtenářů tímto tématem. V celkem 302 vydáních MF DNES během roku se s tématem holokaustu setkal 208 krát.

Vím, že zákon nám nařizuje tomu věřit, nepochybovat o tom, ale já za sebe na rovinu říkám – já tomu tak, jak je to dnes prezentováno, věřit nemohu. Bohužel, je mi líto, nějak se mi té víry nedostává. Klidně mne za to ukamenujte, ale já si chci zdravý rozum uchovat a zdravý rozum mi velí být v těchto věcech velmi, velmi opatrný.

Nevěříte v šest milionů průmyslově zavražděných Židů?

Nevěřím v průmyslově zavražděné Židy, věřím v průmysl holokaustu. Ale nechme toho. Šest milionů je magické číslo, se kterým Židé operovali mnoho let dopředu, než nějaký holokaust vůbec nastal, dokonce než se nějaký člověk jménem Adolf Hitler dostal k moci. Je to součást kabalistické mystiky, to číslo něco znamená, to číslo je z nějakého důvodu pro Židy velmi důležité, proto s ním pořád operují, i když i historici tvrdí, že vše bylo jinak, že obětí bylo mnohem méně. Přesto stále naskakujeme na tuto jejich hru a posíláme lidi do vězení jen za to, že té kabalistické mystice nevěří? U nás si na sobě něco takového zakusil Vladimír Stwora, šéfredaktor Zvědavce. Dovolil si jenom publikovat překlad anglického článku, který porovnával různé údaje o počtu obětí tzv. holo-

8 Kalinovský, Petr: *Vzájemný přesah mezi andragogikou a politickými systémy*, Univerzita Jana Amose Komenského Praha, 2014

kaustu. Za to, že se v článku mluvilo o tom, že obětí mohlo být o dva miliony méně, byl odsouzen. Naštěstí ho ale Klausova amnestie osvobodila. Jsem nyní moc rád, že Vladimír za nás bude kandidovat do Senátu. Ale to jen tak na okraj, na ukázkou toho, jak je to absurdní. Nehodlám tu jejich hru hrát. Nejsem odborník na holokaust, ale všem, kteří se o to zajímají, doporučuji péčí Erika Sedláčka čerstvě přeloženou knihu, která je snad nejlepším z toho, co revizionistická literatura přinesla – jmenuje se *Přednášky o holokaustu*⁹ a je ke stažení na výborném serveru Národní vzdělávací institut.¹⁰ Tam to všechno je – tam jsou argumenty, důkazy, podrobnosti. Nemá smysl je zde rozvádět. Koho to zajímá, ať si to přečte a sám si udělá obrázek, na čí straně je pravda. V záplavě proholokaustových knih je četba něčeho takového, aby měl člověk i jiné informace a sám si udělal vlastní názor, takřka povinností.

Nevěřím, jak v dnešní době může někdo zpochybňovat, že Židé za války trpěli. To máme tak krátkou historickou paměť, že i doba, ze které existují jasné důkazy, se dá tak lehce zpochybnit?

Neposlouchal jste mne, pane Steinský. Sám jsem už dříve, v odpovědi na někteřou z vašich předchozích otázek, řekl, že nějací Židé skutečně zemřeli, protože je v tom ti bohatší nechali. Tedy nezpochybňuji, že Židé šli do nějakých táborů a tam jich to mnoho nepřežilo – z důvodů špatných hygienických podmínek, epidemicky se šířících nemocí a podobně. Kolik jich zemřelo, o tom nechci spekulovat, nejsem historik, to nechám povolanejším. Jsem ale přesvědčen, že mnozí z těch, kteří jsou vydáváni za oběti holokaustu, jsou ve skutečnosti Židé, kteří jen uprchli ze svých hostitelských zemí na nějaké klidnější místo planety a dnes někde žijí a mají své potomky. Obecně je nám ale vtlukována představa, že když v dané zemi žilo tolik a tolik Židů a po válce jen tolik, tak že ten rozdíl jsou mrtví Židé, kteří nepřežili válku. Někteří samozřejmě zahynuli, ale ne všichni. Vezměte si například těžko zpochybnitelný argument, že celosvětově nezaznamenaly židovské statistiky po válce žádný pokles počtu Židů ve světě. Jak je to

9 Rudolf, Germar: *Přednášky o holokaustu. Sporné otázky pod křížovým výslechem*, Barnes Review

10 <http://www.vzdelavaci-institut.info/>

možné, když jich mělo šest milionů zemřít? Proto také dnes vyplácíme miliardy milionům pozůstalých, což je absurdní. Německý publicista Michael Winkler to napsal velice trefně – říká: „*Nikdy se nesmíte zeptat, jak to, že z jednoho a půl milionu Židů v Hitlerově mocenském teritoriu jich bylo zavražděno 6 milionů a devíti milionům je vypláceno odškodné. Tato svoboda vám byla odňata.*“¹¹ Proto říkám, a tím tuto debatu uzavírám, že bavit se o nějakých milionech je nesmysl. A pokud se chceme bavit o milionech mrtvých, pak dobrá – ale nebude to pro Židy příjemné povídání, protože vám řeknu, že to jsou naopak Židé, kteří jsou zodpovědní za smrt ne milionů, ale desítek milionů lidí, Nežidů. To jen, aby mezi námi bylo jasno.

Přiznám se, že mi nyní uniká smysl vaší poslední poznámky.

Milerád vysvětlím. Židy najdeme za každou revoltou, za každou revolucí, za každou vzpourou vůči řádu, co jich v historii bylo. Buď takové revoluce vždy podporovali nebo je přímo organizovali a řídili. Nechci zabíhat do detailů, ale je například historicky nezpochybnitelný fakt, že bolševická revoluce v Rusku a to, co přišlo po ní, dala Židům do rukou neuvěřitelnou moc. Z drtivé většiny byly všechny bolševické orgány moci obsazeny Židy, revoluce v Rusku byla židovskou revolucí a Židé si skrze ni vyřizovali účty s Rusy. Spočítejte si oběti, které si totalitní režim Židů Lenina, Trockého a dalších v Rusku vyžádal. Spočítejte si oběti komunismu jako takového – celosvětově, protože komunismus je opět další myšlenkový směr, který se zrodil v hlavách židovských myslitelů – ne někde v Rusku, jak si někdy zjednodušeně myslí ti, co Rusko nenávidí, ale vznikl na Západě, byl do Ruska importovaný. Je to evropský vynález, ale budme přesnější – je to židovský vynález. Spočítejme si oběti komunismu, uvědomme si, že to byli židovští revolucionáři v Rusku, kdo první (dříve než Hitler, ten se jen inspiroval) přišel s koncentračními tábory (gulagy), kdo způsobil ohromné hladomory, kdo zcela zdecimoval ruskou říši a nakazil bolševickou propagandou i další země. Spočítejme ty oběti a pak mlčme. Tohle je opravdový holokaust, ne to, co se za něj vydává. Holokaust se děje na nás, na Slovanech. Někdo to už konečně musí říci...

11 Michael Winkler: *Pranýř*, Guidemedia, Brno, 2014

Závěrem

Abychom nekončili tak negativně, pesimisticky, uzavřeme naše povídání nějakým optimistickým výhledem...

Nevím, co by to mělo být a abych řekl pravdu, nemám chuť lidem mazat med kolem úst. Nečeká nás nic dobrého. Bude válka, dost možná, že už začala a probíhá. Oficiálně to bude válka mezi Západem a Ruskem, ale jak jsem řekl, je to válka židozедnářů proti Slovanům nebo obecněji Nežidům. Každý vnímavější člověk už ví, že to, co se děje na Ukrajině, je počátek této války. A ve válce není nic jednoduchého. Připravme se na to, že bude krutá a že předčí všechny války předešlé. Židovští budovatelé Nového světového řádu dělají vše pro to, aby taková byla, protože na troskách starého světa chtějí konečně vystavět svůj sen o světovládě. Pro nás to ale může být výzva. Tak jako oni potřebují války pro to, aby uskutečnili své záměry, i pro nás může být nakonec válka (jakkoli námi nechtěná) možností, jak dosáhnout toho, čeho se už normální cestou dosáhnout nedá. Vzpomeňme jen na to, že první světová válka umožnila vznik našeho státu. Válka může tento národ / stát zničit, nebo může být časem probuzení a očisty, protože až ve válce si uvědomíme, co je skutečně důležité. Záleží jen na nás, na synech a dcerách tohoto národa, zda z této války vyjdeme zdecimovaní, nebo posílení a očištění.

Nevím, zda jsem něco takového chtěl slyšet a zda si to přejí slyšet čtenáři...

Já se vám nedivím, neposlouchá se to lehce, ale je to tak. V tuto chvíli je naše země jen kolonií Západu, jsme nadnárodními společnostmi a organizacemi spoutaná a vysávaná země. Možná jsme na tom o malinko lépe, než nějaké jiné

země, protože máme výhodnou polohu a jsme tak trochu předurčení k tomu, aby zde byl klid, protože mocní tohoto světa někde musí své obchody uzavírat. Ale nikdo nepopře, že jsme nesvobodná země, která ztratila svoji nezávislost a suverenitu, která ztratila vnitřní svobodu. Kdybych si myslel, že se to vše už nedá zvrátit, že se svoboda a suverenita nedá vybojovat zpět, nešel bych do politiky a nezakládal stranu. Věřím, že toho všeho můžeme dosáhnout, když si přestaneme lhát a začneme na tom pracovat. Ale to, co by možná trvalo několik dlouhých let či desetiletí, válka může urychlit. Otevře lidem oči a donutí je se rozhodnout. Pak uvidíme, jak to vlastně s naším národem je. Příští válka bude katalyzátorem změn – buď urychlí náš konec a přijdeme i o to poslední, co máme, nebo se probereme, povstaneme a znovu si vybojujeme své místo na slunci. To ale znamená pustit se už nyní do práce, připravovat takovou koncepci, jak naší zemi suverenitu vrátit. Světová válka změní tento svět a jistojistě přepíše hranice i ve střední Evropě. Je jen na nás, jak se na to připravíme.

Volám všechny hrdé Čechy, Moravany a Slezany, kterým na naší vlasti záleží, aby se přidali. Čeká nás mnoho práce...

.dodatek
některé texty z let 2011-2013

Jak se "dělá" antisemitismus

Pražská židovská obec české společnosti zase jednou nastavila zrcadlo. Mohli jsme se tak dozvědět, že v České republice došlo loni k 47 antisemitským incidentům. Vzhledem k tomu, co vše se v židovské obci považuje za antisemitský incident, bude nejspíše i tento článek zahrnut mezi adepty na antisemitské incidenty roku 2011.

Pouštím se na hodně tenkou půdu, ale snad mi mí čtenáři odpustí. Jsou věci, o kterých se nemluví, ale mluvit by se mělo. A to i s rizikem, že skončím jako vydavatel Zvědavce, kterého naše justice odsoudila k podmíněnému trestu šesti měsíců odnětí svobody za to, že na svém webu publikoval překlad textu, který číslo, o kterém se nesmí pochybovat, nahrazuje údajně objektivnějším číslem o dva miliony nižším. Takovou máme dnes u nás svobodu projevu a smýšlení.

Chci se ale zabývat jiným případem, pro mne neméně prapodivným. Podle tiskové zprávy, kterou v dubnu vydala pražská židovská obec, došlo v České republice za uplynulý rok k celkem 47 antisemitským incidentům.

Když půjdeme hlouběji a podíváme se do výroční "Zprávy o stavu antisemitismu v ČR za rok 2010", na kterou tisková zpráva odkazuje (a kterou musíme získat pokoutně, protože není nikde zveřejněna), zjistíme zajímavá čísla. Obec totiž eviduje 5 (slovy pět) "násilných incidentů na majetek", 11 (slovy jedenáct) "obtěžujících chování" (antisemitská hesla při demonstracích, emaily, výhrůžky) a – číslo největší – 31 (slovy třicetjedna) antisemitských útoků "v literatuře, médiích a na internetu." Pokud nevíte, co si pod tím představit (a co tedy židovská obec považuje za antisemitismus), pak vězte, že to neví nikdo, nejspíše ani sama židovská obec, z níž jsem se pokoušel bližší podrobnosti vymámit. Neúspěšně.

Pokud někdo svévolně obviňuje českou společnost z antisemitismu, pak bych přirozeně očekával, že předloží přesné informace, argumenty, odkazy, citace. Kupodivu ale ani v samotné zprávě uvedeny nejsou. Zpráva je totiž jen na stránku a půl dlouhým slovním balastem, který nic neříká a zřejmě bychom ho tedy neměli brát vážně. Zmíněné "incidenty" tam totiž nejsou vůbec rozepsány a popsány, antisemitské útoky v médiích tam nejsou doloženy a citovány, takže nám nezbývá, než důvěřovat židovské obci a jejímu magickému číslu, že nás nijak netahá za nos. Je to něco podobného, jako když USA oznámí světu, že zabily Usámu, ale tělo prý hned hodily do moře. A teď jim to věřte...

Zatímco mnoho lidí tak učiní a slepě bude důvěřovat (USA i pražské židovské obci), já si dovolím ten luxus pochybností.

Rozhodl jsem se věc ověřit a napsal předsedovi židovské obce Františku Bányaiovi, ale příliš jsem nepochodil. Trvá to už třetí týden, kdy marně čekám (ačkoli jsem se několikrát připomínal) na příslibené odpovědi na mé jednoduché dotazy, ve kterých židovskou obec žádám, aby předložila přesný výčet a citace těchto "incidentů". Dosud tak neučinila a dopředu mne upozornila, že ani neučiní, že mi pošle jen "komentáře" k této zprávě, kterými některá tvrzení upřesní. Ani těch jsem se ale zatím nedočkal.

Nezbývá mi tedy, než spekulovat, co asi mohlo těmi incidenty být.

Nuže spekuluji a domnívám se, že poslední jmenovaná (a zároveň nejobsáhlejší) kategorie (antisemitismus v médiích, knihách a na internetu) zřejmě zahrnuje články, které se nějakým způsobem kriticky vyjadřují k Izraeli a jeho politice nebo vůbec k židovské komunitě a to z jakéhokoli důvodu. Proto bude nejspíše i tento článek, který si dovoluje tvrzení židovské obce oponovat, zahrnut mezi antisemitské projevy. Oponovat totiž židovské obci = antisemitismus. Pokud se spolu se mnou divíte, jak je možné v naší – vůči Izraeli tak přátelské – zemi (tak přátelské, že jí široko daleko není rovno, což ostatně sama zpráva přiznává) napočítat až padesátku antisemitských útoků, zde je odpověď. Pokud totiž za antisemitismus prohlásíte kdeco, pak je možné takové velké číslo skutečně získat. Pak se samozřejmě prezentuje už jen ono číslo a ne to, jak se k němu dospělo.

Proč si to vše myslím? Dovolím si totiž poněkud neskromně říci, že jsem trochu porozuměl procesům, jakým židovské obce, organizace, instituce, think-tanky, ale i všemožné Ligy proti hanění a další podobné žalovací spolky fungují, jakým stylem antisemitismus monitorují (čím více, tím lépe), respektive, co vše za něj považují.

Příklad první

Nejlépe nám princip "vytváření antisemitismu" vysvětlí následující událost, která se zmíněnou tiskovou zprávou (a *Zprávou o stavu antisemitismu*) souvisí. Dočteme se v ní totiž, že konzervativní občanské sdružení Akce D.O.S.T. je "poměrně nebezpečný fenomén a jeho petice a prohlášení jsou prostředkem pro prosazování neofašistických, šovinistických a xenofobních tendencí."

Takto vidí D.O.S.T. pražská židovská obec a v samotné zprávě pak dodává, že jakkoli není iniciativa D.O.S.T. v České republice nová, jde o "poměrně nebezpečný fenomén, nejen pro české Židy, ale pro celý demokratický vývoj ČR".

D.O.S.T. že je nebezpečím pro Židy a demokracii? Co nám tímto tvrzením, bez uvedení jediného pádného argumentu či důkazu, chtějí čeští Židé říci? Marně jsem se i na toto ptal předsedy pražské židovské obce. Slíbil odpověď, ale neodpověděl.

Ale pojďme dál, to nejzajímavější nás teprve čeká. Když se totiž D.O.S.T. proti tomuto křivému nařčení přirozeně ohradil a židovské obci vzkázal, aby se od svých slov distancovala, respektive aby je odvolala, byl z toho podle Ligy proti antisemitismu (česká obdoba Anti-Defamation League) další „incident“. A podle mne jasný adept do seznamu incidentů na příští rok.

Strážkyně demokracie, paní Věra Tydlitátová z Ligy proti antisemitismu, totiž ihned po vyjádření DOSTu vydala prohlášení, podle kterého DOST "vyhrožuje Židům". A můj článek, který o tomto ohrazení se DOSTu pouze faktograficky pojednával a kde jsem z prohlášení sdružení citoval, na facebooku označila za "útok proti Židům". Bartoš se prý, tím, že informoval, kterak DOST nesouhlasí s židovskou obcí, dopustil útoku na Židy, napsala Tydlitátová. Nesouhlasit se Židy je tedy útokem na Židy, dozvídáme se.

Už vidíte, jak se "dělá" antisemitismus? Vidíme zde podivnou židovskou mentalitu, která je možná částečně pochopitelná z pohledu nedávné historie, ale je ve svém principu veskrze zvrácená: řekne-li někdo něco kritického k Izraeli / Židům / židům, je hned považován za antisemitu a samozvaní strážci morálky si takové vystoupení bleskově píší do notýsku, podle kterého pak vydávají zaručené zprávy o stavu antisemitismu. Dokonce i když jde jen o reakci na nepravdivé tvrzení Židů, tedy, že se napadený pouze ohrazuje, že židovská obec uvedla něco neprávem, máte to marné, máte to spočítané – i to je antisemitismus. Nedá se nic dělat.

Toto podivné počínání židovských a prožidovských organizací a atmosféra, kterou nejen v médiích, ale v celé společnosti vytvářejí, by přitom nemělo být bráno lhotejně. Vedle mediokracie, soudcokracie a dalších neřestí současné společnosti je to další nešťastná ukázka nemocné společnosti, která by měla být vážně diskutována a podrobena zkoumání. Někteří by ji možná zahrnuli pod politickou korektnost, podle mne jde ale o něco více.

Zatímco politická korektnost znamená, že provádím autocenzuru a o některých tabuizovaných tématech (nejčastěji jako novinář nebo politik) mlčím, případně používám novotvary, abych se vyhnul slovům majícím údajně negativní konotaci, kterou bych mohl některé menšiny urazit, v případě židovské otázky klesáme ve vztahu ke svobodě myšlení a slova ještě hlouběji. Kolem Židů se chodí po špičkách, mluvit a psát se o nich může jen v pozitivním slova smyslu a pokud si dovolíte sebemenší náznak kritiky (který nijak nesouvisí s rasou a náboženstvím, ale například se zahraniční politikou státu Izrael), jste na indexu a ještě vás možná nějaký dobrák zažaluje. Židé na to mají dokonce vlastní termín – latentní antisemitismus. Což je tvrzení, které není antisemitské samo o sobě, ale může k antisemitismu někdy v budoucnu inspirovat a vést. I s takovým je třeba rádně a rázně zatočit.

Jde tedy podle mne o jev, který bych vyňal z obecné kategorie politické korektnosti, protože pro svoji specifčnost snese vlastní označení. Projevuje se jakousi hyperkorektností ve vztahu k Židům na jedné straně a militantními a agresivními útoky Židů na jejich kritiky (nazývám tento jev mediální wiesenthalismus po vzoru mccarthysmu) na straně druhé (monitoring výroků,

tlak na demisi v případě politiků či vůbec společenskou likvidaci oponentů, jejich onálepkování, tlak na jejich věznění, zakládání udavačských spolků, lobbying, kupování si politiků sponzorskými dary apod.), což zpětně ještě více posiluje onu hyperkorektnost. Jde o jakýsi začarovaný kruh, který se téměř nedá prolomit, protože kdykoli na něj někdo poukáže, je po stížnostech židovských organizací umlčen. Zahrnul bych sem i židovské útoky na cokoli, co připomíná nacionalismus u daného národa a přitom neustálé zveličování historie a zásluh židovského elementu v dějinách světa i v dějinách daného národa a s tím spojený radikální nacionalismus židovský, který je ale kupodivu povolen a v médiích vydáván za přednost (zatímco u všech ostatních národů prohlašován za přežitek).

Příklad druhý

I ten je součástí mediální války o DOST. Když vyšel v časopisu Respekt dehonestující článek o Ladislavu Bátorovi a spol., napsal jsem v reakci na to text, který jsem po autorce nazval "Hluboký výstřih Silvie Lauder" a vyjádřil v něm podezření, že nenávisť k aktivitám Akce D.O.S.T. může vycházet krom příčin politických také z příčin náboženských a že může mít co do činění s národností jeho autorky, která ukázkově podléhá oné výše zmíněné hyperkorektnosti. Už tehdy jsem totiž tušil, že cílený útok na D.O.S.T. vyvěrá i z těchto kruhů. Pak přišla Zpráva židovské obce, která toto mé podezření umocnila.

Tento můj text byl následně českou pobočkou Helsinského výboru (vedenou echtovně pravdoláskařkou Annou Šabatovou – opět bych si povšíml jména) označen jako antisemitský – a to prý takovým způsobem, "který nemá v době po roce 1989 obdoby a svým obsahem je srovnatelný s články antisemitského časopisu Politika či s kolaborantským tiskem aktivistických novinářů z období protektorátu."

Pěkně děkuji. Zajímavé ale je, že v prohlášení Českého helsinského výboru, který žádá po ministrovi školství odvolání Ladislava Bátory z postu poradce ministra pro jeho údajně "fašizující" názory, je tento můj článek, který DOST uveřejnil na svých stránkách, dalším důkazem antisemitismu DOSTu. Tedy nejenže kritika někoho, kdo patří k židovské obci, je antisemitismem, ale i pře-

tisknutí takového textu někým jiným činí z toho, kdo jej přetisknul, rovněž antisemitu.

Příklad třetí

Simon Wiesenthal Center, další podobná židovská úderka jako ADL, pravidelně rok co rok zveřejňuje seznam nejhorších antisemitských výroků politiků či jiných veřejných a mediálně známých osobností (po polapení všech dosud žijících hitlerovských nacistů je zřejmě třeba honit nacisty novodobé). Nesleduji počínání tohoto think-tanku pravidelně, ale nějakým nedopatřením mi chodí jeho emaily, mezi kterými jsem našel seznam antisemitských výroků za rok 2010 (jakási obdoba zprávy pana Bányai, ale ne tak odfláknutá).

Seznam totiž uvádí celkem deset výroků, jakýsi „top ten“ nejvíce antisemitských citací z celého světa.

O některých z nich bychom mohli diskutovat, zda je považovat za antisemitské, či nikoli a jsem si jist, že většina z nich antisemitských není.

Na seznam se například dostal bývalý německý bundesbankéř Thilo Sarrazin za výrok ze svého bestselleru, že "všichni Židé mají určitý gen (...), který je činí odlišnými od jiných lidí." Myslím, že to je spíše poklona a uznání jistě například intelektuální převahy židovského národa (kterou nepopírám), než útok na židovský národ. Národ, přesvědčený o své výlučnosti, by naopak měl podobná slova vítat.

Hlavní obchodní vyjednávач EU Karl de Gucht se zase na "index" dostal za větu "nepodceňujte sílu židovské lobby na Capitol Hill (místo, kde sídlí americký kongres). Neměli byste podceňovat spjatost s americkými politiky – nezáleží na tom, zda jsou republikány nebo demokraty." Tato věta není přitom nijak urážlivá, pouze odhaluje pravdu, kterou vidí v Americe snad všichni, jen se o ní nesmí veřejně mluvit. Přitom to samé, pouze jinými slovy, ve své knize otevřeně přiznává i Zbigniew Brzezinski, když píše, že židovská lobby je v USA jedna z nejvíce úspěšných ("Také americké etnické komunity se pokoušejí ovlivňovat zahraniční politiku Spojených států; nejlepší organizaci a výsledky má židovská, řecká a arménská lobby," napsal Brzezinski v knize Velká šachovnice).

Případ Karla de Guchta měl zajímavou dohru. Od jeho slov se hned distancovala Evropská komise, proti jeho výrokům protestoval Evropský židovský kongres

a de Gucht byl veřejně označen za antisemitu. Nakonec byl donucen pronést sebekritiku a omlouval se, řka, že jeho výroky byly špatně vyloženy a že "chce jasně říct, že antisemitismus nemá v dnešním světě místo" (pro příklad zničení politika kvůli jeho údajnému antisemitismu nemusíme ostatně chodit do zahraničí, stačí vzpomenout nešťastníka Mirka Topolánka, kterému na postu předsedy ODS zlomila vaz jeho narážka na židovství expremiéra Jana Fischera (o kterém *Zpráva o stavu antisemitismu* píše, že by si ho údajně většina národa přála za prezidenta).

Něco podobného jako Gucht si pak dovolil říci i režisér Oliver Stone. Ten se na Wiesenthalův seznam nacistů dostal proto, že řekl, že v USA je kromě "velké židovské lobby" také "židovská dominance v médiích". To přitom není žádné tajemství, o židovském vlivu na média psal u nás i T. G. Masaryk, kterého stěží můžeme považovat za antisemitu. Režiséru Stoneovi přitížilo i to, když zlehčil židovský holokaust slovy, že "Hitler napáchal podstatně víc škody na Rusech, než na židovském národě" a že "o holokaustu se hovoří a píše víc, než o utrpení Rusů". Nevím, co je na tomto výroku nepravdivého, když víme, že vedle 6 milionů Židů zahynulo i 27 milionů Rusů. Že by šest milionů bylo více než 27 milionů, bychom snad mohli říci jen tehdy, kdybychom věřili, že Žid je více než Rus. A to snad – ani přes onu výše zmíněnou větší intelektuální vybavenost – není, protože před Bohem jsme si všichni rovni.

Židovská obec by si zkrátka měla uvědomit, jak dvousečnou zbraň vytahuje. Podobnými zprávami a TOP seznamy totiž může paradoxně antisemitismus jen přizívat či dokonce vypěstovat i u lidí, kteří by jinak proti Židům nikdy nic neměli. Nikdo totiž nechce, aby jeho země byla neustále známkovaná z toho, jak moc je či není "antisemitská", nota bene země, která Židům posloužila prokazatelně více než kterákoli jiná.

Nebo je toto strašení, žalování a hraní na strunu údajné viny záměrem, protože bez něj by antisemitismus neexistoval a neexistovaly by tak ani různé spolky, které z jeho monitorování žijí? (tak jako některé pro-romské organizace

nemají ve skutečnosti zájem na řešení a zlepšení situace, protože by tak přišly o smysl své existence a vládní dotace?)

Příklad čtvrtý

Zakončím spíše úsměvným příběhem, který dokazuje, že vedle antisemitismu uměle vyháněného pochybnými statistikami či antisemitismu, který je právě pochybnými a křivdícími statistikami ve společnosti rozněčován (a vzniká tak jako pouhá zlobná reakce na přehnanou politickou korektnost ve vztahu k Židům) existuje i antisemitismus vyráběný i naivními novináři nakaženými touto mentalitou.

Jde přitom o kolegu, kterého si vážím, protože v MF DNES patřil k těm rozumnějším. Viliam Buchert (dnes působící v Reflexu) totiž před časem vypustil do éteru zprávu o tom, jak antisemitismus bují mezi redaktory ČT. Věřil bych tedy, že právě mezi redaktory ČT bují všechno možné, ale antisemitismus bych tam nehledal. Buchert ho ale odhalil a hned exemplárně odsoudil. Když totiž do ČT nedávno vtrhlo po zuby ozbrojené vojenské komando a snímky ze zásahu pak obletěly média, všiml si Buchert jedné samolepky na dveřích do kanceláře jednoho z redaktorů. Byla to žlutá Davidova hvězda s nápisem "Jude", přesně taková, jakou nosili Židé v hitlerovském Německu.

Buchert hned, rozradostněn tím, že objevil něco, co ostatní přehlédli, napsal, že jde o hanebnost: "Proč tento vskutku odporný symbol holocaustu mají na dveřích redaktoři České televize?" ptá se Buchert v článku "Dělají si redaktoři ČT srandu z holocaustu?"

"Pokud si někdo vylepil v ČT tuto Davidovu hvězdu 'jen tak', je nesmírně hloupý, protože nebere ohledy na násilí spáchané nacisty na Židech. Pokud to měla být jakási legrace ('prostě jsem si někde koupil nálepku'), tak dotyčný si zasluhuje pár facek, aby se probral. A můžeme jen doufat, že neplatí třetí, nejhorší varianta: Že to byl záměr veřejnoprávního antisemity," napsal také Buchert.

Na tomto místě učiním odbočku. Před lety jsem se zúčastnil demonstrace proti antisemitismu, kdy několik tisíc lidí zaplnilo Staroměstské náměstí po mediální masáži varující před neonacistickým pochodem pražskou židovskou čtvrtí.

Účastníci demonstrace – Židé i nežidé – dostávali od pořadatelů žluté samolepící hvězdy, které si i nežidé jaksi solidárně lepili na kabáty, aby demonstrovali, že své židy "nedají".

Také jsem jednu vyfasoval a když se pak vrátil domů, bylo mi líto artefakt vyhodit. Nalepil jsem si ho tedy na papír a ukryl ho do svého "archivu", kde ho mám dodnes.

Asi už tušíte, kam mířím. Jednalo se o stejnou samolepku, jakou viděl Buchert na dveřích redaktorů. Nad veškerou pochybnost byl ten, kdo samolepku na dveře v ČT vylepil, účastníkem zmíněné demonstrace na podporu Židů. Já si ji dal do krabice, on na dveře. Byl tedy spíše fanouškem Izraele, než antisemitou.

Tak daleko nás tedy zavedl domnělý hon na antisemity živený z pražské židovské obce – novináři jsou dnes už natolik popletení, že při pohledu na Davidovu hvězdu jim to přestává myslet. Jsme papežštější než papež, nebo možná spíše – rabínštější než rabín.

Takhle nějak se "dělá" antisemitismus.

www.prvnizpravy.cz, květen 2011

Jak se "dělá" antisemitismus II

Mohou Židé do Parlamentních Listů? aneb Co "vypadlo" z reportáže JXD

Udělal jsem si konečně chvíli, abych se podíval na reportáž J. X. Doležala pro pražskou televizi Metropol, ve které se pozastavuje nad údajnou antiromskou a antisemitskou propagandou zpravodajského serveru ParlamentníListy.cz (PL).¹²

Dívat se na reportáže JXD je tedy jen pro otrlé – není to pěkný pohled a ani pěkný poslech – novinářův slovník se hemží výrazy jako 'fekální', 'sračky', 'nejšvinštější' apod. Televize tato slova sice filtrovala, takže celou reportáž (kdy se JXD ptal různých lidí, zda souhlasí s jeho pojmenováním dvou článků z produkce PL jako 'rasistických sraček') člověk slyšel jen pípání, ale i tak vyžaduje shlédnutí celého pořadu značnou dávkou sebezapření.

Protože ale od kolegů z PL vím, jaké bylo pozadí této reportáže, chtěl jsem se na vlastní oči přesvědčit, zda JXD do reportáže zachytí události tak, jak se skutečně staly. Jinými slovy, zda si počíná objektivně a profesionálně.

Zkrátím to. Nepočíná. Co se mu do reportáže nehodí, to tam nedá. (A to neříkám proto, abych se mu pomstil za to, že mne pěkně po židovsku, věren nejlepšími tradicím Talmudu, nazval v jednom svém článku "hovadem").

I když v tomto případě zcela chápu, že moment, o kterém se chystám psát, úmyslně vynechal. Jednoduše proto, že kdyby tak neučinil, nejenže by reportáž nevyzněla tak, jak si usmyslel – ona by totiž byla totálně rozbitá, nepoužitelná. Zkrátka bezpředmětná.

12 <http://www.metropol.cz/porady/prazeni/3681/archiv/>, od cca 60. minuty

O co v reportáži šlo? JXD si vzal na paškál PL, které patří na českém mediálním trhu k jedněm z mála výjimek z politicky korektních sdělovacích prostředků. Za obušek posloužily JXD dva články – jeden o Cikánech, druhý o Židech. První byl výmyslem externisty (který byl po zásluze potrestán ukončením spolupráce), druhý byl názorovým příspěvkem pišícího čtenáře.

Vyzbrojen těmito důkazy, mikrofonem a kamerou, jal se JXD navštívit sídlo PL a získat vyjádření od "někoho kompetentního".

"V českých médiích nenajdeme mnoho rasismu, s čestnou výjimkou PL, které hlasají antiromskou a antisemitskou propagandu," říká JXD. Pak vchází do budovy a před prosklenými dveřmi do redakce osloví zaměstnance, který přišel otevřít. "Jsme z TV metropol a chceme se zeptat, zda sem mohou Židi, do této redakce?" ptá se JXD provokativně v narážce na svůj původ. Jistěže, odpoví mu zaskočený muž a pozve ho i s kameramanem dál.

Reportáž pak pokračuje snahou oslovit někoho z vedení redakce a když se to nepovede (šéfredaktor na místě není), smlsne si JXD na řadovém redaktorovi, který však spršce vulgárních slov a demagogických otázek statečně čelí. Nakonec ale jinému redaktorovi dojde trpělivost a neohlášenou dvojku z redakčních prostor vyprovodí (nechce se mu poslouchat a tím méně odpovídat na přibližlé otázky typu "Proč tisknete nejsvinštější rasistickou propagandu v ČR?"). Doležalovi se to ale hodí, může si, chudinka jeden, postěžovat, že ho vyrazili. A potvrzuje to podle něho předsudek, s jakým do PL šel.

Tím záběry z prostor PL končí, reportáž pak pokračuje rozhovory s ředitelem Židovského muzea Leo Pavlátém (otázka: "Co říkáte na tu novou vlnu antisemitismu, která se u nás šíří?") a ústeckým židovským aktivistou Achabem Haidlerem, stejně jako rozhovorem s romským aktivistou, novinářem iDNES.cz a členem rady vlády ČR pro záležitosti romské menšiny (to vše překvapivě v jedné osobě) Patrikem Bangou. V něm přijde ještě jednou na přetřes Doležalova otázka u dveří – "mohou Židé do této redakce"? Doležal s Bangou se smějí, jak byl JXD zase vtipný a jak jim to tou otázkou pěkně natřel, až se museli chytit za nos.

A proč o tom všem píší? Něčím se totiž JXD nepochlubil. Z reportáže vypadla ta zásadní pointa, která jediná ji mohla učinit zajímavou a vtipnou. Kdyby měl

JXD skutečnou odvahou, nechal by ji tam a nechal by tak reportáž vyznít jinak, než jak původně zamýšlel. Nebo by alespoň od celého úmyslu odstoupil. JXD neudělal ani jedno z toho.

Pozorný pozorovatel, trochu obeznámený s životem v pražské novinářské obci, může z videozáznamu na rozpor mezi realitou a mediální fikcí přijít sám – ne tak ale už běžný divák.

Když totiž JXD, povzbuzen onou výše zmíněnou otázkou, která se mu u prosklených dveří při vstupu do PL podle jeho slov zdála tak povedená, pokračoval ve své cestě do nitra redakce, otevřel první dveře a – mírně zkoprněl. Další otázka ve stylu "jsem správně v redakci, kam nesměj židi?", kterou právě vypustil z úst, mu trochu zadržla v krku, když spatřil známého novináře židovského původu, kterak tu – nikterak nediskriminován – ťuká na notebooku jakýsi článek. "Jééé, co tady děláš? Ty tady pracuješ?" zdraví se dva známí, které pojí stejný původ.

To ale v reportáži nezazní. Kamera sice dotyčného dlouho zabírá, ale divákům nedojde, jaká konverzace se odehrála pár minut před tím. Místo toho můžeme slyšet dialog JXD s bránícím se redaktorem PL.

A tak celkové vyznění reportáže bez vědomí tohoto podstatného (a zamlčeného) detailu potvrzuje, co JXD říkal už na začátku – hnusné PL tisknou proti-židovskou propagandu, židi tam nesmějí, podívejte se, i mě vyhodili... Rasisti a antisemiti.

Je nabíledni, že s realitou ale taková reportáž nemá nic společného...

Přijde mi to vtipné. A přijde to vtipné nejen mně, ale hlavně kolegům novinářům z PL, kteří byli svědky této úsměvné historky a rádi ji teď dávají k dobru, když na JXD přijde řeč. Myslím, že to přijde vtipné i tomu jejich kolegovi, který mezi nimi – ke zklamání JXD zjevně nijak nediskriminován – pracuje.

A vsadím se, že kdyby si zahulil, uznal by, že je to vtipné, i sám velký JXD.

Ale tentokrát nechtěl být JXD vtipný. Chtěl být smrtelně vážný.

V Česku se totiž šíří nová vlna antisemitismu a JXD na to přišel. Tak mu tu radost nekažme...

www.freeglobe.cz, červen 2012

Kdo může beztrestně vyzývat k likvidaci Čechů

Představte si, že bych si založil facebookovou skupinu 'Židy v ČR nechceme'. Pravidelně bych uveřejňoval protižidovské texty a výzvy k vymlácení Židů (jako se mlátí obilí), odstranění Židů z ČR, vyhlazení Židů. Představte si, že bych na vltavské náplavce uspořádal happening, kde bych veřejně oběsil karikaturu Žida – pejzatého, skobonosého, nebo možná – ještě lépe – oděného jako bankéře, kterému budou z kapes čouhat bankovky, abychom vyšli stereotypům maximálně vstříc. Mohl by se ostatně jmenovat Goldman, to je takové typické židovské jméno. A vlastně by tak mohl i vypadat --- jako Karel Goldman...

Myslíte, že by mi média tleskala? Že by se předháněla v chvále, jak jsem vtipný? Že by si mne novináři zvali do rádia, abych o své originální iniciativě promluvil?

Nejspíše bych dostal obsílku s barevným pruhem. Ne, takový příběh je čistě hypotetický, nestal se a stát se ani nemůže.

I když v jistém ohledu se přece jen stal. Výše napsané by bylo pravdou, kdybych zaměnil jen jedno jediné slovo. Místo slova 'Žid' bych uvedl slovo 'Čech'. Facebooková skupina by se jmenovala 'Čechy v ČR nechceme', uveřejňoval bych protičeské texty a výzvy k vymlácení Čechů (jako se mlátí obilí). A na náplavce bych místo Žida oběsil Čecha – abychom vyšli stereotypům maximálně vstříc, vypadal by --- asi jako Sekorův Brouk Pytlík. Média by mi tleskala a novináři by si mne zvali do rádia, abych o své originální iniciativě promluvil.

To se stalo. Taková iniciativa vsutku existuje. Takové texty uveřejňuje, takovou karikaturu Čecha oběsila a iniciátor takové iniciativy je zván do pravdo-láskyšských médií.

Jmenuje se Karel Roztočil, i když je to jen pseudonym – zřejmě má strach, že by mu nějaký rozzlobený Čech mohl jeho výzvy k násilí vůči nám omlátit o hlavu (a já bych se tomu vůbec nedivil). Nebo tím chce naznačit, jak jsou Češi násilní a nechápou recesi, nemají smysl pro humor a proto před nimi musí svoji identitu skrývat. Vsadil bych se však, že důvod, proč používá pseudonym, je ještě jiný. Naznačím ho později.

To, že výzvy k násilí vůči etnické skupině (Čechům) nikdo neřeší, média jim tleskají a všichni to svorně považují za velkou švandu, je nejspíše dáno tím, že se iniciátoři jistí tvrzením, že jde o recesi. Jsou to přece Češi a když vyzývají k vyhlazení Čechů, je to nerozum, protimluv, ergo musí jít o švandu a švandu přece trestat nesmíme. Možná tím chceme dokázat, že Roztočil nemá pravdu, že jsme skutečně nad věcí, smysl pro humor máme, dokážeme se sami sobě zasmát, zkrátka nejsme úzkoprsí a Roztočil je vlastně se svoji obžalobou Čechů úplně mimo.

Možná by to tak mohlo být. Možná by to byla skutečně dobrá švanda, kdyby etničtí Češi jakoby v legraci vyzývali k likvidaci etnických Čechů – možná bychom se tomu mohli zasmát, že to je vtipný způsob, jak upozornit na problém rasismu, jak upoutat pozornost, jak proniknout do médií a jak šokovat. Možná bych se i já zasmál.

Má to ale háček. Problém je v tom, že ti, kdo to říkají, etničtí Češi nejsou.

Problém je v tom, že Karel Roztočil není Karel Roztočil, ale Karel Goldmann (už je nám jasnější, proč v médiích raději vystupuje s krásným českým jménem? Ono by to přece jen vypadalo divně, kdyby si nechal to své skutečné).

Problém je v tom, že výzvy k likvidaci Čechů ve skutečnosti pronáší Žid, významný člen pražské židovské obce, levě orientovaný překladatel a obdivovatel Lenina, Marxe a Mao Ce-tunga, ale i Talmudu (je předsedou občanského sdružení Talmidim), kabalista a překladatel knih o židovské magii, obhájce muslimů, kolega ředitele Židovského muzea v Praze Leo Pavláta. Tím vším Karel Goldmann alias Karel Roztočil je.

A co o něm ještě víme? Goldmannův dědeček byl asimilovaný Žid s německými kořeny, který po roce 1948 opustil rodinu a uprchl zpět do Německa. Goldmann se ke svému židovství sám propracoval (v rodině se judaismus nijak nezdůrazňoval), nejprve se obrátil k ortodoxnímu judaismu, ale protože podle halachy není pravým Židem (Žid byl jen jeho otec, ne matka), shledal ortodoxní židovství příliš restriktivním a zakotvil raději mezi progresivními liberálními Židy sdruženými v pražské organizaci Bejt Simcha. V synagoze se postupně stal jedním z vedoucích pracovníků, je zapojen do získávání finančních prostředků a do dalších komunitních projektů. Je fanatickým bolševikem, publikuje texty, které se i levicový Jakub Patočka v levicovém Deníku Referendum bojí publikovat, protože jsou plné citátů Marxe, Stalina a Lenina.

Goldmann přitom není jediný Žid, který se účastnil "recesistické" popravu Čecha. Sekundovala mu v tom například slovenská "umělkyně" židovsko-maďarského-romského původu Tamara Moyzes se svým izraelským manželem, rovněž "umělcem" Shlomi Yaffem (i ona má izraelské občanství, studovala v Tel Avivu). Tamara Moyzes se považuje za politickou "umělkyni" a aktivistku, je typickou představitelkou multikulturní levice – propaguje "gender" agendu, kosmopolitismus, zabývá se tematikou národnostních a sexuálních menšin, účastní se pochodů PraguePride a má zálibu v pořádání provokativních instalací.

A to se už dostáváme do zcela jiné roviny příběhu – Žid vyzývá k fyzické likvidaci Čecha, kterého navíc zesměšňuje a uráží. Nemáme na to nějaké paragrafy?

Ponechme teď stranou, zda českým národem Karel Goldmann pohrdá takříkajíc od kolébky, nebo zda se v něm nenávisť ke Gójům vypěstovala v židovské obci či pod vlivem studia a překladu Talmudu, na kterém pracuje (možná by to mohl pan Pavlát osvětlit). Možná to má i od toho Marxe, který chtěl Čechy vyhladit podobně jako Hitler (ale zde se kruh uzavírá, protože Marx byl vlastně také --- Žid). Důležité spíše je, že v takovém případě vše ztrácí nádech recese a ironie. Jak můžeme vědět, že jde o legraci? Co když Goldmann není recesista, ale rasista? Jak můžeme vědět, že všechna svá slova nemyslí vážně a že jen nevyužívá přízně politicky korektních médií, aby pod krytím údajně osvětové a výchovné iniciativy neříkal, co si skutečně myslí?

A co si myslím já? Že pražská židovská obec, Leo Pavlát a další význační představitelé židovské menšiny, by se měli od Roztočila / Goldmanna distancovat a za jeho urážky Čechů se omluvit. A že Goldmann by měl dostat obsílku s barevným pruhem, protože porušuje zákon, když vyzývá k násilí vůči etnické skupině.

Pak bych si myslel, že se všem v České republice měří stejně. A že zde máme svobodu slova, která ale má (a je to tak správně) jasné hranice.

Naneštěstí se všem stejně neměří a svobodu slova mají jen někteří. Goldmannové a jim podobní, kterým nikdy nic nehrozí. My, etničtí Češi, taková privilegia nemáme.

www.prvnizpravy.cz, září 2013¹³

13 Odkazuji ještě na navazující text "Mozaika se skládá. Kdo je Žid Goldmann, který volá po vyhubení Čechů?
<http://abbartos.wordpress.com/2014/01/05/mozaika-se-sklada-kdo-je-zid-goldman-ktery-vola-po-vyhubeni-cechu/>

Vladimír Stwora:

Zabetonovat holokaust je neúcta k jeho obětem

Co je to za pravdu, o níž pouhé pochybnosti stačí k uvěznění? ptá se zakladatel předního českého nezávislého webu Zvědavec Vladimír Stwora.¹⁴

Čechokanaďan Vladimír Stwora, zakladatel a dlouholetý editor webového magazínu Zvědavec.org čelí v České republice obvinění za údajné popírání holokaustu.

Toho se měl dopustit, když přetiskl článek, který pouze upozorňuje (tak jako řada různých historických prací) na existenci různých údajů o výši počtu obětí nacistického "konečného řešení". Pouhé informování o tom, že někteří historici připouštějí číslo čtyři miliony namísto šesti milionů popravených Židů, stačí některým aktivistům k žalobě a české justici k nekonečné soudní šikaně.

Absurdnost Stworova obvinění přitom dokládá fakt, že policie udání třikrát za sebou odložila jako neodůvodněné. Stejně tak soud Stworu dvakrát osvobodil. Odsoudil ho až napotřetí a to spíše jen takticky – kdyby tak neučinil, státní zástupce by se donekonečna odvolával. Takto případ poputuje dál. Možná skončí až u Ústavního soudu. Stwora se totiž netají tím, že by rád, aby ústavní soudci nesmyslný paragraf, který je proti němu používán, zrušili.

"Zákon 261a je vágně formulován, umožňuje široký výklad a tím široké zneužití. Je používán přesně k tomu, čemu měl zamezit. Totiž k potlačování lidských práv, konkrétně nejdůležitějšího práva, práva na svobodu slova," tvrdí

¹⁴ Vladimír Stwora je kandidátem Národní demokracie do Senátu v senátním obvodu č. 27 (Praha 1)

Stwora, který je sice už soudní tahanicí unaven, ale vždy na každé soudní stání z Kanady do Prahy přicestuje, aby před soudem přednesl řeč na obranu svobody slova.

Tak trochu "český Wilders", i když otočený na ruby. Nebojuje proti muslimům, naopak má pocit, že pravda je někde jinde.

Redaktor serveru Prvnizpravy.cz se s Vladimírem Stworou v době jeho pobytu v České republice několikrát sešel. Zajímavé povídání o neuvěřitelných zkušenostech s justiční mocí si přímo říkalo o rozhovor, se kterým Stwora nakonec po naléhání souhlasil. Reportér zase respektoval Stworovo netradiční přání, aby rozhovor mohl probíhat v osobnější rovině, tedy bez vykání, které je pro rozhovory obvyklé.

Vladimíre, protože tě širší veřejnost, která nepoužívá alternativní média jako je tvůj Zvědavce, zná pouze z mainstreamových médií, kde jsi líčen téměř jako zlosyn, řekni nám něco o sobě. Kdy a proč jsi odešel do Kanady, co tam děláš a proč jsi před už poměrně dlouhým časem založil server Zvedavec.org?

Odešel jsem z ČSSR v září 1984, protože jsem měl pocit, že se doma „nedá dýchat“. Zdálo se, že režim, který tam tehdy existoval, vydrží ještě dlouho. Udělal jsem to také pro své dva syny, tehdy ještě miminka. Naivně jsem si myslel, že opouštím nesvobodu a dostávám se do svobodného světa. Tenkrát nebyl internet a informace o světě venku byly nezřetelné a z druhé ruky. Teprve když jsem se „ven“ opravdu dostal, poznal jsem, že ten tzv. západní svět není o nic méně svobodný než ten, ze kterého jsem utekl.

Lituješ toho kroku?

Jestli toho lituji? V něčem byl ten krok dobrý, rozšířilo to obzory, ale celkově to byl obrovský omyl. Poznal jsem, že i na Západě se musí lhát a předstírat. Lidé jsou tam stejní jako doma, jen omezenější (to souvisí s horším vzděláním) a ne tak vyčurání. Když chtějí někoho doběhnout, je to více průhledné.

Ale abych pokračoval v původní otázce, co tam dělám a proč jsem založil Zvědavce. Jsem profesí obyčejný programátor, takže jsem se živil programováním, dokud to šlo. Po roce 2000 se začal masívně v naší branži uplatňovat

v Kanadě outsourcing. Vlastně programování bylo první profesí, která na outsourcing doplatila. Všechna práce se stěhovala do Indie, Pákistánu a dalších asijských zemí. Najednou byly všude tisíce nezaměstnaných a nezaměstnatelných programátorů. Já jsem byl jedním z nich. Po marné snaze se uchytit někde u počítače, jsem nakonec rezignoval a začal dělat doma něco, co by mě aspoň trochu udrželo ve formě. Míním v odborné formě. Programování mě totiž vždy bavilo, býval jsem v tom docela dobrý. Takže vznikl Zvědavce. Ne z potřeby něco sdělit, ale z potřeby programovat... (smích)

Jak bys tedy Zvědavce popsal?

Jak bych ho popsal? Já nevím. Snažím se hledat pravdu. Neříkám, že se mi vždy daří, mohu se mýlit. Ale zkouším to. Padni komu padni. Musíš samozřejmě hodně číst z různých pramenů. Když tohle děláš nějakou dobu, najednou zjistíš, že svět a dění kolem dostávají jasnější obrysy. Události, které si normálně člověk nespojuje, protože nemá čas tolik číst a přemýšlet o nich, najednou začnou dávat smysl. A co je ještě zajímavější, zjistíš, že ty události bývají propojené a mají určitý směr. Čím více čteš a hledáš, tím více začneš vidět do hry mocných. Co je zajímavé, že mocní se se svými plány nijak neskrývají. Otevřeně o nich hovoří i píšou. Stačí jen číst. PNAC (Project for the New American Century)? Samozřejmě, je to tam. Dokonce ve Wikipedii. Pax Americana? NWO? Totéž. Stovky tisíc odkazů – i z tzv. seriózních zdrojů. Stačí si přečíst, co říkají mocní, a podívat se na světové události jejich pohledem, promítnout do toho jejich plány. Najednou všechno do sebe začne zapadat.

Jak si vybíráš témata, co tě hlavně zajímá, z kterých zdrojů čerpáš?

Jasně, že si vybírám tzv. kontroverzní témata. Zvědavce je nezávislý a může si to dovolit. Mohu psát o tom, čemu se jiná média raději vyhýbají, ať už z obavy ze ztráty inzerce nebo protože patří někomu, kdo má jiný cíl. Daň za to je ovšem velká: Trvalý a dost vážný nedostatek finančních prostředků. Inzerenti neradi inzerují v kontroverzních médiích. Ale na druhé straně odměnou je mi podpora čtenářů. Občas dostávám opravdu hezké dopisy. Nedá se to namazat na chleba, člověk se toho nenají, ale potěší to, protože vidím, že to, co dělám, má smysl.

Snažím se stát na straně těch, kterých se ostatní z nějakého důvodu nechtějí zastat. Třeba kvůli rozpoutané hysterii nenávisti v médiích.

Co mě zajímá? To není dobře položená otázka. Odpověď by byla jen povrchní. Ale dobře, zkusme to říct obecně. Zajímají mě lidi. Možná by bylo dobré se zeptat, co je pro mě nejdůležitější. Svoboda.

Kolik máš čtenářů, pokud to není tajné, a jak bys své desetileté působení zhodnotil – povedlo se některé věci i tvou zásluhou dostat do širšího povědomí?

Počty čtenářů jistě nejsou tajné. Od února to zveřejňuji každý měsíc v pravidelném vyúčtování příjmů a výdajů Zvědavce. Denně nás navštíví v průměru 11-13 tisíc unikátních čtenářů, měsíčně máme kolem 80 tisíc unikátních čtenářů. Když se něco děje, je nějaká krize nebo tak, návštěvnost obvykle vzroste.

Netroufám si posoudit, jestli se mi podařilo dostat nějaké věci do povědomí čtenářů. To at' zhodnotí jiní. Potěšilo mě ale, že mi Národní knihovna nabídl(a) archivaci Zvědavce jako součást kulturního bohatství ČR pro uchování příštím generacím. A potěšilo mě, že Zvědavec má i heslo v české Wikipedii.

Veřejnost si tě nyní hlavně spojuje s tvým soudním sporem, kdy tě žaloba viní z "popírání holokaustu". Jak k tomu došlo a mohl bys trochu přiblížit, o co v tom sporu jde?

To by bylo na hodně dlouhé povídání. Byl jsem obviněn z podpory hnutí potlačujících lidská práva. Obviněn tedy ne, ale onálepkován. To je jednodušší, není to trestné a nálepkující strana má tím jistotu, že diskuze nebude pokračovat. Je to podpásovka, o které píše ve své knize Vzpouora deprivantů i František Koukolík (v kapitole o propagandě).

V podstatě se to dá shrnout takto: pokud nějakou dobu píšeš o vysoké politice a o dění ve světě a současně dodržuješ zásadu „padni komu padní“, brzy zjistíš, že řada událostí vede často k jedné skupince osob. Můžeš nad tím zavřít oči a věnovat se raději méně ničivým tématům. Nebo budeš pokračovat. Pokud pokračuješ, brzy to vzbudí nelibost. Oni nemohou dost dobře vyvrátit to, co píšeš, po stránce faktografické, dávám si na to pozor. Nemohou vést diskuzi,

protože nemají argumenty. Takže udělají co? V prvním kroku tě pomluví a označí nějakou ošklivou nálepkou. Je těch nálepek několik (rasista, antisemita, xenofob) a je to velmi účinné. Pokud to nestačí a dotýčný furt mele svou, musí přikročit k těžšímu kalibru. Snahou je umlčet nepohodlná slova. Kritiku na to, co dělají.

Záminkou k žalobě se jim stalo několik (asi čtyři) články ve Zvědavci. Nakonec z těch čtyř zůstal v žalobě jediný: Holocaust a jeho čtyřmilionová varianta. Uveřejnil jsem ho v červenci 2007. Pro zajímavost: Mám ve Zvědavci asi 4,5 tisíce článků a na základě jediného z nich mi hrozí až tři roky vězení. Článek jsem ani nenapsal, ani nepřeložil. Dokonce jsem ho v ČR ani nepublikoval. Publikoval jsem ho v Kanadě, kde mám trvalé bydliště, a kde jeho obsah není trestný. A server Zvědavce je v USA, kde jeho obsah také není v rozporu se zákonem. V tom žalovaném článku autor poukazuje na několik různých zdrojů počtu obětí holocaustu. Už jenom zmínit (kdekoliv na světě) česky, že existuje několik oficiálních zdrojů počtů obětí je zřejmě laškování s českým zákonem. Co na tom, že samotná Wikipedia uváděla pod heslem holocaust tabulku různých počtů obětí od 120 tisíc do 9 milionů. Mimochodem, už neuvádí. Byla editována dva měsíce poté, co jsem tento argument přednesl před soudem (smích).

Obžaloba opakovaně používá jako důkaz, že podporuji hnutí potlačující lidská práva, několik vět v tom článku. Konkrétně jde o věty: “Ve skutečnosti neexistuje žádný důkaz, že byl v jakémkoliv ‘táboře smrti’ používán jedovatý plyn, plynové komory nebo plynové pece. ‘Tábory smrti’ kontrolovali kvalifikovaní inženýři a ti uvedli, že zmiňovaná zařízení byly sprchy, že nemohla být používána jako plynové komory a že údajná úmrtí byla ‘nemožná’. Za své posudky byli uvězněni.”

Na těch několika větách jiného autora stojí a padá mé obvinění...

Kdo na tebe žalobu podal a co soudíš o Lize proti antisemitismu, která za útokem na tvou osobu stojí?

Žalobu podal sedmatřicetiletý invalidní důchodce Petr Jakeš, člen LPA a člen Hatred Watch. Úsměvné je, že ji podával čtyřikrát. Dvakrát to policie prošetřila a odložila, on se pokaždé odvolal. Když to podal potřetí, policie si nechala

vypracovat znalecký posudek, ale ten vyzněl pro mě příznivě, policie to tedy potřetí odložila, on se odvolal počtvrté přímo ke státnímu zástupci, ten nařídil vrátit případ znovu k projednání. Policie si tedy nechala vypracovat druhý znalecký posudek jiným soudním znalcem, a ten napsal, že tedy ten článek by mohl být vnímán jako porušení zákona 261a.

LPA soudit nebudu. To ať udělá za mě čas.

Jak se soud vyvíjel, kolikáté slyšení už proběhlo, mohl bys také stručně popsat jejich průběh? V jaké fázi jsi nyní?

Soud se odvíjel podobně, jako šetření policie. Poprvé mě osvobodili. Státní žalobce se odvolal a krajský soud vrátil případ první instanci. Podruhé vyměnili soudce (snad odešel sám, to nevím), soudkyně mě osvobodila, státní žalobce se odvolal a krajský soud znovu vrátil případ první instanci.

Potřetí mě soudkyně odsoudila k šesti měsícům podmíněně na dva roky (nejmenší možný trest). Sama řekla, že by mě osvobodila znovu, ale nemůže, protože krajský soud jí dal direktivu a navíc, kdyby to udělala, státní žalobce by se znovu odvolal a krajský soud by to znovu vrátil. Takové perpetuum mobile. Státní žalobce má totiž neomezenou možnost odvolávání se. Nic ho to nestojí a dělá jen svou práci. Odvolal jsem se. Krajský soud bude rozhodovat 13. července.

Máš dvojí občanství – české a kanadské. V Kanadě ale není žádná obdoba českého zákona 261a, pro který jsi souzen. Jak tedy můžeš být souzen jako kanadský občan? Znamená to, že české právo umožňuje trestat kohokoli i za hranicemi země?

Ano. V českém právním řádu existuje něco jako zásada teritoriality. Ta říká, že podle českého trestního zákona se stíhají všechny trestné činy spáchané na území České republiky. Ze zásady teritoriality by se možná mohlo zdát, že pokud Čech spáchá trestný čin v cizině, nemůže za to být ve své vlasti postižen. Opak je pravdou. Podle zákona České republiky se totiž posuzuje i trestnost činu, který spáchal český občan v cizině nebo pachatel bez státní příslušnosti, který má v České republice povolen trvalý pobyt.

I když jsi byl několikrát osvobozen, státní zástupce se stále znovu odvolával. To by mohl dělat donekonečna. Není i v tomto určitá slabina české justice?

Jistě. A není to zřejmě jediná slabina. Je jich tolik, že by to vydalo na mnoho stran textu. A často jde o detaily, které si člověk uvědomí, až když ho systém semele. Například to, že soudce může soudit od stolu, aniž by si pozval zúčastněné strany. Nebo to, že soudce nemusí dovolit obžalovanému svou obhajobu před soudem přečíst. Buď budeš mluvit z hlavy nebo nebudeš mluvit vůbec.

Za velkou slabost české justice považuji neexistenci porotních soudů, dále to, že soudci mohou běžně vynášet rozsudek od stolu. A to, že jen soud první instance zkoumá vinu či nevinu obžalovaného. Ty další v řadě už zkoumají jen případné procesní chyby, nikoliv vinu či nevinu obžalovaného.

Co je vlastně za zákon, který je proti tobě používán, kdy a jak vznikl a kdo (který politik) ho do českého práva prosadil?

Nemám tušení, jak vznikl. Ale když se podíváš do trestního řádu, najdeš ho vmáčkнутý mezi obsáhlý paragraf 260 (Podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka) a stejně obsáhlý § 262 (Používání zakázaného bojového prostředku a nedovolené vedení boje). Paragrafy 261 a 261a jsou jednořádkové a působí dojmem, že tam byly vlepeny na objednávku a rychle. Zajímavá je dikce paragrafu 261a: “Kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické nebo komunistické genocidium nebo jiné zločiny nacistů nebo komunistů proti lidskosti, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta.”

Je tam to slovíčko zpochybňuje. Takže ten zákon zakazuje pochybování. A to je, myslím, docela problém. A je zařazen v hlavě X – Trestné činy proti lidskosti. Lapidárně řečeno, zákonodárce nám sděluje, že pochybovat je zločin proti lidskosti. Něco k zamyšlení to určitě je.

Co je tvým cílem v tomto sporu, krom toho, abys očistil své jméno?

Tady jde o princip. Jde o základní právo člověka, každého člověka, pochybovat. Pokud §261a říká, že ne, je v rozporu se Základní listinou práv a svobod člověka, která je nedílnou součástí Ústavy ČR. A ústava je nadřazena všem zákonům.

Byly nějaké podobné případy v České republice, kdy by člověk stál před soudem za pouhou pochybnost o některých historických výkladech?

Tak to nevím.

Ty jsi ale holokaust jako takový nezpochybnil, pouze jsi přetiskl článek, který tvrdí, že obětí mohlo být o zhruba dva miliony méně, než se běžně uvádí. Jak se tedy na holokaust díváš?

Předně, ten článek nic netvrdí. Jen říká, že je to možná varianta. Je to ostatně i v jeho nadpisu – Holocaust a jeho čtyřmiliónová varianta. Ten článek prostě vyjadřuje pochybnosti. To je všechno.

Jaký mám názor na holocaust? Nejsem historik, jsem programátor. Co se znalostí historických faktů týče, mě by utloukli lehce čepicemi, nemám potřebné znalosti. Je ale pravda, že si nutně člověk musí položit otázku, co je to za pravdu, která musí být nařízena zákonem. Co je to za pravdu, o které pouhé pochybnosti stačí k uvěznění člověka až na tři roky vězení. Ptejme se. Jinak nám hrozí, že z nás udělají bezmyšlenkovité roboty.

Říkají: pochybovat jakkoliv o holocaustu je vyjádření neúcty k těm mrtvým. Opak je pravdou! Ti mrtví by jistě rádi, kdyby se jejich případy přetřásaly a zkoumaly znovu a znovu. Neúcta je naopak všechno zacementovat a brát to jako axiom. To je víc než ignoranství. To je kontraproduktivní.

Není dnes termín "antisemitismus" používán spíše jako nálepka pro jistým kruhům nepohodlné lidi, kteří mají vlastní rozum a o světě sami přemýšlejí? Není to klacek na ty, kteří se třeba opovází kritizovat politiku státu Izrael?

Nejen antisemitismus. Těch nálepek je několik. A samozřejmě nálepka antisemitismus je velmi často používána pro kritiku Izraele. Obsahově to slovo naprosto nejen vyprázdnilo, ale obrátilo o 180 stupňů. Semité jsou národy žijící na Blízkém východě: Sýrie, Jordánsko, Irák, Írán, Palestina a další. Zvěděvec podporuje všechny semitské národy, to lze zjistit i krátkým pohledem na obsah článků. Jak tedy mohou být antisemita?

www.prvnizpravy.cz, červenec 2011

Rabín, osel a Miloš Zeman

Prezident Miloš Zeman má za sebou dlouho očekávanou cestu do Izraele. Jak se dalo očekávat, neobešla se bez pořádného rozruchu.

Když však pomineme Zemanovu provokaci s přesunutím ambasády, byla to spíše taková obyčejná cesta. Tedy pokud nepadly sliby a nebyly uzavřeny dohody o tom, co by veřejnost neměla vědět.

Zůstalo u obyčejných frází a kýčovitých slov, kterým snad už nikdo ani nevěří, protože jsme je slyšeli už stokrát a pokud nám někdy mohly připadat odvážné a politicky nekorektní, mohlo to být nanejvýše někdy před 12 lety v době těsně po 11. září, kdy údajný boj proti terorismu byl kvůli mediálně vyšponovanému zájmu populární.

Jenže kdyby chtěl být Miloš Zeman opravdu politicky nekorektní, mluvil by dnes jinak. Odvážné by naopak bylo říkat názory, které sionisty tolik dráždí. Zeman ale odvážný není.

Zemanovo uvedení se v Izraeli začalo už pár dní před oficiální návštěvou, když se téměř v její předvečer na slavnostním zahájení tzv. Dnů pro Izrael v Hradci Králové nechal slyšet, že by mu přesunutí české ambasády v Izraeli z Tel Avivu do Jeruzaléma nejenže nebylo proti mysli, ale dokonce by se za příznivé vládní konstelace pro tento záměr pokusil získat ministra zahraničních věcí. Tím spustil vlnu negativních reakcí Ligou arabských států počínaje, přes Organizaci za osvobození Palestiny až po Hamás.

Připomeňme, že v Jeruzalémě nemá dnes velvyslanectví až na výjimky žádná země, že pouze USA a Itálie zde mají konzulát a kdesi na předměstí Jeruzaléma

mají ambasádu Bolívie a Paraguay. Dříve přitom země své zastoupení v Jeruzalémě měly, jejich přesunutí do Tel Avivu nastalo až v 80. letech v důsledku přijetí jedné z rezolucí OSN.

Přesunutí ambasády by tak bylo návratem před rok 1980 a tedy pouze obnovením původního stavu, tedy v podstatě nic revolučně nového, nicméně takový krok by byl z mezinárodního hlediska vnímán jako kontroverzní a těžko představitelný, protože narušuje současný status quo, který trvá už zhruba třicet let a žádná země ho dosud neměla odvahu porušit. Dokonce i Spojené státy, které přesunutí své ambasády zpět do Jeruzaléma schválily speciálním zákonem z roku 1995, dosud tento krok nerealizovaly a naplnění zákona se stále odkládá.

Jak později uvedlo i samotné ministerstvo zahraničí, Česká republika nic takového nepřipravuje, vláda takový návrh neprojednávala a projednávat nebude.

V jistém smyslu šlo tedy o dovednou Zemanovu provokaci, kterou se možná chtěl před návštěvou blýsknout a říci něco, čím hostitele potěší, ačkoli dobře ví, že to není v dohledné době reálné. Šlo tedy jen o plácnutí do vody, o gesto, něco, co Českou republiku nic nestojí, dalo by se na první pohled říci. Slibem nezarmoutíš.

Jenže ani taková pouhá gesta nejsou nevinná, jak se mohl Zeman přesvědčit. České diplomacii takové výroky příliš neprospívají a vztahy s arabským světem zbytečně vyostřují. Návrh může dočasně zhoršit vztahy ČR s arabskými státy, připustil i premiér v demisi Jiří Rusnok. Tedy i takové plácnutí do vody nás něco stojí. Máme tedy něco takového zapotřebí?

A proč má vlastně Miloš Zeman potřebu říkat taková slova, když ví, že toho jimi více poškodí, než získá? Vždyť získat jimi může maximálně uznání Izraele, které beztak on i celá republika dávno má, ale ztratit tím můžeme mnoho – dobré vztahy hned s několika zeměmi v regionu. Proč říkal něco, co sám musel později mírnit a co za něj žehlili i pánové Kohout i Kmoníček, sami přitom s židovskými kořeny?

Rozumím tomu, že přemýšlel, čím by trumfнул svá slova z návštěvy v roce 2002. Umím si představit, že s Hynkem Kmoníčkem seděli nad sklenkou a při

brainstormingu padaly různé nápady, jak by prezident mohl zaujmout. Ale jde opravdu jen o potřebu věčného bonmotáře provokovat, nebo je to jakýsi úzus, že k takové návštěvě má zaznít z České republiky podobný ostře prosionistický hlas, byť pouze rétoricky zamýšlený?

Musí být Češi vždy ti první, kdo Izrael podpoří / ti jediní, kteří ho podpoří? Podle těch prvenství, které známe z naší historie, by to tak vypadalo: jako vůbec první hlava státu navštívil Palestinu T. G. Masaryk, Československo uznalo nezávislý Izrael roku 1948 pouhých pět dnů po jeho vyhlášení, i přes embargo OSN jsme posléze Izrael vyzbrojovali a po revoluci to byl zase Václav Havel, kdo jako první prezident ze středoevropských zemí do Izraele po pádu železné opony zavítal. Před rokem jsme pak zase stáli téměř osamoceně (vedle států Mikronésie či Marshallova ostrova) jako ti, kteří s Izraelem a USA odmítali Palestině přiznat pozorovatelský statut v OSN.

Proč tomu tak je, je otázka, která nemá jednoduchou odpověď a vyžaduje spíše hlubší bádání o historických souvislostech. Jak před časem řekl v rozhovoru pro Prvnizpravy.cz badatel Vladimír Čermák, který o izraelských stopách v naší novodobé historii (1948, 1968 a 1989) napsal výbornou trilogii, izraelský faktor je naše dlouhodobé trauma. Možná je to také dobrá otázka pro psychologa, proč máme tendenci podlézat státu, který nám nikdy nijak nepomohl a nesehrál v našich dějinách žádnou pozitivní roli a který od nás pouze bere, ale nic nedává. Není žádným tajemstvím, že vztahy mezi oběma zeměmi nejsou rovnocenné, jak by mezi partnery měly být, ale že jde pouze o jednosměrnou podporu. Československo vždy pomáhalo Izraeli (s výjimkou utlumení diplomatických vztahů po Šestidenní válce, které trvalo až do roku 1989), ale nikdy tomu nebylo opačně.

Proč jde v případě Izraele veškerý náš pragmatismus stranou a pohybujeme se pouze v rovině emocí a ideologie, víry ve správnost svých kroků, víry v to, že podporovat Izrael je jakési Dobro an sich? Přesně tento typ uvažování prokázal na zmíněném galavečeru v Hradci Králové Miloš Zeman, když kromě výroku o ambasádě řekl i jinou perlu: "Je zapotřebí položit si jednoduchou otázku: Čím Izraeli prospět, a neptat se, čím Izrael může prospět nám" a že "některé věci se nedají obchodovat".

Zní to pěkně, humanisticky, zní to jako biblické „Jak chcete, aby lidé jednali s vámi, tak jedněte vy s nimi.“ (Lk 6, 31). Tedy přemýšlej, jak druhého potěšit, bez ohledu na to, zda ti to bude jím oplaceno. Mezi lidmi je takové altruistické chování třeba, ale měly by se takto k sobě chovat celé státy? Nebudme naivní, takto to v mezinárodní politice nechodí a Česká republika by s takovým postojem daleko nedošla.

Ledaže... Ledaže by šlo o výjimku. Tedy nechovat se takto dobrosrdečně a štedře ke všem zemím, co jich na planetě je, ale jediné k Izraeli samotnému. V Bibli by k takovému postoji jisté ospravedlnění bylo, tedy pokud spolu s Hebrejci věříme, že jsou i nadále Bohem vyvoleným národem. Tedy ve smyslu jiného biblického starozákonního verše "kdo žehná Izraeli, toho požehná Bůh". Někteří kazatelé jsou přesvědčeni, že to funguje a hledají v historii příklady, kdy se zemím, které podporovaly Izrael, skutečně vedlo lépe (i ekonomicky), než těm, které byly spíše vždy antisemitsky smýšlející. Je tedy Miloš Zeman a další tvůrci naší polistopadové proizraelské politiky přesvědčeni o tom, že v případě Izraele je jeho podpora skutečně z principu dobrá, děj se co děj? Je to projev jejich víry v to, že obnovený Stát Izrael je Božím znamením konce časů, jak se v některých protestantských církevních kruzích učí?

Než jsem k Izraeli zaujal realistický postoj, myslel jsem si dříve to samé. Věřil jsem tomu. Vyšel jsem totiž z takových křesťanských kruhů, kde podpora Izraele (nejen coby duchovní entity, ale i Izraele jako politického státu) byla téměř součástí pomyslného kánonu. V evangelikálních kruzích po celém světě, ale i v těch u nás, je křesťanský sionismus, tedy podpora Státu Izrael, značně rozšířen. Aktivita mezinárodní sionistické organizace ICEJ (která byla založena v 80. letech a svoji pobočku má i v ČR) nacházejí v tomto církevním prostředí vydatnou odezvu, česká pobočka ICEJ je ostatně personálně propojena s řadou vedoucích křesťanských pracovníků jednotlivých evangelikálních církví.

Od svých čtrnácti do jednadvaceti let jsem byl členem charismaticko-letniční, později spíše evangelikálně se prezentující, církve zvané Křesťanské společenství Hradec Králové, později sloučené s Jednotou bratrskou. Od roku 1997 tato křesťanská církev, která se z poněkud zvláštních důvodů před hradeckou i širší veřejností prezentuje starozákonním výrazem (říká si Křesťanské centrum

SION), pořádá tzv. Dny pro Izrael. Organizátorům se povedlo učinit z akce jistou místní tradici a přilákat na tento týdenní festival proizraelské kultury a přednášek řadu známých lidí a na úvodní slavnostní zahájení vždy i řadu místních i celostátních politiků. Úspěšný projekt, konající se ve spolupráci s velvyslanectvím Izraele a pod záštitou izraelského ambasadora, se zalíbil i v jiných církvích, které pořádají své menší Dny pro Izrael, zpravidla spíše skutečně "den" než "dny", protože co do velikosti akce si hradecké "dny" dosud drží prim.

Loni například do Hradce zavítalo hned několik prezidentských kandidátů, protože Dny pro Izrael tehdy spadaly do právě se rozbíhající předvolební prezidentské kampaně. Jan Fischer, Miloš Zeman i Přemysl Sobotka se na akci Křesťanského centra Sion předháněli v tom, kdo bude větším jestřábem. Když přijel letos Miloš Zeman jako prezident, mohl on i jeho hostitel, pastor Denis Doksanský, téměř nostalgicky vzpomínat na loňský ročník, kdy ještě nebylo jasné, kdo na prezidentské křeslo usedne.

Dny pro Izrael se v Hradci Králové konají rovněž ve spolupráci s ICEJ ČR. O ICEJ, neboli Mezinárodním křesťanském velvyslanectví Jeruzalém (International Christian Embassy Jerusalem) jsem už kdysi psal v článku "Kristus na hákovém kříži". Jde o světovou sionistickou organizaci evangelikálních křesťanů, kteří věří v Boží vyvolení Izraele a v to, že je Izraeli třeba žehnat, protože si to Bůh přeje a protože takové jednání podpory odměňuje (a opačné trestá). Motivů je více – někteří skutečně věří, že navrácení se Židů z celého světa, kam se po zboření jeruzalémského chrámu rozprchli, do státu Izrael je jedním z největších zázraků, naplněním biblických proroctví a zároveň znamením konce věků, protože podle Bible bude předcházet apokalyptickým událostem. Sionisté v Izraeli toto silné křesťanské hnutí vítají, jiní Židé se zase na něj dívají s jistou nedůvěrou, protože se obávají, že křesťané svá slova podpory nemyslí vážně a ve skutečnosti chtějí Izraelce evangelizovat a donutit přijmout víru v Ježíše Krista. A nedivil bych se, kdyby řada členů této organizace, včetně jejích vůdců, byla ve skutečnosti křesťany jen formálními a v této politicko-vyznavačské podpoře Izraele tak hledala spíše projev svého vlastního židovství, naplnění své vlastní židovské identity. To je podle mého názoru i případ některých představitelů české pobočky ICEJ.

"Velvyslanectví bylo založeno jako akt solidarity s židovským národem a jeho více než 3000 let trvající vazbou na Jeruzalém. Dnes reprezentuje miliony věřících z více než 125 zemí světa, které spojuje láska k židovskému národu a izraelskému státu a zájem o něj. ICEJ je považováno za největší křesťanskou sionistickou organizaci, která má aktivní zastoupení ve více než 80 zemích světa. V jeruzalémském centru pracuje na plný úvazek více než 50 pracovníků ze 12 různých zemí," pravi se na webových stránkách ICEJ ČR.

Hnutí vzniklo v 80. letech jako výraz víry v to, že Izrael je země Židům zaslíbená, Jeruzalém nedělitelný a má být nezpochybnitelným hlavním městem Izraele. Proto, ač mají všechny státy své ambasády v Tel Avivu, sionističtí křesťané chtějí jít příkladem a své "křesťanské velvyslanectví" symbolicky i prakticky (na adrese: 20 Rachel Imeinu, P.O.Box 1192, 91010 Jerusalem, Israel) umístili do Jeruzaléma.

Nápad přestěhovat ambasádu (kupříkladu České republiky) do Jeruzaléma je tedy vpravdě silně sionistická myšlenka a v podstatě součást agendy tohoto mezinárodního proizraelského lobbyistického sdružení, kterým ICEJ je.

Je tedy Miloš Zeman ve vleku sionistů, když prezentuje jejich názorový svět, ve kterém je – poněkud kýčovitě – Izrael líčen jako ostrov demokracie a zahrada rozkvetlá uprostřed pouště? Však se také organizaci ICEJ Zemanův výrok velmi zamlouval a česká pobočka ihned přispěchala s tiskovou zprávou, ve které tvrdí:

"Vítáme zájem, který vzbudil prezident republiky Miloš Zeman svými výroky o přesunutí velvyslanectví z Tel Avivu do Jeruzaléma. Podporujeme racionální debatu na toto téma a jsme přesvědčeni, že existují dobré morální, historické i právní důvody k tomu, aby mezinárodní společenství jasně uznalo Jeruzalém jako hlavní město Státu Izrael. Uvítáme, půjde-li v tom Česká republika příkladem. Jsme přesvědčeni, že právě principiální postoj, nikoli ustupování nátlaku, přispěje ke skutečnému míru na Blízkém východě. Mezinárodní křesťanské velvyslanectví bylo v Jeruzalémě založeno v roce 1980 právě v době, kdy řada států na nátlak arabských zemí přesunula své ambasády z Jeruzaléma do Tel Avivu. Dnes reprezentuje miliony věřících z mnoha zemí světa, které spojuje hluboký vztah k židovskému národu daný společnými kořeny."

Už dříve jsem také psal, že ICEJ udržuje dobré vztahy s řadou českých politiků, a to nejen s jednotlivci napříč politickým spektrem, ale dobré kontakty měla česká pobočka například i do vlády premiéra Petra Nečase, kdy Mojmir Kallus, profesí tlumočnick, překládal dokonce tiskové konference s izraelským premiérem. Aniž bych tak ICEJ přeceňoval, je možné říci, že je ve svém lobbování za Izrael úspěšná, daří-li se jí získávat pro tuto věc politiky tak rozdílného rázu jako je Petr Nečas na jedné a Miloš Zeman na druhé straně.

O tom, že nová vláda je v některých ohledech ještě více prosionistická, než ta předchozí (a je v tom navíc podporována stejně smýšlejícím prezidentem, což je kombinace dříve neznámá – Václav Klaus byl v blízkovýchodní politice opatrný, ostatně Zemanova návštěva je náhradou za odloženou Klausovu cestu), svědčí i to, že s novou vládou Česká republika změnila svůj názor na hnutí Hizballáh a souhlasila s jeho zařazením na listinu teroristů. Prezident Miloš Zeman zase prosazuje a izraelské straně už svůj úmysl oznámil, aby rakouský kontingent, který před několika měsíci odešel z Golanských výšin, byl nahrazen dvěma stovkami českých vojáků, kteří by tak v rámci mise OSN působili při syrsko-izraelských hranicích. Zatímco to druhé je spíše gesto a o návrhu bude ještě několik měsíců diskutovat OSN, která má i konečné slovo, to první se už v politice naplno projevilo, kdy změněný postoj České republiky skutečně zařazení vojenského křídla libanonského hnutí Hizballáh na evropský seznam teroristických organizací umožnilo, protože do té doby byla záležitost v EU vyrovnaná, ale se změnou postoje české vlády se pro tento krok získala dostatečná, byť těsná, většina. Není nezajímavé, že rovněž prosionisticky orientovaný Kohoutův předchůdce Karel Schwarzenberg měl v tomto ohledu jiný názor.

Zakončím tím, na co už v komentáři k Zemanově návštěvě poukázal na serveru BritskéListy publicista Daniel Veselý. Ten totiž trefně poznamenal, že – jak nás informovala hlavní média – Zemanovu návštěvu poněkud narušila smrt a rozloučení s populárním izraelským rabínem Ovadia Josefem. Veselý podotýká, že tento rabín byl znám svými rasistickými výroky na adresu Nežidů, kteří se prý narodili jen proto, aby Židům sloužili. Arabové by pak měli být podle něho Izraelci (s požitkem) vyhlazeni. Kdybyste ho poslouchali (ostatně i viděli – jeho tvář je k nerozeznání od tváří islamistických vůdců), nevěděli byste, zda

nemluví nějaký ten v našich médiích tolik démonizovaný arabský řečník, který na nevěřící psy dští síru.

"Gójoové se narodili jedině proto, aby sloužili nám. Jiné poslání kromě služby národu Izraele na světě nemají. K čemu jsou pohani potřební? Budou pracovat, orat a žnout. My budeme sedět jako páni a jíst," řekl rabín podle izraelského listu Haaretz, jak citovala před časem i některá česká média.¹⁵

K tomu, proč pohané vůbec žijí tak dlouho, prohlásil: "Pohani jsou jako ostatní – musí zemřít, ale Bůh jim dal dlouhověkost. Proč? Představte si osla. Když uhyne, přijde člověk o peníze. Je to jeho sluha, a proto je mu dán dlouhý život, aby pro Žida mohl dlouho pracovat," řekl také.

Jeden by si mohl myslet, že jde o extrémní názory okrajového lídra okrajového hnutí. Jeden by si mohl myslet, že s takovými lidmi nemá Netanjahu nic společného a že když jednáme s Izraelem, jednáme jen s těmi, kteří chodí v obleku, mají ústa plná slov o demokracii a byznysu a tváří se jako naši největší přátelé.

Jenže kdyby byl Zeman odvážný (alespoň sám k sobě), uvědomil by si – a alespoň ve chvíli, kdy Netanjahu musel Zemanovu návštěvu přerušit a odcestovat na poslední rozhovoru právě s tímto umírajícím rasistou a zakladatelem ultrakonzervativní strany Šas, mu to už snad skutečně mohlo dojít – že přes všechny moderně znějící fráze a proklamace má v Izraeli stále navrch extrémní forma přesvědčení o vlastním vyvolení a nadřazenosti a že i ti, kteří se tváří jako moderní politici, se před těmito fanatickými náboženskými vůdci hluboce sklánějí a myslí si totéž, co oni. Mohl by si pak uvědomit, že Česká republika se všemi svými vstřícnými gesty sehrává úlohu pouhého služebníka Izraeli, pouhého Mouřenína, a že je užitečná jen potud, pokud slouží izraelským záměrům. A že tedy i Zeman sám, pokud tedy před námi něco netají, je jen obyčejný Gój, jehož – slovy zmíněného rabína – jediný význam spočívá v tom, že slouží židovskému státu, asi jako oslík svému majiteli, jinak nemá nejmenší hodnotu.

15 <http://www.haaretz.com/jewish-world/adl-slams-shas-spiritual-leader-for-saying-non-jews-were-born-to-serve-jews-1.320235>
http://zpravy.idnes.cz/gojove-jsou-na-svete-proto-aby-slouzili-zidum-tvrdi-izraelsky-rabin-1ie-/zahranicni.aspx?c=A101020_145802_zahranicni_aha

Myslím, že prezident Miloš Zeman, ale i křesťanští sionisté jako například můj bývalý pastor Denis Doksanský, kterého tímto přátelsky zdravím, by se nad tím vším měli zamyslet.

www.freeglobe.cz, říjen 2013

ŽDU-ČSL. Ze strany klerikálů je strana rabínů

Co se to stalo s tou Křesťansko-demokratickou unií, s tou stranou tradičních lidovců, stranou katolíků, stranou křesťanských věřících, stranou, která – alespoň v době svého vzniku – reprezentovala křesťanské hodnoty, církevní zájmy, tradiční venkov? Co se stalo s tou stranou, že za ni dnes v hned několika krajích kandidují jako lídři – Židé?

Nemám nic proti tomu, když se Židé ucházejí o hlasy nás, voličů, většinových etnických Čechů. Je jich tu mezi námi jistě dost a mají své legitimní zájmy. Je proto přirozené, že jdou do politiky. Z hlediska českých zájmů by sice bylo lepší, kdyby zde existovala nějaká Židovská strana, tak jako za první republiky, tedy strana, kde by bylo na tuto menšinu a její politické zájmy více vidět, než když se její představitelé infiltrují do všech stran, čímž si zajišťují skutečnost, že po každých volbách mohou být tou nejvíce spokojenou, protože nejlépe zastupovanou, zájmovou skupinou.

Ale Židovská strana je iluzí. Byla ostatně na nic už za první republiky. Už tehdy za ni totiž kandidovali jen ti největší sionisté, kteří své etnicky pojaté židovství dávali okázale najevo a hrdě se k němu hlásili. Drtivá většina všech ostatních Židů, kteří své židovství spíše takticky skrývali, stejně zůstávala v ostatních partajích. A pak – i ta Židovská strana sama vlastně ani tehdy moc netáhla. V době své největší slávy měla stejně jen dva poslance.

Co by se ale za první republiky, jakkoli jsem vystřízlivěl z naivního obdivu k tomuto období, stát nemohlo, je to, aby Židé pronikli na přední místa kandidátek explicitně křesťanské strany. Ano, byli zastoupeni ve všech stranách, nejvíce u realistů a možná o něco více ještě v sociální demokracii, ale existovaly

i strany, do kterých přístup neměli, protože oběma skupinám bylo jasné, že se to zkrátka nehodí a nesluší.

Není bez zajímavosti, že to byla právě sociální demokracie, která se nakonec dohodla s Židovskou stranou na společné kandidátce, protože Židé tušili, že ani v době pro ně tak příznivého Masarykova Československa by s čistě židovskou kandidátkou neuspěli – oni dva zmiňovaní poslanci-sionisté se pak do parlamentu nakonec vydrápali na zádech socialistů.

Nejinak tomu je dnes. Židé jsou ve všech politických stranách a stálo by za to toto téma podrobněji zmapovat, protože nám pak mnohé osvětlí (proč se ty které politické strany chovají tak či onak, proč prosazují tu či onu agendu, jak to, že máme vždy a za každé politické reprezentace tak exkluzivní vztahy s Izraelem apod.). Vlastní stranu ale Židé nemají. Nevypadalo by to dobře, vzbuzovalo by to antisemitismus. A nejspíše by taková strana nezískala hlasy ani všech Židů samotných, natož Čechů – měla by neúspěch zakódovaný ve své vlastní podstatě.

Takže co? Je potřeba uzavřít dohodu (třebas i nepsanou) s nějakou politickou stranou o veřejné či neveřejné spolupráci, vzájemné podpoře a společné kandidátce.

Sehráli letos lidovci úkol, který kdysi ve 30. letech zastali sociální demokraté?

“Konverze Hermana Žida”

Posudte sami. Lidoveckou jedničkou v Praze je Daniel Herman. Ten se svým židovským původem ani netají, ba považuje ho za přednost a zřejmě i za kvalifikaci k tomu, aby mohl šéfovat tu Ústavu pro studium totalitních režimů, tu zase být poslancem českého parlamentu. I ve své nynější předvolební kampani pořádal přednášky o svých židovských kořenech.

Vždyť to ale byl nejbližší spolupracovník kardinála Vlka a mluvčí České biskupské konference, namítl by někdo. Ještě před pár lety by Hermanovo jméno na kandidátce KDU-ČSL nikdo nemohl zpochybňovat.

Jenže od té doby uplynulo mnoho vody a z katolíka Hermana se stal vášnivý judaista, který se rozpomněl na své kořeny, sekl kněžstvím a raději se vydal do služeb Jana Švejnara a dalších havlistů. Pak byl dosazen do ÚSTRU, kde přijímal

– jak se sám přiznal – telefonáty z Izraele, pracoval na propagaci holokaustu, spolupracoval se sionisty s ICEJ či – jak zjistil Daniel Solis – s iránskými teroristy, lidovými mudžahedíny, kteří v žoldu Izraele podnikají teroristické útoky proti iránské vládě. Herman se nakonec do parlamentu probojoval.

Sociologie jako židovská věda

Ve Středočeském kraji vedl kandidátku sociolog a jeden ze zakladatelů Občanského fóra v roce 1989 Ivan Gabal. Fanatický havlista, v letech 1991-1992 pracoval dokonce pro Havla na Hradě. Gabal se svým původem sice nijak nechlubí, možná ho i trochu skrývá, ale některé věci zapřít nemůže. A to nemám na mysli jen jeho fyziognomii (se svou vizáží by mohl udělat parádu v izraelské politice, vypadá totiž trochu jako Avigdor Liberman), ale na mysli mám spíše oblast jeho zájmů.

Je především sociolog, věnuje se tématům menšin obecně, zastává se Cikánů a propaguje multikulturalismus – jak by řekl psycholog Petr Bakalář, autor skvělé knihy Tabu v sociálních vědách – jedná přesně v intencích židovské skupinové strategie. Ostatně, sociologie byla vždy výhradně (a je i dnes) doménou Židů a dříve se jí i tak říkalo – židovská věda.

Gabal se angažuje v pražské židovské obci. Když se tam před lety maminkovci (ti, co jsou Židé po mamince, tedy z hlediská Tóry “pravi” Židé) a tatínkovci (ti, co mají tu smůlu, že jsou jen po otci, pročez si je ti “po mamince” dobírají a neuznávají je) servali o vliv nad stamiliony korun zisku, který pražská židovská obec ročně (zejména na nájmech a na turismu) vydělá, byla Gabalova kancelář (Gabal Analysis Consulting) jakýmsi arbitrem tohoto sporu. Přepočítávaly se v ní hlasy z volby nového vedení obce, které jedna skupina Židů napadla jako zmanipulované druhou skupinou Židů.

Gabalovou manželkou je Jana Hybášková. Už v minulých volbách za lidovce (neúspěšně) kandidovala a vedla kandidátku v Praze. Hybášková je rovněž židovského původu a když byla poslankyní evropského parlamentu, předsedala skupině EU-Izrael. Její silně proizraelská, sionistická stanoviska jsou důvěrně známá každému, kdo se tématem zabývá.

Gabal už za lidovce také v minulosti kandidoval – do Senátu v roce 2012 za volební obvod č. 17 Praha 12 jako nezávislý kandidát s podporou KDU-ČSL a Strany zelených. Získal 14,06 % hlasů a nedostal se do druhého kola. Jenže kandidovat v senátních volbách, kdy se vždy vybírají spíše nezávislé osobnosti, není tolik okaté, jako když si křesťanská strana vybere tohoto muže jako lídra jedné své krajské kandidátky (shodou okolností do toho volebního okrsku spadám a musím říci, že tehdejší senátní volby byly do značné míry volbami mezi židovskými kandidáty – Gabal v nich nebyl sám, ale to by bylo na jiné povídání.)

Proč tak najednou?

Pojďme dále. V Plzeňském kraji byl lídrem Václav Krása. Někdejší poslanec za ODS, posléze Unii svobody, předseda Národní rady tělesně postižených.

Kdo se podívá na jeho blog, najde řadu radikálně proizraelských článků. V prezidentské volbě Krása ohlašoval, že bude volit Táňu Fischerovou – aby také ne, když je poji stejné pokrevní pouto.

Jenže když dnes Krása na svém blogu vysvětluje, proč jde do voleb v dresu lidovců a tvrdí, že mu jsou blízká tradiční konzervativní témata, pak se na mysl nutně dere otázka – proč tedy tuto stranu nevolil a nepodporoval a nekandidoval za ni dříve, kdy ještě nějaká skutečně tradiční témata hájila? Proč do ní vstupuje až nyní, kdy se z ní stává napůl židovská partaj?

Krásovo vysvětlování nebylo dost přesvědčivé. Asi proto se nakonec do Sněmovny nedostal.

Křesťán Leo Steiner?

Ústeckém kraji vedl lidoveckou kandidátku Leo Steiner. Lepší židovské jméno i příjmení by snad už ani nemohl mít. Když o sobě tvrdí, že je křesťan, člověk mu to tak nějak nevěří.

Že pracoval pro charitu, nebo se později zabýval eurofondy – to už působí věrohodněji. Židé jsou vždy tam, kde to cinká. Či spíše šustí. To není rasistické rčení, to je fakt. Židé penězům už tradičně rozumí – vždýť ani jiné řemeslo dřívě dělat nemohli.

Ale pozor, Steiner je líčen médii jako někdo, kdo evropské peníze zachraňuje, protože rozkrývá korupci, která v těch všemožných ROPEch panuje. Ale je tomu opravdu tak?

Na internetu můžeme najít i přesně opačné zprávy a komentáře, než jsou ty oslavné tirády v médiích o tom, jak statečný Steiner udal korupčníky a zařadil se tak po bok dalších Janečkových es – whistleblowerů, protikorupčních bojovníků, odvážných ochránců státního měšce a dalších hrdinů. Kdo se dá do řeči s některými lidmi na severu, dozví se, že ti, co nejvíce křičí, mají sami máslo na hlavě a spoustu zajímavých kšeftů a podniků a projektů a hotelů a golfových hřišť a podílů a akcií, šikovně skrytých, aby mohli o to usilovněji křičet. Podle těchto svých kritiků jen hází vinu na druhé a sami přitom jdou tvrdě za svými zájmy – do té kliky patří například i pan Horník či Přemysl Rabas, ostatně další Steinerův soukmenovec. A čemu má teď člověk věřit?

Nezkoumal jsem do podrobná všechny kraje, takže je možné, že zdaleka nejde jen o tuto čtveřici. Zabýval jsem se navíc jen krajskými lídry a nevěnoval pozornost dalším volitelným místům na kandidátkách. I kdyby šlo ale nakonec jen o tato čtyři jména, bylo by to dosti výmluvné.

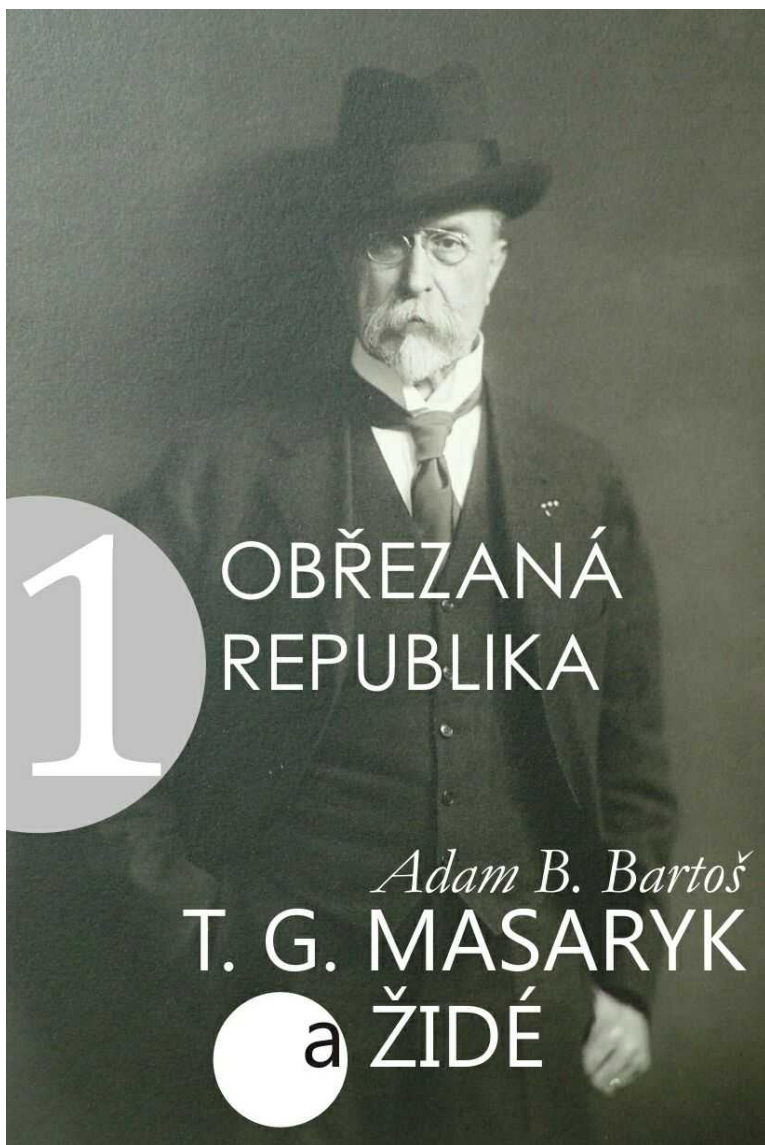
A nakonec se můžeme ptát – byla KDU-ČSL tak hloupá, že se nechala zneužít, nebo šlo o vědomý obchod? Dostala ta strana něco za to, že umožní těmto lidem lukrativní místa na kandidátkách?

A nemohla za to dostat právě to, že se dostala do parlamentu? Všichni přece víme, že Židé mají velký vliv v médiích, v byznyse, ve všemožných agenturách. Nemohlo jít o dohodu ve smyslu – my vás vytáhneme zpět nahoru a vy nám za to dáte nějaká dobrá místa?

Pokud taková dohoda byla, pak byla úspěšná. Lidovci jsou zpět a pánové Gabal a Herman – novopečení poslanci – si mohou spokojeně mnout ruce.

Jen ti lidovci už nejsou to, co kdysi bývali... Ze strany klerikálů je strana rabínů.

abbartos.wordpress.com, říjen 2013

Vyšlo v elektronické podobě – více na <http://abbartos.wordpress.com>

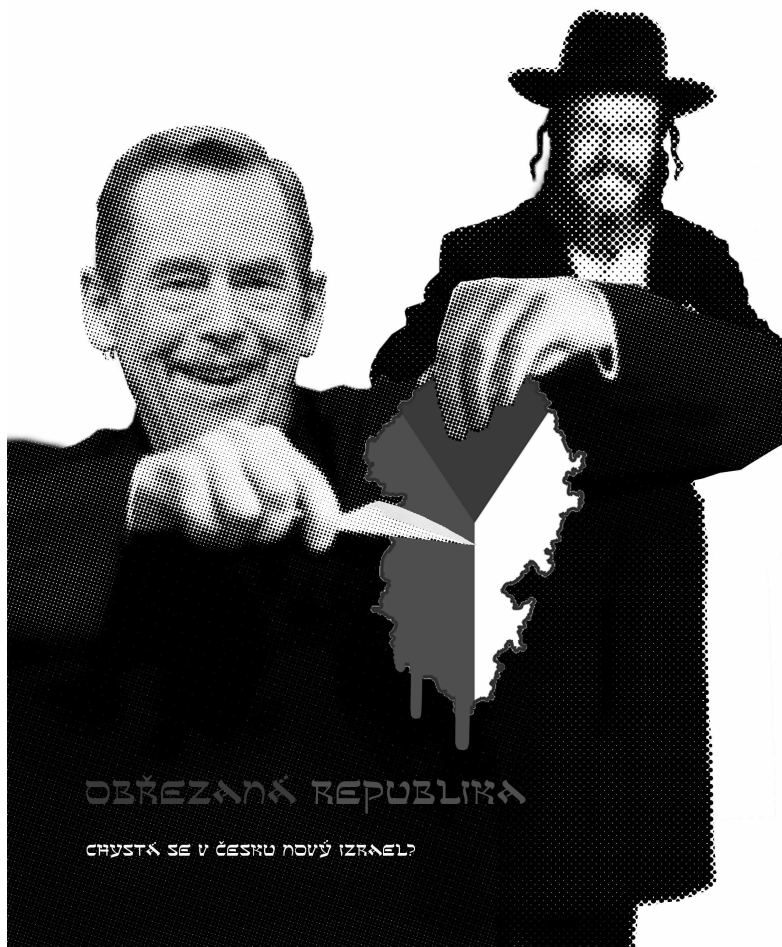
OBŘEZANÁ REPUBLICA

2

Adam B. Bartoš
PRVNÍ REPUBLIKA
a ŽIDÉ

Vychází v říjnu – sledujte na <http://abbartos.wordpress.com>

Adam B. Bartoš

Vyšlo v nakladatelství Bodyart Press s.r.o., 2014